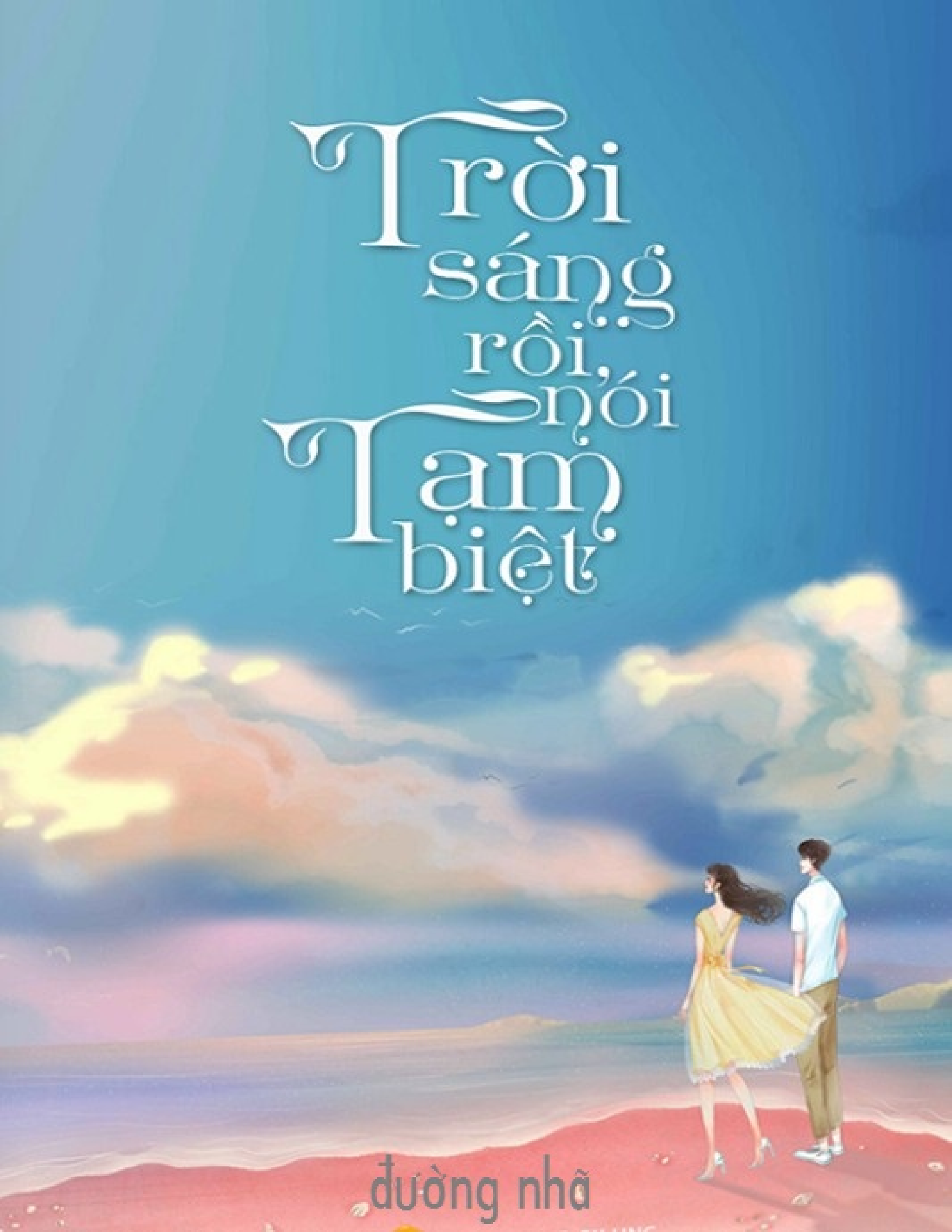

Trời sáng rồi, nói Tạm biệt

đường nhà

Mục lục

Chương 1

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Chương 7

Chương 8

TRỜI SÁNG NÓI TẠM BIỆT

Đường Nhã
dtv-ebook.com

Chương 1

Đêm lạnh như nước.

Anh đứng ở nơi ánh trăng giao nhau với bóng tối, áo sơ mi trắng tùy ý khoác, thân thể thon dài lười biếng tựa tại cửa sổ sát đất, ngón giữa ưu nhã đang kẹp một điếu thuốc nhỏ dài màu xanh nhạt, khói lượn lờ vòng quanh, thông thả kéo dài.

Khẽ nhếch khóe môi phác họa đường vòng cung tà khí mà mê người, tựa như đùa cợt, tóc rơi trên trán che lại con ngươi màu râm nắng chứa đầy hỗn tạp của anh, ngón giữa hiện lên một điểm đỏ nhỏ, vào lúc này lại càng lộ vẻ quý dị thần bí.

Tiếng bước chân nhẹ y hệt như mèo khiến anh khẽ nghiêng đầu, nhìn thấy cô đứng ở dưới ánh trăng.

Chân không êm ái giẫm ở trên sàn nhà lạnh lẽo, ngượng ngùng mà không biết làm sao ôm chặt cái mền trước ngực, đầu vai trắng nõn lóe lên ánh sáng bạc mê người, tóc dài buông xõa, đặc biệt mê hoặc, đỏ ửng trên mặt tuyên bố rõ ràng vừa trải qua tình dục, đẹp khiến cho người ta không cách nào hô hấp. Nhưng không bao gồm anh.

Khóe môi ý cười châm chọc có thể thấy rõ, anh nhìn ngoài cửa sổ nhàn nhạt hít một hơi thuốc, môi mỏng vô tình chậm rãi nhả ra, đôi mắt mông muội của anh. Giọng nói trầm thấp mỉa mai hoặc: "Trời đã sáng."

Toàn thân cô cứng ngắc hơi chấn động một cái, cắn môi dưới chấp nhận số mệnh nói nhỏ: "Em biết rồi."

Khói mù tản đi trong con ngươi màu râm nắng, nụ cười đùa cợt không giảm: "Đi thôi."

Đúng vậy, trước khi trời sáng, để tất cả mọi chuyện trở về vị trí cũ, trở lại vị trí vốn có, không thể để cho người khác phát hiện, đây là một loại cấm kỵ.

Cô tuyệt vọng xoay người, lại nghe thấy anh tàn nhẫn hỏi: "Em yêu tôi sao?"

Nước mắt không tiếng động chảy xuống, cô ghen ngào cũng không hối hận: "Em yêu anh."

"Nhưng tôi không thương em, đến chết đâu không yêu."

Tâm đầu đốn như tê liệt, cô cười khẽ gật đầu, chậm rãi rời đi phòng của anh.

Nếu có người hỏi, Thượng Đế cho cô thêm một cơ hội, cô vẫn nguyện ý muốn gặp được người đàn ông bình thường như ác ma khát máu vô tình, cô nghiêm túc gật đầu giống như đứa ngốc, coi như xuống địa ngục cô cũng muốn gặp anh, yêu anh.

Cho dù là lật ngược như vậy, trời sáng nên nói tạm biệt.

Một năm kia, Lâm Tử Huân lần đầu tiên nhìn thấy Thiệu Diên.

Sự xuất hiện của anh khiến Lâm Tử Huân bất ngờ, đã làm cho cô nhanh chóng không kịp xây dựng phòng tuyến ở trong lòng, để cho anh thẳng tắp xông vào linh hồn của cô.

Vóc người anh thon dài gầy miến cứng tựa vào bên cửa lớn nhà cô, gió mang hơi lạnh giống như mang theo nỗi đau thương, lướt qua mái tóc đen như mực của hắn, còn có gương mặt gầy gò tinh tế nhưng lại hơi nghi ngờ, con ngươi màu râm nắng của anh giống như mã não hấp dẫn mê người, nhìn phương xa mất hồn, không, hoặc là đang suy nghĩ gì.

Một cổ sương khói nhàn nhạt từ môi mỏng mịn hoặc của anh chậm rãi thở ra, tiếp theo đường cong ý cười trào phúng tràn ra, một tay anh đút vào túi quần, một tay kẹp một điều thuốc dài nhỏ màu xanh nhạt từ từ hít một

hơi, lại thở ra, híp hai mắt lại, giống như là không đem toàn bộ thế giới để ở trong mắt, tà tứ mà cu ồng vọng.

Lâm Tử Huân đứng cách hẳn cự ly không tới năm mét, kinh ngạc nhìn anh, cho đến khi ánh mắt lười biếng của anh nghiêng mắt nhìn cô, mang theo thâm ý cô không thể lý giải, làm cho lòng của cô không hề báo động trước đập bịch bịch.

Tuổi của anh xem ra giống như cô, mà giọng nói so với nam sinh cùng lứa lại trầm thấp rất nhiều, giống âm thanh ma quỷ: "Cô là Lâm Tử Huân?"

Gió mang hơi lạnh phất qua cổ trắng nõn của cô, làm cho cô bất giác toàn thân nổi da gà, cô ngơ ngác gật đầu, sau đó ngây ngốc hỏi: "Anh là ai?"

Anh cười nhạt, nhẹ nhàng, cơ hồ ồng ần như không thể nghe thấy, nhưng không có trả lời cô.

Thời điểm Lâm Tử Huân còn không kịp làm rõ suy nghĩ, đột nhiên cửa chính Lâm gia mở ra, cha mẹ cô dẫn một đôi vợ chồng giống như con buôn ra ngoài, trong tay vợ chồng con buôn còn nắm một tờ chi phiếu thật chặt, giá trị chi phiếu rất lớn.

"Được, làm phiên hai vị rồi, vậy chúng ta đi trước đây." Vợ chồng con buôn cung kính khom người về phía vợ chồng Lâm gia, sau đó che giấu chán ghét trong mắt "từ ái" nói với anh đang đứng ở bên cạnh cửa chính: "Từ nay về sau, cô cô và dượng không thể chăm sóc con nữa, tất cả đều do Lâm gia giám hộ rồi, con phải chăm sóc mình thật tốt."

Thì ra là. Bọn họ là người thân của anh.

Chỉ là Lâm Tử Huân không hiểu, tại sao lại có dạng người thân này, giống như là, tự tay bán cháu trai của mình.

Mà anh đứng bên cạnh cửa lớn, mặt không chút thay đổi, giống như là tất cả đều không hề có quan hệ với mình, đối với cô cô và dượng càng lúc

càng xa cũng không có toát ra một chút không muốn nào, trong mắt của anh đầu là lạnh lùng.

Sau đó vợ chồng Lâm gia sốt ruột kéo Lâm Tử Huân đi tới trước mặt của anh: "Tử Huân, từ nay về sau nó chính là anh của con, Lâm Diên."

Tuổi xấp xỉ, nàng lại muốn ngẩng lên nhìn anh, cô hé ra một lúm đồng tim, bày tỏ hoan nghênh, nhưng không lấy được thân thiện của anh, khi đó Lâm Tử Huân còn không biết, căn bản anh sẽ không có bất kỳ phản ứng nào đối với sự lấy lòng của cô, thậm chí anh còn chán ghét cô.

Vợ chồng Lâm gia dường như đã nhìn ra cục diện lúng túng, bọn họ ôm lấy cô và anh đi vào trong nhà, bắt đầu cuộc sống tất cả không biết.

Một năm kia, năm thứ ba bọn họ ở trong nước, Lâm Tử Huân mười lăm tuổi, Thiệu Diên lớn hơn cô một tuổi.

Cô chỉ biết, cha mẹ anh họ Song.

Anh là một người kỳ lạ.

Ít nhất Lâm Tử Huân cho là như vậy.

Mặc dù cùng ở dưới một mái hiên, thế nhưng anh lại cực ít nói chuyện, mặc kệ là cùng vợ chồng Lâm gia hay là cùng cô, cũng nhân nhạ vô hình duy trì khoảng cách nhất định, một nhà Lâm gia đầu giống như lấy lòng anh, anh luôn là hồ hững tiếp nhận, nhưng đến tột cùng là ghét hay là ưa thích, không có ai biết.

Cô không biết mỗi ngày buổi tối anh ở gian phòng của mình làm những thứ gì, thế cho nên khi đi học, anh luôn luôn nằm ở trên bàn ngủ say.

Chỗ ngủ của anh gần cửa sổ, ánh mặt trời ấm áp luôn chiếu lên trên người của anh, làm thành một tầng ánh sáng, khuôn mặt tuyệt hảo của anh nhuộm sáng, làm cho cô cũng không biết bất giác nhìn ngây người, nhưng mà sẽ không ai chú ý tới sự khác lạ của cô, không chỉ là bởi vì bọn họ cũng

biết đó là anh của cô, cũng bởi vì gần như tất cả nữ sinh ở đây đều si mê nhìn vẻ mặt anh ngủ mà mất hồn.

Nhưng khiến mọi người rơi mắt kiếng chính là Thiệu Diên chưa bao giờ nghe giảng, giữa kì thi thử đầu tiên lên cao trung thì đạt thành tích tốt nhất, cũng lấy thái độ đờng dạc, kéo dài duy trì thành tích kinh người.

Từ đó, không có thầy giáo nào để ý Thiệu Diên tới đây có nghe giảng hay không, thậm chí cho rằng anh chính là một thiên tài.

Vui mừng quá mức nhất là vợ chồng Lâm gia, con trai như vậy, khiến cho bọn họ thời điểm mỗi lần được mời họp phụ huynh, cũng được chú ý, trên mặt sáng rỡ.

Tuyên bố với bên ngoài Lâm Diên là con trưởng từ nhỏ lớn lên ở nước ngoài của Lâm gia, hoàn toàn tước đoạt địa vị chính đáng tiểu thư Lâm gia của Lâm Tử Huân, che lấp ánh sáng của cô, ngoại giới thậm chí làm so sánh giữa bọn họ, tại sao cùng là đứa bé Lâm gia, thành tích của cô lại bình thường, kém xa anh trai?

Nhưng mà cô không ghét anh, hơn nữa, cô còn sùng bái anh.

Tại sao anh có thể lợi hại như vậy đây? Lâm Tử Huân trăm mối vẫn không có cách giải, cô bắt đầu thói quen đi thăm dò anh, nghiên cứu anh, bắt đầu tìm tòi anh.

Len lén mở cửa, Lâm Tử Huân ngừng thở rình coi bên trong nhà, vậy mà làm cô kinh ngạc chính là một phòng hắc ám giống như không có ai tồn tại.

Cô lấy dũng khí, nửa người tiến vào bên trong phòng, muốn xác định.

Sau đó một đạo mãnh lực bỗng chốc lôi cô vào trong phòng, khóa chặt chống đỡ ở trên ván cửa, ở lúc cô bị sợ đến còn không kịp thét chói tai thì liền bị bịt miệng.

Trong bóng tối, hai mắt như nai con loại hoảng sợ ngửa đầu trừng mắt nhìn người phía trước, cho dù là dưới hoàn cảnh như vậy, cô vẫn có thể thấy cặp mắt kia. Con người màu râm nắng lóe ánh sáng kỳ dị.

Hô hấp của anh tê dại phất qua hai má của cô, tà tứ dụ hoặc lấy cô: "Cô rình coi tôi?"

Hốt hoảng liều mạng lắc đầu, Lâm Tử Huân cắn môi, lại hoàn toàn không có biện pháp nhúc nhích.

"Không cần kêu loạn, tôi liều buông tay ra." Nhếch môi, anh nói thật nhỏ.

Phát ra thanh âm ưm ưm, Lâm Tử Huân bảo đảm gật đầu.

"Cô gái ngoan."

Anh buông tay ra, nhân tiện buông kiềng chế với cô, miễn cưỡng xoay người, đi về phía ban công, lại không có để ý Lâm Tử Huân.

Lâm Tử Huân liều mạng thở hỗn hển, hồi lâu mới lấy lại tinh thần, cô run rẩy hai chân, đang suy nghĩ mình là có nên rời đi không, nhưng bên trong lại có giọng nói ác ma đang tác quái, không. Cô không muốn đi.

Chậm rãi mà tới gần ban công, nhìn thấy anh.

Anh vẫn là bộ dạng bất cần đời kia, tựa vào rào chắn ban công để gió thổi loạn tóc anh, ngón giữa thật dài lấm tẩm khói, môi mỏng nhả khói, đây không phải là anh lúc bình thường, Lâm Tử Huân xác định, bởi vì anh có quá nhiều mặt, làm cho cô hoa cả mắt.

Đôi tay rồi rầm đến gần anh, Lâm Tử Huân thử đoạt lấy điều thuốc của anh: "Anh còn chưa trưởng thành, không thể hút thuốc lá, hơn nữa hút thuốc lá. Đối với thân thể không tốt."

Anh yên lặng mấy giây, khúc khích cười: "Cô còn chưa đi?"

"Em."

"Cô muốn biết cái gì?"

Cô muốn biết cái gì, cô không biết, có lẽ cô chỉ muốn hiểu rõ anh, anh quá cô tịch, luôn là khiến cho cô đau lòng khó hiểu.

"Có lẽ đây không phải là nhà chính thức của anh, nhưng mà em cũng rất quan tâm anh, anh có thể thử làm bạn cùng em. Không, làm anh em."

Anh em. Đường cong giễu cợt như cũ, cô gái đơn thuần, ánh mắt rét lạnh, nhưng anh ghét đơn thuần!

Trong nháy mắt, anh kéo cô qua, chống đỡ cô ở trên rào chắn, nâng cằm cô lên, nặng nề hôn lên.

Đó là một nụ hôn đầy tính xâm lược, cướp đi mỗi tấc hô hấp của cô, lưỡi dài mang theo mùi thuốc lá nhàn nhạt cuộn nổi lên quẩn quýt lưỡi mềm mại của cô, nước miếng ngọt ngào của cô khiến anh giống như bắt đầu mê muội, nhưng anh không thể.

Thời điểm Lâm Tử Huân phản ứng kịp, anh đã buông lỏng cô ra rồi, mang theo ý cười tàn nhẫn: "Thế nào, cấm kỵ anh em có phải rất kích thích hay không?"

Ngơ ngác cảm thụ nóng bỏng trên môi, hốc mắt Lâm Tử Huân từ từ ướm át, Đây. Là nụ hôn đầu của cô, tại sao anh có thể trêu cô?

"Uất ức sao? Ha ha." Nụ cười trước sau như một của anh chợt thu lại, lạnh lẽo vô cùng: "Cảm thấy uất ức cũng không cần đến gần tôi, tôi không muốn chơi trò chơi anh em dịu dàng với cô."

Một hồi lâu, Lâm Tử Huân cố gắng thu hồi nước mắt, quật cường ngăn đầu: "Đừng tưởng rằng như vậy là có thể đuổi em đi, anh càng cố ý kích thích em, bài xích em, gắt gao che giấu bản thân mình như vậy, em càng phải đến gần anh." Nói xong, Lâm Tử Huân không để ý đến anh nữa, chạy ra khỏi phòng của anh.

Cô gái đáng thương.

Trong con người màu rắm nắng của anh lóe nụ cười tà ác, mục đích của anh vốn là không phải cô, lương tri anh nói cho anh biết không nên có dây đưa cùng cô gái này, không nên kéo cô xuống nước, mà trên thực tế, nếu cô nhất định đến gần anh, đụng vào ranh giới cuối cùng của anh, như vậy. Không nên trách anh, vậy tất cả đều là cô tự tìm.

* * *

Lâm Tử Huân từ trước tới nay đều biết mình là người quật cường mà cố chấp đến tận xương, từ nhỏ, cha mẹ đã dạy cô làm sao làm một danh viện thực nữ, dịu dàng sẵn sàng, khéo hiểu lòng người, cho tới bây giờ ở trước mặt bất kỳ người nào, cô đều ngoan giống như con thỏ, nhẫn nhục chịu đựng.

Mà đối mặt anh, cô đã nói rồi.

Anh đá kích cô một phần, bài xích cô một phần, cô đến gần anh một tấc, đánh chặt anh một tấc, mặc kệ anh bên ngoài đối với cô nhiều lạnh lẽo, nhiều coi thường, cô đều có thể ngoan ngoãn đi theo anh, không cho phép anh trốn hút thuốc lá, không cho phép anh không ăn cơm trưa.

Chỉ là. Cô đã có kinh nghiệm một chút, không đơn độc ở chung một chỗ với anh.

Bởi vì khi đó, anh sẽ không chút kiêng kỵ trên cô, làm cho cô không có chỗ để trốn, để cho cô hiểu rõ anh là tên vô lại, không phải Thiệu Diên ôn hòa ưu nhã mọi người quen thuộc, không. Lâm Diên.

Trải qua thời gian mà đảo ngược người đuổi theo ta trốn như vậy, đến tận cùng là người nào đuổi theo người nào trốn, ngay cả bản thân Lâm Tử Huân cũng không làm rõ được, cô muốn đến gần anh, rồi lại sợ đến gần.

"Tử Huân. Tử Huân."

Từng tiếng khê hô, kéo lại suy nghĩ của Lâm Tử Huân, cô ngậy ngốc nhìn thầy tổng giám thị lo lắng một bên, theo bản năng cúi đầu khéo léo: "Chủ nhiệm."

"Anh trai em đâu?" Chủ nhiệm giống như kiến bò trên chảo nóng: "Làm thế nào? Làm thế nào? Hiệu trưởng đọc diễn văn còn có năm phút đồng hồ thì kết thúc, vấn đề là bản phát biểu của học sinh đại biểu rõ ràng có rồi, đến cùng Lâm Diên hiện tại ở nơi nào?"

Lâm Tử Huân lúc này như đi vào cõi thần tiên mới trở về phát hiện, đúng vậy, trước mắt hội trường bố trí trang nghiêm lại không mất thân thiện, hiệu trưởng của bọn họ đang đọc diễn văn ở trên đài, tất cả học sinh tốt nghiệp cùng với cha mẹ của học sinh tốt nghiệp cũng quy củ ngồi ở dưới đài lắng nghe.

Đây là buổi lễ tốt nghiệp của bọn họ trong nước.

Anh trai của cô, Lâm Diên. Là học sinh đại biểu.

"Em. Không biết." Lâm Tử Huân nhỏ giọng trả lời, thật sự cô không biết.

Đột nhiên, một học sinh yên lặng tới gần, ở bên cạnh thầy tổng giám thị rỉ tai: "Lâm Diên đã ở phía sau màn che chuẩn bị."

Thầy tổng giám thị một tay lấy bản thảo nhét vào trong tay Lâm Tử Huân, dặn dò: "Tử Huân, nhanh đi phía sau đài đem bản thảo giao cho anh trai em, thầy còn đang vội! Mau, mau."

Lâm Tử Huân gần như là mờ mịt đứng lên bị đẩy đi ra ngoài, một hồi cô chạy chậm thông qua sau khán đài, đi tới phía sau màn che, đã nhìn thấy bóng dáng cao to của anh một thân áo sơ mi trắng nõn, anh không chút để ý cúi đầu, tựa hồ đang suy nghĩ gì, cô ngậy người. Đơn độc gặp mặt?

Không đúng, cách màn che chính là khán đài, thanh âm đằng trước rất rõ ràng, bọn họ cách hiệu trưởng gần như cũng chỉ có một bước xa, anh sẽ không làm gì.

Chậm rãi đi vào, thanh âm cơ hồ chỉ có mình nghe được, Lâm Tử Huân đem bản thảo đưa cho anh: "Anh trai, bản thảo."

Anh trai.

Sự xưng hô này làm cho anh nhẹ vắn mi tâm, nhếch môi cười trào phúng, đúng vậy, từ khi bắt đầu quăn anh, cô liền không ngừng đuổi theo anh gọi anh trai, quỷ mới biết anh có nhiều chán ghét xưng hô này. (cái này gọi là yêu em từ cái nhìn đầu tiên chẳng ^^)

"Em đi nha." Có chút hốt hoảng bỏ lại ba chữ, Lâm Tử Huân giống như là chạy trốn chết xoay người.

Thoáng hiện ý cười trêu chọc giấu ở khóe môi của anh, anh nhanh chóng kéo cổ tay của cô, làm cho cô không nhìn được nhẹ kêu lên, lập tức ngậm miệng tròn tròn mắt nhìn anh, tựa như hỏi thăm anh muốn làm gì.

Cánh tay dài chụp tới, anh vững vàng giữ chặt lấy eo nhỏ nhắn của cô, một tay nâng cái ót của cô lên, chợt ở môi cô rơi xuống nụ hôn của mình, hôn không hề có khe hở, không còn đường lui.

Lâm Tử Huân toàn thân run rẩy không ngừng, trái tim cô rối rắm sợ sệt, rõ ràng anh biết nơi này là phía sau màn che buổi lễ tốt nghiệp, tại sao anh có thể. Tại sao có thể làm ra chuyện như vậy? Còn có hai phút nữa hiệu trưởng đọc xong diễn văn rồi, màn che kéo ra sẽ là hậu quả gì. Trời ạ, cô không dám nghĩ.

Dụng hết toàn lực khước từ anh, cô vẫn như cũ không có chút khả năng nhúc nhích nào, hô hấp bị anh đoạt đi, cảm giác cực nóng khiến cho choáng váng, mùi vị của anh tràn đầy tri giác cô, cô muốn cự tuyệt cũng không cự tuyệt được bá đạo.

Đột nhiên, trước ngực chợt lạnh, trái tim Lâm Tử Huân đình chỉ nhìn anh, không biết từ lúc nào cúc áo đồng phục học sinh của cô bị anh cởi ra, áo lót đã bị đẩy cao, trước ngực một mảnh cảnh xuân liền lộ ra, cô ghen ngào cũng không dám lớn tiếng cầu khẩn: "Van cầu anh, không cần."

Mà anh tựa hồ đắm chìm ở bên trong niềm vui thú của mình, giống như để cho mọi người nhìn thấy hình ảnh anh em bọn họ loạn luân vậy, hình như làm anh càng thêm hưng phấn, anh ngậm nụ hoa khéo léo non nớt của cô, tham lam bú, khiến cô không biết tình dục cơ hồ điên cuồng.

Bên tai nghe hiệu trưởng đọc diễn văn gần kết thúc, thân thể chấn động giống như hoa ở trong gió sương, trong nháy mắt Lâm Tử Huân có một cảm giác giống như mình sẽ xấu hổ chết đi vậy, trên môi cắn chặt đau đớn, trở thành mùi máu tươi nhàn nhạt tràn đầy miệng cô, làm cho cô lệ rơi đầy mặt.

"Thế nào? Sợ thành ra như vậy."

Rốt cuộc anh buông cô ra, thở dốc trên choker ở hai má của cô, thậm chí lúc hiệu trưởng tuyên bố học sinh đại biểu đọc diễn văn, còn thông thả ung dung thay cô sửa sang xong áo sơ mi, giọng điệu vẫn đặc biệt lạnh lùng cùng châm chọc như cũ: "Nếu như em kiên trì đến gần tôi, nên có chuẩn bị tâm lý."

"Anh là kẻ điên."

Lâm Tử Huân cố họng nghẹn ngào, trong nháy mắt lúc màn che từ từ kéo ra, thoát đi từ phía sau đài, trở lại hội trường.

Toàn thân cô vẫn còn ở kịch liệt run rẩy, hơi thở của anh vẫn còn quanh quẩn trong hô hấp của cô, cô không thể tưởng tượng nổi nhìn anh ở trên đài tác phong nhanh nhẹn, không cần bài giảng cũng có thể thuận lợi lưu loát, chân thành mà nói ra.

Tại sao anh có thể sau khi làm loại chuyện đó với cô, còn bình tĩnh tự nhiên như vậy?

Khi đó, cô còn chưa ý thức được, trước khi bọn họ cùng nhau lên cao trung học, đây chỉ là vừa mới bắt đầu.

Tâm tình mang theo khát vọng rồi lại lo lắng, rốt cuộc Lâm Tử Huân lên được cao trung, nhưng mà bởi vì thành tích cách xa, Thiệu Diên vào

học ban trọng điểm, mà cô chỉ là một con tôm nhỏ của ban phổ thông.

Trong lòng cô khó tránh khỏi mất mát, nhưng mà trong một năm này, cô cũng gặp gỡ Đoạn Tuyệt Huỳnh và Hạ Vi Lam, bạn bè cả đời của cô.

Ba người từ ban đầu lấy lễ phép đối đãi, đến không có gì giấu nhau thoải tình cảm bạn bè, trao đổi với nhau bí mật sâu nhất đáy lòng, họ cũng biết đáy lòng cô có một người là “anh trai” của cô Lâm Diên. Không, Thiệu Diên.

Cũng là một năm đó, Lâm Tử Huân phát hiện anh trai của cô, có biến hóa nhỏ, cho dù trong ngoài bất nhất như cũ, vẫn đối với cô làm như không thấy cộng thêm châm chọc đùa giỡn, nhưng cô nhìn được, hình như anh thiếu một chút cô tịch.

Sau cô mới biết, anh cũng có bạn bè của chính mình, Tề Úy và Bùi Dục, về phần bọn họ quen biết thế nào, không có ai biết, nhưng mà ba nam sinh này cũng là bạch mã hoàng tử trong lòng toàn trường nữ sinh, tất nhiên tại y hết như một thần thoại không thể phai mờ.

"Tử Huân. Tử Huân."

Cô mờ mịt ngẩng đầu, nhìn hai bạn tốt bàn bên cạnh, nhìn lại các bạn học đang dọn dẹp sách vở một chút: "Tan lớp?"

"Đúng vậy a, cậu đã suy nghĩ những thứ gì?" Hạ Vi Lam vỗ nhẹ đầu cô một chút: "Mỗi ngày đi học đầu giống như đi vào cõi thần tiên."

Xấu hổ xoa xoa lỗ mũi, Lâm Tử Huân cười khẽ.

"Đúng rồi." Đoạn Tuyệt Huỳnh nhảy lên bàn học Lâm Tử Huân, đặt móng ngón xuống, nhỏ giọng nói: "Tử Huân. Cậu có biết hay không, cuối tuần này sinh nhật anh trai cậu?"

"Cái gì?" Gần đây không có vui vẻ gì Lâm Tử Huân thất thanh kinh ngạc: "Đó không phải là ngày kia sao? Nhưng chưa bao giờ anh đề cập tới. Tiểu Huỳnh, sao cậu biết?"

Đoạn Tuyết Huỳnh giống như là chán ghét liếc mắt: "Trong lúc vô tình mình nghe được nhà hàng xóm nói này."

"Tề Úy a." Lâm Tử Huân nháy mắt đẹp, nhú giữa lông mày, nếu như là Tề Úy nói, tin tức sẽ không sai, nhưng sinh nhật của anh cô có thể làm những gì đây?

"Cậu sẽ không phải muốn cho “anh trai” cậu vui mừng chứ." Hạ Vi Lam không đồng ý lắc đầu một cái: "Anh ta đối với cậu thật không tốt, mình không thích hẳn."

"Đừng như vậy mà." Lâm Tử Huân lôi kéo Hạ Vi Lam, hạ thấp giọng nói lấy lòng: "Người khác không biết coi như xong, các cậu biết rất rõ ràng."

"Được rồi, được rồi." Hạ Vi Lam chịu không nổi nhất là Lâm Tử Huân mềm giọng: "Vậy cậu muốn làm những gì?"

"Mình cũng không biết." Lâm Tử Huân thở dài: "Mình căn bản không hiểu rõ anh ấy, không biết anh ấy thiếu cái gì, hoặc là muốn cái gì, cũng có lẽ. Anh ấy sẽ không thích."

Nhìn Lâm Tử Huân vẻ mặt cô đơn, Đoạn Tuyết Huỳnh không đành lòng vỗ vỗ cô, đề nghị: "Tử Huân, mình nghe nói cửa hàng mỹ phẩm cao cấp chúng ta thường đi gần đây nhập từ Provence về một loại tinh dầu cỏ Lavender tinh xảo, chỉ có ở đó mới bán tinh dầu cỏ Lavender cổ xưa mà Provence đặc biệt chế luyện, nghe nói mỗi một lọ cũng tốn tại ý nghĩa đặc biệt, hơn nữa không phải cậu nói là hình như tinh thần hẳn luôn không tốt, có phải buổi tối không ngủ ngon hay không? Cỏ Lavender có tác dụng làm yên giấc ngủ, có muốn tặng cái đó hay không?"

Tinh dầu cỏ Lavender.

Lâm Tử Huân trong nháy mắt liên động lòng, màu tím cỏ Lavender, ẩn chứa tên của cô, hơn nữa lọ nhỏ, anh có thể mang theo bên mình.

Kéo cặp sách, Lâm Tử Huân kích động mà nói: "Đi thôi, chúng ta bây giờ phải đi xem một chút."

Nhưng thời điểm khi họ chạy tới cửa hàng mỹ phẩm cao cấp, bà chủ cũng rất tiếc nuối nói, lần này không biết loại tinh dầu cỏ Lavender có bán được hay không, cho nên trong cửa hàng tích trữ không nhiều lắm, mà một chai cuối cùng cũng mới vừa bị người khác mua nha.

Lâm Tử Huân chỉ là thất vọng chốc lát, liền lập tức chạy ra khỏi cửa hàng mỹ phẩm, tìm kiếm là ai mua lọ tinh dầu cỏ Lavender, cách đó không xa, một nữ sinh đang cầm lọ tinh dầu cỏ Lavender vuốt vuốt, cùng nữ sinh bên cạnh đùa giỡn, cô ngây người, không có tiến lên.

Đoạn Tuyệt Huỳnh kéo Lâm Tử Huân: "Tử Huân, thôi đi, cô ta sẽ không để lại cho cậu."

Nữ sinh mua lọ tinh dầu cỏ Lavender cuối cùng họ đâu biết, phải nói toàn trường không có ai không biết, Chu Thiển thiên kim đại tiểu thư nổi danh lấy bá đạo không nói đạo lý, mình coi trọng gì tuyệt không để cho người khác, đồ của người khác mình coi trọng nhất định sẽ đoạt lấy, cho nên.

"Không được, mình muốn thử một chút."

Lâm Tử Huân hạ long mi thật dài, mắt đẹp vô cùng kiên định, cô chạy đến bên người Chu Thiển, cản lại một đám nữ sinh, giọng nói như lấy lòng: "Xin chào, có thể nhường lọ tinh dầu cỏ Lavender cho mình hay không? Bao nhiêu tiền cũng không sao cả."

Chu Thiển thấy rõ người tới là Lâm Tử Huân, phách lối ngẩng đầu: "Tiền. Cô là cảm thấy nhà tôi không có tiền sao?"

"Mình không phải ý này." Lâm Tử Huân liếm liếm môi bởi vì lo lắng mà khô khốc, nhìn chằm chằm lọ tinh dầu cỏ Lavender trong tay Chu Thiển, nhất thời quyết định không cần xin không được.

Đó là một chai tinh dầu cỏ Lavender hình như lớn chừng ngón cái, đơn giản mà trong suốt, thạch anh màu tím, ở bên trong có một cây cỏ Lavender mềm mại đứng yên, là cỏ Lavender chân chính của Provence, cách bình, hình như cô cũng có thể ngửi thấy được nhát hương cỏ Lavender, đặc biệt nhất là nút gỗ nắp bình nho nhỏ, dùng một vòng lụa nhỏ màu tím vây quanh, bên trên dải lụa màu tím còn dùng sợi kim tuyến vô cùng mảnh thêu một câu tiếng Pháp, ý tiếng Trung là: có thể yêu tôi hay không?

Thì ra đây chính là truyện thuyết ý nghĩa đặc biệt *** chế chai tinh dầu cỏ Lavender, nghiêm túc nhìn chăm chăm Chu Thiến, Lâm Tử Huân một lần nữa thỉnh cầu: "Tôi rất cần chai tinh dầu cỏ Lavender này, cầu xin bạn."

Chu Thiến chán ghét nhìn Lâm Tử Huân, nhìn lại Đoạn Tuyệt Huỳnh và Hạ Vi Lam bên cạnh cô một chút, bởi vì tên tại của ba người này, toàn bộ phong thái của mình bị đoạt đi, cô ta mới không thừa nhận họ xinh đẹp hơn mình, Lâm Tử Huân cô muốn đứng không, cô ta càng muốn phá hủy cũng không chịu cho cô.

Ý nghĩ đùa dai thoáng qua, Chu Thiến đem chai tinh dầu cỏ Lavender cần trong tay ném lên trời cao hướng ra giữa đường xe cộ, ác độc cười nói: "Một thứ không đáng bao nhiêu tiền, cô nhận được sẽ là của cô." Sau đó cười hì hì cùng nhóm bạn rời đi.

Mà chỉ là một trong nháy mắt, Lâm Tử Huân cái gì cũng không có nghĩ, lao ra giữa đường hướng tới mục tiêu, tất cả suy nghĩ của cô đều ở trên lọ tinh dầu cỏ Lavender.

"Két." Một tiếng tiếng phanh xe bén nhọn thật dài phá vỡ phía chân trời.

Xe dừng lại ở trước người Lâm Tử Huân cự ly không tới một cm, ven đường mọi người chưa hoàn hồn, ngay cả chủ xe tựa hồ cũng sợ ngây người, Lâm Tử Huân chỉ là chân nhún ra hung hăng té quỵ xuống đất, phát ra kêu rên.

"Tử Huân!"

Hô to một tiếng, Đoạn Tuyết Huỳnh và Hạ Vi Lam cho là trái tim mình sắp đình chỉ rồi, họ chạy tới bên người Lâm Tử Huân, đỡ cô dậy, cô tóc tai bù xù, hai đầu gối bị ma sát thành một mảnh máu thịt mơ hồ.

Lâm Tử Huân chỉ là cười khúc khích giơ tay lên, khoe vật quý: "Mình nhặt được rồi."

Đoạn Tuyết Huỳnh cùng Hạ Vi Lam cố hòng nghẹn ngào cũng không phát ra được một tiếng, họ cùng nhau ôm Lâm Tử Huân lên tiếng khóc thút thít, vì cô chấp nhất cùng ngu đần, vì cô không lí do bỏ ra tâm của mình.

Ba người khóc thành một đoàn, không có phát hiện, đối diện bên kia đường, có ba bóng dáng cao to đứng yên, vẻ mặt khác nhau.

Đêm tĩnh lặng.

Lâm Tử Huân cố vũ chính mình dùng toàn bộ dũng khí đi vào phòng của anh, vẫn là tối đen như mực như cũ, nhưng lần này cô rất thuận lợi tìm được anh ở ngoài ban công.

Tối nay hình như cau mày càng sâu hơn, trong tròng mắt là giá lạnh dọa người.

Cô ngốc nghếch đem vật cần trong tay đưa đến trước mặt của hắn, cười nói: "Sinh nhật vui vẻ."

Thiệu Diên ném tàn thuốc trong tay, từ trên cao nhìn xuống sâu sắc nhìn cô, nhìn chai tinh dầu cỏ Lavender trong tay cô, không hiểu là thích hương như là hít thở không thông nín chặt anh, im lặng không lên tiếng, hô hấp của anh lại nặng nề.

Bị anh nhìn có chút sợ, Lâm Tử Huân vô tội cụp mắt: "Anh, anh không vui sao? Em, em trong lúc vô tình biết được sinh nhật anh, lọ tinh dầu cỏ Lavender rất khó có được, là cỏ Lavender chân chính của Provence, nếu như buổi tối anh không ngủ ngon, anh có thể đặt nó ở bên cạnh thử ngủ một chút."

Khó có được? Chính xác là có rất hiếm, cô không để ý đến tất cả, thậm chí li ều mạng cũng muốn lấy được?

Anh khó được tâm phi ền ý loạn xoay người đối mặt bên ngoài ban công, mặc cho gió thổi vào mắt của anh, buổi tối không ngủ đối với anh mà nói chẳng qua là một đĩa đồ ăn, mà đêm nay, anh hình như sẽ càng thêm khó ngủ.

Cảm giác ấm áp đột nhiên xuất hiện ở cánh tay, làm cho hắn theo bản năng g ần nhẹ: "Đừng đụng vào tôi."

Cô rúm lại một chút, Lâm Tử Huân chậm rãi buông đầu ngón tay, nhàn nhạt nói: "Sinh nhật của anh. Tại sao chưa bao giờ anh nói cho chúng ta biết đây? Ba mẹ sẽ rất vui mừng thay anh tổ chức sinh nhật."

"Ba mẹ tôi đã chết."

Anh bỗng chốc quay đầu, cặp mắt kia trở nên như Tu la hận người, làm cho lòng của cô có chút đau đớn, nhưng cũng kích thích cô nói không kịp suy nghĩ: "Chuyện cũ đã qua, tại sao anh vẫn không thể từ đau đớn đi ra? Tại sao anh vĩnh viễn không nhìn thấy chúng ta đối tốt với anh?"

Đau đớn? Đây chỉ là đau đớn sao? Cô gái ngây thơ, cô ta cho là cái gì mình cũng hiểu.

"Cút."

Lâm Tử Huân hốt mất ướat át quật cường: "Em không đi, tại sao cho tới bây giờ anh đầu không để cho em hiểu anh? Tại sao anh luôn là một lần lại một lần muốn đuổi em đi?"

"Lâm Tử Huân, cô yêu tôi sao?"

Kinh ngạc lui về phía sau hai bước, Lâm Tử Huân bị câu hỏi bất ngờ dọa sợ đến mờ mịt, cô nhìn anh từng bước một tiến tới gần, cô rúm lại không thôi, thế mà anh lại một chút cũng không có ý định buông ta cho cô,

giều cợt: "Hiểu tôi? Tại sao muốn hiểu tôi, hay là nói, Lâm Tử Huân, cô đã yêu tôi?"

"Em không có."

Sợ hãi buột miệng nói ra, không, cô không yêu anh, cô chỉ là Chỉ là bởi vì anh cô đơn, đúng rồi, anh là anh trai của cô.

"Vây đây là cái gì?" Anh ác độc đoạt lấy chai tinh dầu cỏ Lavender nhỏ trong tay cô: "Quà tặng, cô cho rằng tôi sẽ thích quà tặng như vậy?"

"Không!" Kêu lên một tiếng, Lâm Tử Huân cứ nhìn anh như vậy vừa miễn cưỡng buông tay, cái lọ tinh dầu cỏ Lavender đó là cô thiếu chút nữa dùng tánh mạng đổi lấy, nhanh chóng chụp mắt, khi cô còn không có động tác thì liền nghe một tiếng “choang” thanh thúy, đá thủy tinh màu tím chia năm xẻ bảy tan tác đầy đất, cây cỏ Lavender nho nhỏ nằm lơ lửng trên mặt đất.

Lâm Tử Huân ẩn nhẫn lộ rõt cuộc chảy xuống, cô vội vã ngã xồm xuống, đau lòng đụng vào những mảnh vụn kia, uất ức lắm bầm nói nhỏ: "Tại sao anh nhất định phải như vậy? Tại sao?"

"Tôi đã nói với cô, đến gần tôi kết quả chính là như vậy."

Anh ghét như vậy, ghét bị ảnh hưởng.

Hơn nữa ghét người khác đối tốt với mình, hơn nữa người đó còn là Lâm Tử Huân.

Cô chậm rãi đứng lên, khuôn mặt nhỏ nhắn tuyệt mỹ vương đầy nước mắt: "Tại sao anh lại chán ghét em như vậy?"

Anh không ghét cô, anh tàn nhẫn nhìn thẳng cô, anh chỉ là Hận cô, hận thấu xương họ Lâm.

"Cho nên cách tôi xa một chút."

"Em cho anh biết, anh đừng mơ tưởng." Lâm Tử Huân một phen lau đi nước mắt, hành vi của anh khơi dậy chống cự trước nay chưa có của cô: "Nhất định em sẽ làm anh tiếp nhận em, mặc kệ anh đối với em thế nào, em đâu sẽ không trốn."

Ngồi xổm xuống, nhặt cây cỏ Lavender mỏng manh lên, Lâm Tử Huân mất mát rời đi.

Nhìn bóng lưng cô khập khểnh làm bước đi chậm lại, con người màu râm nắng lạnh thấu xương, lạnh lòng kêu tên cô.

"Lâm Tử Huân."

Bóng lưng của cô dừng lại nguyên tại chỗ, không chịu quay đầu lại.

"Không nên yêu tôi, bởi vì nhất định tôi sẽ không yêu cô."

Chấn động, nước mắt không hiểu rơi bừa bãi, Lâm Tử Huân chịu đựng đau đớn trên đầu gối chạy đi, không, cô không thương anh, nhất định sẽ không, nhưng làm thế nào. Tại sao có một giọng nói nói cho cô biết, Lâm Tử Huân, cô nói láo.

* * *

Lâm Tử Huân, cô yêu tôi sao?

Đầu đau gần như muốn nứt ra, huyết thái dương nhảy thành thạch không ngừng, kể từ sau đêm đó, trong đầu Lâm Tử Huân không ngừng lần quần câu hỏi trần trập ma quỷ của anh, cô không thương anh, không thương, không thương, cô không thể nào thương anh.

"Choang."

Một tiếng vang thanh thúy làm Lâm Tử Huân hồi hồn, kinh ngạc nhìn cái đĩa từ trong tay rơi vỡ đầy đất, bọt biển đơn độc ở cạnh bàn bếp.

Phòng bếp Lâm gia là đứng dựa vào tường hình chữ U mở ra phòng bếp, khu vực phòng bếp có không gian rất lớn, thao tác dễ dàng, mà bàn

bếp cao đến eo, trên bàn có cái tủ lớn, trước quầy cách đó không xa chính là một mảng thủy tinh lớn trong suốt được chạm trổ tỉ mỉ, thủy tinh bên kia chính là phòng khách lớn Lâm gia, lúc này cha mẹ Lâm gia đều ở phòng khách xem tivi, nghe được tiếng vang liền vội vàng đứng lên nhìn sang hỏi thăm.

"Tử Huân, sao vậy?"

"Oh, con không sao, con không sao, ba mẹ không cần lo lắng." Lâm Tử Huân ảo não nghĩ xồm người xuống dọn dẹp, bởi vì mẹ muốn xong chuyện, nên nhờ cô rửa chén một lần, cô lại không cẩn thận như vậy, quả nhiên cái gì cô cũng làm không được.

Một tiếng cửa mở hấp dẫn chú ý của Lâm Tử Huân, cô dừng động tác trên tay lại, theo bản năng vênh tai, quả nhiên nghe được giọng nói quen thuộc nhàn nhạt vang lên, lễ phép có thừa: "Tôi đã về."

Cha mẹ Lâm gia hiển nhiên là cứ theo lẽ thường mặt mày hớn hở dặn dò anh không nên đọc sách quá nhiều, anh không có lên tiếng nữa, mà tiếng bước chân lại đến gần, anh đang muốn tới đây, lòng của Lâm Tử Huân căng thẳng, anh lên lầu.

"A." Hô nhỏ một tiếng, Lâm Tử Huân không cẩn thận bị mảnh vụn cái đĩa đâm trúng, máu tươi lập tức từ đầu ngón tay chảy ra, cắn môi ầm nhẫn, hồng lét, anh nghe thấy không?

TRỜI SÁNG NÓI TẠM BIỆT

Đường Nhã
dtv-ebook.com

Chương 2

Rất nhanh, ánh sáng trước mắt đột nhiên tối sầm, chứng minh suy nghĩ của Lâm Tử Huân, cô chậm rãi ngẩng đầu, nhìn thấy bóng dáng cao to của Thiệu Diên từ trên cao nhìn xuống nhìn cô, nhếch môi như đùa cợt: "Vẫn ổn chứ?"

"Em không sao." Giận dỗi cúi đầu tiếp tục dọn dẹp, tại sao phải nói lời quan tâm người khác, anh không phải nên có chút vui sướng khi người gặp họa sao?

Thiệu Diên khẽ mím môi mỏng, ngẩng đầu nhìn người xuống cho cao bằng cô, thời điểm nhìn thấy mảnh kiếng bể và máu, một hồi choáng váng tái nhợt.

Lâm Tử Huân phát hiện sự kì lạ của anh, ngờ ngẩn nói: "Anh làm sao vậy, thấy máu là choáng?"

"Không có." Hơi thở lạnh lẽo đáng sợ, bộ dáng nghiêm mặt người lạ chớ tới gần.

Lâm Tử Huân bị thái độ như vậy của anh dọa sợ, lập tức thu thập xong mảnh vụn ném vào thùng rác, mà anh đã đứng dậy từ lâu chuẩn bị rời đi, cô không nhận được gọi anh, biết rõ là vô dụng vẫn còn hỏi: "Anh tại sao gần đây luôn về nhà trễ như thế? Cũng không có ăn cơm tối."

Chẳng lẽ. Thật giống như tin đồn gần đây vậy, anh. Kết giao bạn gái? Nghe nói, là Mạnh Linh hoa khôi của trường bọn họ.

Quay đầu, vẻ tái nhợt của anh rút đi, giống như là anh vẫn luôn bình tĩnh như vậy, cười châm biếm: "Cô muốn nói gì?"

"Anh. Kết giao bạn gái?"

"Đối với cô mà nói có quan trọng không?" Hoàn toàn xoay người lại đối mặt với cô, anh đan chéo đôi tay dù bạn vẫn ung dung nhìn cô: "Hoặc là nói, cô đang ghen?"

"Làm sao có thể?" Lâm Tử Huân cuống quýt mặt một lần nữa hướng về bồn rửa, tay vươn vào trong bồn, thành phần hóa học trong nước rửa chén kích thích vết thương của cô một hồi đau đớn, cô lắp ba lắp bắp dùng lý do sứt sẹo: "Anh, anh tài cao, mới mười bảy tuổi, không nên. Yêu sớm."

Yêu sớm? Anh xấu xa cười rộ lên, từ từ đến gần cô, cúi đầu dọc theo bên tai của cô cọ cọ, cười khê quyến rũ: "Thật ra thì so với yêu sớm, tôi càng mê luyện cơ thể cô. Toàn thân cao thấp của cô, tôi muốn thưởng thức rất nhiều địa phương."

Cúi đầu, khuôn mặt xấu hổ không tự kiềm chế đỏ lên, cô lấy cùi chỏ chống đỡ anh: "Anh, anh vì cái gì phải nói lời nói hạ lưu như vậy? Chúng ta. Chúng ta là anh em."

"Tôi đã nói qua với cô, tôi ghét nghe thấy hai từ anh em."

Con người tà tử màu râm nắng sáng chột lóe lên, anh dán cô, ngón tay thon dài linh hoạt giống như rắn vén cao vảy dài của cô lên, thăm dò vào quần lót thật mỏng của cô, cắn vành tai trắng nõn của cô thở dốc: "Ví dụ như nơi này, tôi vẫn rất muốn thưởng thức."

* * *

"Này, các bạn đoán xem kịch bản lần này, nhân vật Juliette cuối cùng sẽ rơi vào ai nào?"

"Mình đoán nhất định là Mạnh Linh, cô ấy là hoa khôi của trường chứ sao. Nhiều người ái mộ cô ấy như vậy, thời điểm toàn trường bỏ phiếu, số phiếu của cô ấy khẳng định cao nhất."

"Hừ! Ai nói cô ta là xinh đẹp nhất? Là cô ta phô trương nhất, luôn là một bộ dáng xử nữ thuần khiết bộ dạng mê hoặc mọi người, tôi cảm thấy Lâm Tử Huân xinh đẹp hơn so với cô ta, chỉ là Lâm Tử Huân người ta luôn ôn nhu dịu dàng đi kèm đậm, lại không thích khoe khoang, làm việc khiêm tốn."

"Vây cũng đúng, khí chất của Lâm Tử Huân thật là mình càng nhìn càng thích, vừa nhìn sẽ khiến cho người khác có dự vọng muốn bảo vệ, cô ấy giống như đứng ở chỗ nào đâu giống như một bức tranh an tĩnh."

"Đúng vậy a, nhưng mà Lâm Tử Huân hình như là luôn ngơ ngác, nhiều người thích cô ấy như vậy, chính cô ấy cũng không biết, tựa như ngày hôm qua, Bạch Thiên Vũ ở trước mặt mọi người thổ lộ với cô ấy!"

"Bất quá coi như Bạch Thiên Vũ lớn lên đẹp trai, gia thế hiển hách, vậy thì thế nào? Lâm Tử Huân người ta chính là không nói một tiếng nào đã đi rồi."

Đứng ở rước bằng thông báo, Tề Úy cùng Bùi Dục nghiêng nghiêng mắt nhìn bạn tốt của mình, đang mong đợi nhìn anh biến sắc mặt, nhưng người khác cố tình không phối hợp, nhấc chân dài rời đi.

Tề Úy cùng Bùi Dục nhìn nhau nhếch môi, một trái một phải hỏi Thiệu Diên: "Làm sao vậy?"

"Mình giống như là làm sao?" Thiệu Diên miễn cưỡng đi, nhưng trong lòng rõ ràng lại hàm chứa ý lạnh.

"Cậu đang ghen tỵ?" Bùi Dục lại gần bạn tốt nói nhỏ bên tai.

Thiệu Diên dừng bước lại, nhìn Bùi Dục, vẻ mặt rét lạnh: "Mình sẽ không ghen tỵ vì bất luận kẻ nào, hơn nữa người đó còn là Lâm Tử Huân."

Thiệu Diên bỏ lại lời nói rồi đi xa, Bùi Dục bất đắc dĩ nói với Tề Úy, nhún vai: "Nhưng mà mình chưa nói người kia là Lâm Tử Huân."

* * *

"Lâm hội trưởng khỏe."

Thời điểm Thiệu Diên đi vào phòng làm việc của hội học sinh, toàn bộ trưởng nhóm của các ban đã đến đông đủ, bọn họ đứng lên khẽ khom người bày tỏ lễ phép.

Đối với việc vừa mới lên năm hai đã trở thành Hội trưởng của hội học sinh trẻ tuổi nhất trong lịch sử, mọi người không chỉ không có ý kiến, còn càng cung kính hơn đối với anh, bởi vì mặc dù anh trẻ tuổi, nhưng năng lực và sự quyết đoán cũng quá rõ ràng.

Sự xưng hô này khiến Thiệu Diên khẽ nhả mi tâm, trầm giọng nói: "Mời ngài."

Mọi người biết tác phong hội trưởng gọn gàng, liền trực tiếp nói vào chủ đề hội nghị, trưởng nhóm ban văn nghệ đem tài liệu đưa cho Thiệu Diên: "Lần này kỷ niệm ngày thành lập trường trọng tâm chính là kịch bản "Romeo và Juliette", ứng cử viên cho Romeo đã xác định, là phó nhóm kịch Bạch Thiên Vũ, về phần nữ chính."

Mọi người hình như cũng có chút cứng họng, Thiệu Diên nhẹ nhàng con mắt: "Nói."

"Mạnh Linh và Lâm Tử Huân được ủng hộ nhiều nhất, chúng tôi tạm thời còn chưa có quyết định, muốn mời hội trưởng ra quyết định."

Mạnh Linh là bạn gái tin đồn của hội trưởng, Lâm Tử Huân là em gái của hội trưởng, ai dám tùy ý quyết định? Vạ nhất nếu không cẩn thận đắc tội hội trưởng vui buồn thất thường, vậy thì không dễ chơi.

Thiệu Diên cup mắt, một ngọn lửa cô danh thiêu đốt ở ngực, cuối cùng, anh đứng dậy quăng mấy chữ liền tan họp.

"Dùng Mạnh Linh."

Cũng bởi vì mấy cái chữ đơn giản này, tin đồn bát quái trong trường học bắt đầu khí thế ngất trời lan nhanh, thì ra là Mạnh Linh thật sự có quan

hệ mờ ám với Hội trưởng hội học sinh, thế cho nên ngay cả em gái anh đầu không để ý.

* * *

Lại là đêm tối như mực.

Lâm Tử Huân rón rén đi vào phòng của Thiệu Diên, không biết bắt đầu từ lúc nào, thì cô có cái thói xấu này, thời điểm đêm khuya yên tĩnh cố chấp xâm nhập thế giới của anh, trời sáng lại rời đi.

Mặc dù biết anh sẽ làm gì với mình, cô vẫn thực hiện lời của mình như cũ, cô tin tưởng, một ngày nào đó anh sẽ tiếp nhận quan tâm của cô.

Đứng ở ban công, cô có chút chần chừ nhìn bóng lưng của anh, mọi người đều nói, Lâm Tử Huân không thích nổi bật, nhưng không chứng tỏ rằng cô không quan tâm mọi thứ, về lời đồn đại gần đây, cô ít nhiều cũng biết, nhưng mà cô chỉ là em gái của anh, những chuyện kia là không tới phiên cô quản.

Thiệu Diên bỗng chốc xoay người, dọa Lâm Tử Huân giật mình, cô ôm ngực cố gắng tỉnh táo lại, lại nhìn thấy anh hình như lâu rồi không có hút thuốc lá: "Vì sao anh lại hút thuốc lá?"

"Liên quan gì tới cô!" Thiệu Diên thở dài phìền não hít sâu một hơi: "Tối nay tôi không muốn nhìn thấy cô, cú."

Tâm mong chờ như bị ai nhéo, mặc dù cô đã sớm biết anh lấy tổn thương cô làm thú vui, chỉ là cô vẫn vô dụng như cũ sẽ bởi vì anh nói mà khổ sở: "Anh làm sao vậy? Tâm tình không tốt. Cãi nhau với bạn gái?"

Gặp quỷ! Bạn gái

Anh nhìn Lâm Tử Huân, giọng điệu có chút khó chịu: "Chuyện của tôi không cần cô quan tâm, cô vẫn nên quan tâm đến người ái mộ cô, theo đuổi cô đi."

Người ái mộ cô, người theo đuổi cô? Rốt cuộc anh đang nói cái gì?

Chẳng lẽ.

"Ý anh là Bạch Thiên Vũ?"

"Tôi quản khỉ gió hần là Bạch Thiên Vũ hay là Hắc Thiên vũ, chuyện của cô tôi không đếm xỉa tới."

Lâm Tử Huân sợ run một hồi lâu, cười khẽ một tiếng.

"Cô cười cái gì?"

"Thì ra là anh cũng sẽ quan tâm tới chuyện của em."

"Quan tâm cô?" Giọng điệu của anh trở nên vô cùng ác liệt, cười quái dị: "Cô không nên tự cho là đúng, tôi chỉ là hy vọng cô xử lý tốt chuyện riêng của mình, không để cho tôi ở tình thế khó xử trong công tác, tránh cho người ta cho là Hội trưởng hội học sinh là anh trai cô, vai nam chính là của người ái mộ cô, nên cô có thể lấy được vị trí nữ chính."

Cô. Lúc nào thì làm khó cho hần? Lại lúc nào thì muốn làm nữ chính rồi hả?

Lâm Tử Huân sắc mặt có chút trắng bệch, quật cường nhỏ giọng phản bác: "Nhưng anh đã làm quyết định chọn Mạnh Linh không phải sao?"

"Bây giờ cô là đang trách cứ tôi?"

"Không." Lâm Tử Huân tiến lên ngựa đầu nhìn hần, nói nghiêm túc: "Em chưa bao giờ muốn làm nữ chính, cũng không biết người ái mộ cái gì, anh biết, mục tiêu của em vẫn là anh."

Khóe môi giấu cợt cứng đờ, cô biết mình đang nói cái gì không?

"Lâm Tử Huân, tôi có nói qua không."

"Không cần yêu anh!" Lâm Tử Huân cắn môi nhanh chóng nói tiếp, cô biết, cô biết! Không cần anh nhắc nhở từng lần một, bởi vì cô không thương anh, thật sự không thương, cô chỉ là muốn trợ giúp anh: "Em sẽ không quấy nhiễu anh, coi như anh kết giao mấy trăm bạn gái em đâu không ngại, em nói rồi, chỉ là hi vọng anh tiếp nhận em."

Khí lạnh bao trùm xung quanh anh, anh nâng cằm của cô lên, nắm thật chặt làm cô đau, giống như satan thần bí chất vấn: "Là cô nói, tôi kết giao mấy trăm bạn gái cô cũng sẽ không để ý?"

"Đúng vậy." Lâm Tử Huân đè nén xuống nỗi đau quá dị, gật đầu.

"Tốt, vậy tôi nghe lời cô."

Anh nghe cô, lần đầu tiên, nhưng tại sao cô lại có cảm giác mờ mịt giống như hít thở không thông đây?

* * *

Lâm Tử Huân lần đầu tiên biết, "anh trai" cô là người giữ chữ tín như vậy.

Phụ nữ bên cạnh anh bắt đầu người này tiếp theo đổi người khác, người đầu tiên là hoa khôi của trường Mạnh Linh, tiếp đó là những nữ sinh khác nhau, bên cạnh anh cơ hồ chưa từng thiếu người xuất sắc, thế cho nên cô cũng không đến gần được bên cạnh anh.

Cô bắt đầu không đến phòng của anh vào buổi tối, cô sợ nhìn thấy anh sẽ không khống chế được khó chịu.

Mà anh thì thay đổi hẳn, bắt đầu mang theo các loại nữ sinh xuất hiện tại nơi cô nhìn thấy, thậm chí là cửa lớn Lâm gia, anh ôm hôn nữ sinh khác. Thậm chí nhiều hơn, tựa như anh từng đối xử với cô như trước kia vậy.

Cô bắt đầu đêm không thể say giấc, trong đầu toàn bộ đều là những hình ảnh kia, có một giọng nói nói cho cô biết, anh là của người khác rồi,

là của người khác rồi.

Cuộc sống ngày qua ngày hành hạ Lâm Tử Huân ngày càng gay gắt, cô không hiểu mình như thế nào, đến tận cùng cô muốn cái gì.

"A!" Từ trong ác mộng thức tỉnh, Lâm Tử Huân từ trên giường ngẩng dậy, cô cười khổ phát hiện mình mướt lạnh toàn thân, mặt ướt lệ, cũng rốt cuộc hiểu rõ sự thật tàn nhẫn đó.

Tựa như anh nói, Lâm Tử Huân, cô đã yêu tôi.

Cô chôn đầu gối khóc ròng, đúng vậy, cô thừa nhận, cô yêu anh, từ ngày đầu tiên khi anh xuất hiện trước cửa lớn nhà cô, cô nhìn thấy anh lần đầu tiên nhìn liền yêu anh, yêu sâu sắc, yêu không thể bỏ, yêu đến vô luận anh đối xử với cô thế nào, cô chỉ muốn ở tại bên cạnh anh, giúp anh xua đuổi tất cả cô tịch cùng lo lắng.

Nhưng mà anh một chút cũng không thích cô, anh ghét cô.

Nhưng nếu tiếp tục như vậy nữa, cô nhất định sẽ điên mất, cô ghét những nữ sinh luôn vây quanh anh.

Mất trí nhảy xuống giường, cô chạy về phía phòng vừa quen thuộc vừa xa lạ mà đã lâu chưa từng bước vào, anh tựa vào đầu giường, nhìn thấy cô nhếch nhác xông tới, xoay đầu đi chế giễu: "Thế nào? Lại tới giảng dạy? Tôi cho là, cô vĩnh viễn không trở lại."

Cô nhìn anh, bừng tỉnh hiểu ra, anh đang ép cô nài, ép cô tìm đến anh, rõ ràng không thương cô, cũng không cho phép cô không thương anh, anh thành công.

Tay chân lạnh lẽo đứng ở bên giường anh, cô nếm được máu tanh trong miệng: "Em yêu anh."

Anh khẽ nâng con mắt, nhìn thẳng cô, hiện ra đắc ý thực hiện được nhưng lại mang theo tàn nhẫn: "Cho nên?"

"Em không hy vọng xa vời anh yêu em." Lâm Tử Huân lời vừa ra khỏi miệng, lệ như suối trào: "Em không biết tại sao anh lại chán ghét em như vậy, nhưng mà. Em yêu anh, bất luận anh làm gì đối với em, em đều không trách anh, chỉ là van cầu anh, không cần mang bất kỳ nữ sinh khác xuất hiện, em không chịu nổi, anh. Anh muốn làm gì, em đều có thể thỏa mãn anh."

"Vậy sao?" Anh đứng dậy ngồi ở bên giường, tà nịnh cuồn cuộn vọng giống một quân vương, mà trước mặt của anh là món đồ chơi: "Cái gì cô cũng nguyện ý làm?"

"Em nguyện ý."

"Vậy sao?" Anh buông xuống tầm mắt, khiến Lâm Tử Huân theo ánh mắt của anh, nhìn anh. Ngoài cửa sổ, đêm lạnh như nước, cũng không giống như lòng của Lâm Tử Huân, lạnh thấu xương.

* * *

Một tay chống đỡ lấy cằm, Lâm Tử Huân nhìn ngoài cửa sổ ngẩn người, bên tai là giọng nói đã hình thành thì không thay đổi của thầy giáo Trung Quốc, giọng nói khô khan giảng giải tác phẩm văn cổ, mà suy nghĩ của cô đã bay xa.

"Lâm Tử Huân! Em đang nghĩ cái gì?"

Đột nhiên, một tiếng điểm danh nghiêm nghị dọa sợ khiến cô quay đầu, thầy giáo Trung Quốc đang cầm thước gõ bục giảng: "Bây giờ em đã là lớp mười hai rồi, có thể thi đậu một trường đại học tốt hay không, bây giờ là thời khắc quan trọng nhất! Vì sao em một chút ý thức nguy cơ cũng không có? Thật không hiểu vì sao đều là con Lâm gia, tại sao em và anh trai em lại khác biệt lớn như vậy?" Hừ một tiếng hận chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, thầy giáo không để ý Lâm Tử Huân, bắt đầu giảng bài lần nữa.

Ngơ ngác nhìn không ít người quàng tới ánh mắt nhìn có chút hả hê, Lâm Tử Huân lại chỉ có thể cười khổ, lời như vậy, cô nghe qua ngàn vạn lần, đã chết lặng không chịu nổi.

Cô thừa nhận cô không bằng thiên tài như anh, không cần học tập cũng có thể thành tích xuất sắc, còn không cần thi cũng đã được trường đại học nổi danh nhận vào.

Nhưng có ai biết, "anh cô" cô Có "anh trai" nào sẽ đối với em gái làm chuyện tình không gì kiêng kỵ như vậy?

Kể từ khi nói ra ba chữ cấm kỵ này, cô hoàn toàn xong rồi, anh tùy ý chiếm đoạt cơ thể cô, tình cảm của cô, cô lại không còn đường lui, nhưng mà anh rất giữ chữ tín, hơn một năm này, bên cạnh đã không xuất hiện bất kỳ phụ nữ khác nữa, anh nói, đùa chơi, chỉ cần một là đủ.

Giống như mọi khi, nghĩ tới những thứ này cô liên đau lòng, chỉ là kỳ quái anh chưa bao giờ làm đến cuối cùng, cho dù anh đối với cơ thể cô đã quen thuộc giống như đối với chính mình vậy, nhưng. Cô vẫn là một xử nữ như cũ.

Dĩ nhiên, cô sẽ không ngây thơ cho đó là anh đang thương tiếc.

Tiếng chuông tan học rốt cuộc vang lên, Đoạn Tuyết Huỳnh và Hạ Vi Lam đi tới bên cạnh Lâm Tử Huân toàn thân xụi lơ ở trên bàn học, vỗ vỗ cô an ủi: "Đừng như vậy."

Hé ra nụ cười mềm mại: "Mình không sao a, mình rất khỏe."

Đột nhiên Hạ Vi Lam giống như là nghĩ tới điều gì, vui mừng nói: "Tử Huân, ngày kia là sinh nhật mười tám tuổi của cậu, đêm hôm đó mình và Tiểu Huỳnh giúp cậu tổ chức sinh nhật."

Ah, sinh nhật của cô? Chính cô cũng sắp không nhớ rõ, Đúng vậy a, đã mười tám tuổi rồi.

Nhưng.

"Buổi tối mình không rảnh, đổi thành ban ngày đi, ba mẹ mình gần đây đi Nam bộ công tác, bọn họ dặn dò buổi tối mình phải ở nhà." Lừa gạt bạn tốt, Lâm Tử Huân có cảm giác tội lỗi, nhưng không có biện pháp, cô sao có

thể nói cho họ biết, buổi tối. Cô phải ở bên cạnh anh, cho dù cái gì cũng không làm, cũng không thể có ngoại lệ.

"Như vậy a." Đoạn Tuyệt Huỳnh có chút thất vọng, tiếp theo hào phóng nói: "Không sao, ban ngày cũng giống vậy, chúng ta nhất định sẽ tặng quà mà cậu thích."

Quà tặng yêu thích. Không biết anh có thể tặng hay không? Hay là giống như trước đây, căn bản là không nhớ được sinh nhật của cô.

* * *

"Ừm." Tiếng rên nhẹ vang lên ở trong bóng tối, ánh trăng nhàn nhạt lọt qua rèm cửa chiếu lên cửa kính bao trùm dáng người mỹ lệ, da thịt cô trắng nõn phủ một tầng ánh sáng bạc, áo ngủ tơ lụa nửa cởi bên hông, tóc dài xõa, dáng vẻ cực kỳ mê người.

TRỜI SÁNG NÓI TẠM BIỆT

Đường Nhã
dtv-ebook.com

Chương 3

Đây là lần đầu tiên của bọn họ, rốt cuộc anh cũng đoạt lấy cô, đêm đầu của cô.

Vào ngày cô mười tám tuổi đó.

Nhưng không ai biết, đây là bắt đầu tốt đẹp, hay là Ngu ồn gốc càng bất hạnh.

* * *

Những ngày sau này trôi qua rất nhanh, bất tri bất giác đã đến trước khi thi đại học, toàn trường học nghỉ học, thí sinh đều ở nhà ôn tập.

Trong phòng ăn Lâm gia, thời gian cơm tối từ trước tới nay đều an tĩnh không thay đổi, tất cả mọi người đang yên lặng ăn cơm, mẹ Lâm nháy mắt ra dấu với ba Lâm, ba Lâm ngẩng đầu lên, từ ái trước mặt Thiệu Diên nói: "Nghe hiệu trưởng nói, có 5, 6 đại học nổi danh đã gửi giấy cho con, con đã nghĩ kỹ muốn học trường nào chưa?"

Lâm Tử Huân đang yên lặng ăn cơm bỗng ngẩn ra, ánh mắt len lén liếc về phía anh, cô. Cho tới bây giờ cũng không dám hỏi anh về phương diện này, bởi vì cô không muốn lấy được sự thật tàn nhẫn đó, bọn họ một trời một vực, nhất định là phải chia lìa .

Nhưng mà cô vẫn rất muốn biết rõ, rốt cuộc anh sẽ đi nơi nào.

Lạnh nhạt buông chén xuống đĩa, vợ chồng Lâm gia cũng mong đợi nhìn anh, chỉ là làm thế nào cũng không thể từ vẻ mặt của anh nhìn ra cái gì, anh trầm giọng nói: "Tôi sẽ học trường tôi muốn học, tôi ăn no, các người ăn từ từ."

Nói xong, anh lễ phép khẽ gật đầu, đứng dậy sắp xếp chỗ ngồi, sau đó quay người đi lên lầu.

Vợ chồng Lâm gia hai mặt nhìn nhau, đây cũng chưa có nói cái gì? Đứa nhỏ này, đã theo chân bọn họ sinh sống đã nhiều năm như vậy, nhưng vẫn là không gần gũi như vậy, chẳng lẽ, nó là biết cái gì?

Mẹ Lâm đột nhiên nói với Lâm Tử Huân: "Tử Huân a, con biết anh trai con muốn học trường nào không?"

"A?" Lâm Tử Huân ngờ ngác ngẩng đầu nhìn bà, sau đó lại lắc đầu một cái, cô làm sao có thể biết tâm tư của anh.

"Vậy còn con?" Ba Lâm cau mày: "Nghe hiệu trưởng nói, thành tích của con vẫn rất không ổn định, con đã nghĩ kỹ con có thể học trường nào chưa?"

Vẫn ngờ ngác lắc đầu như cũ, cô có thể đi nơi nào? Cúi đầu, cô chỉ muốn đến nơi có anh, nhưng đây cũng là nơi cô có muốn đặt chân tới cũng không được: "Con sẽ nỗ lực."

Cha mẹ Lâm gia nhìn nhau khẽ than thở, nếu đó thật sự là con trai của mình thì quá tốt, đứa bé ưu tú như vậy cũng không phải cốt nhục của bọn họ, mà còn là. Thôi không nghĩ nữa.

* * *

"A."

"A."

Một đạo mền mại, một đạo khăn khăn rên rĩ, ở bên trong phòng phát ra những âm thanh rên rĩ, cô mồi hôi nhễ nhại nằm ở ngực của anh thở dốc không ngừng, nghe nhịp tim của anh dần dần nhẹ nhàng, cố gắng bình phục mình.

Hồi lâu, cô gần như đã dùng hết dũng khí lớn nhất, nhẹ nhàng hỏi:
"Anh muốn đi học trường nào?"

Anh không có trả lời cô, đêm, an tĩnh không có một tia tiếng vang, đang ở lúc cô cho là anh đã ngủ, tiếng cười khẽ quen thuộc lười biếng truyền đến: "Cô hi vọng tôi đi nơi nào?"

"Em." Cô có tư cách có loại hi vọng này sao? Hay là hết thầy chỉ là hy vọng xa vời?

Cô co rúc dán vào lồng ngực hơi ướt của anh lắc đầu: "Chỉ cần là anh thích, em đâu không có ý kiến."

"Cho dù cô không thể cùng tôi ở chung một chỗ?"

Kinh ngạc, toàn thân một hồi run rẩy, cô cắn thật chặt môi của mình cố gắng cười ra tiếng: "Em vốn là không có cách nào ở chung một chỗ với anh, anh. Ưu tú như vậy, mà em, cố gắng nữa cũng chỉ có thể thi đậu đại học bình thường mà thôi, tương lai của anh và tương lai của em không giống nhau."

Là không đồng thời xuất hiện .

Đột nhiên, xoay chuyển một cái, anh đè cô ở dưới thân thể, cô kêu lên một tiếng, tròng to mắt mà nhìn đôi mắt sắc bén sáng lên trong đêm tối của anh, nhìn biểu tình của cô, sâu không lường được.

"Cô rất vui mừng khi có thể thoát khỏi tôi?"

"Không phải!" Vội vàng giải thích, lại làm cho cô xấu hổ nghiêng đầu, anh rõ ràng biết, tình cảm của cô đối với anh là dạng gì, cô không muốn rời xa anh một bước, chứ đừng nói thoát khỏi.

"Cô gái ngoan của tôi." Khóe môi tà nịnh khẽ nâng đường cong, anh vén tóc mai ẩm ướt trên trán cô: "Cô cho rằng tôi sẽ để cho cô tự do, thả cô đi sao?"

Tất cả của cô đều là của anh, anh tuyệt không để cho bất luận kẻ nào thấy hoàn mỹ của cô, coi như anh không thương cô, cô cũng không thể trốn thoát anh, đời này cô sẽ là sủng vật của anh.

"Anh là có ý tứ gì?" Không hiểu quay đầu lại nhìn anh.

"Cô không phải cần phải biết rõ bây giờ, bởi vì sớm muộn cô cũng sẽ hiểu rõ, cô không thoát khỏi được tôi."

"Anh."

Vẫn còn muốn nói, thế nhưng anh lại nhanh chóng cúi người đoạt đi hô hấp của cô, dục vọng ở trong cơ thể cô từ từ hồi phục như cũ, khuếch trương, đang mong đợi dấy lên một cuộc chiến kịch liệt mới.

Đêm tối vẫn còn tiếp tục, cô hi vọng có thể không cần trời sáng, chỉ cần trời chưa sáng, thì bản thân cô có được anh, nhưng là chỉ cần trời sáng, cô nhất định phải nói với anh, hẹn gặp lại.

Ngày công bố danh sách tham gia thi, rốt cuộc Lâm Tử Huân cũng hiểu rõ ý tứ câu nói kia.

"Cô không cần phải biết bây giờ, bởi vì sớm muộn cô cũng sẽ hiểu rõ, cô không thoát khỏi được tôi."

"Anh trai" cô , Lâm Diên. Không, Thiệu Diên, buông tha tất cả cơ hội tuyển thẳng đi học của đại học nổi danh, lựa chọn một trường đại học không có danh tiếng gì, dĩ nhiên hiệu trưởng trường đại học này cực kỳ vui mừng, nhưng đám hiệu trưởng trường đại học nổi danh khác, bọn họ đều không thể không hoài nghi tên học sinh thiên tài này có phải đi ền sai nguyện vọng rồi hay không, rồi rút gọi điện thoại hỏi thăm.

Chuyện này ở trường học dấy lên sóng gió cực lớn, lời đồn đãi nổi lên bốn phía, suy đoán tại sao Thiệu Diên muốn làm như vậy.

Trong phòng hiệu trưởng, khói thuốc súng tràn ngập.

Hiệu trưởng cùng cha mẹ Lâm gia giống như kiến bò trên chảo nóng, nhìn đứa bé trước mặt bọn họ từ đầu đến cuối vẫn làm họ kiêu ngạo nhưng vẻ mặt vẫn không có gì như cũ.

"Lâm Diên, tại sao em lại lựa chọn như vậy?" Hiệu trưởng nhúc nhích đầu đi tới đi lui: "Em có biết bên ngoài có bao nhiêu học sinh hâm mộ em hay không? Tóm lại, hôm nay em phải đưa cho thầy một lý do, rốt cuộc tại sao em muốn làm như vậy?"

"Không có lý do gì." Nhân nhật quét qua hiệu trưởng, anh cần gì phải giải thích cùng ông ta?

"Em."

"Hiệu trưởng, thầy đừng tức giận." Ba Lâm an ủi, nặng nề thở dài: "Con trai, sao con có thể nói như vậy? Mọi người chỉ là quan tâm con, con có biết hay không, con làm như vậy là tự hủy tiệt mình."

"Tôi cũng không nghĩ vì không đến trường học nổi danh chính là tự hủy tiệt mình."

"Bây giờ không phải là tự thỏa mãn bản thân mình, kiêu ngạo nhất thời của mình!" Ba Lâm khó có được giọng điệu phần nộ với anh: "Con cho rằng con có bao nhiêu năng lực có thể kiêu ngạo? Cuối cùng con sẽ tự mình chuốc lấy cực khổ."

Anh nâng con mắt thâm sâu nhìn thẳng đến ba Lâm, không nhìn ra bất kỳ ý tưởng gì, lại làm cho ba Lâm ở trên thương trường hô mưa gọi gió cảm thấy rùng cả mình.

Anh nhẹ nhàng nhếch môi, anh vốn là không có bao nhiêu năng lực kiêu ngạo, máu chảy trong người anh không phải Lâm gia, họ Lâm đã làm anh hận hủy thiên diệt địa, anh. Nhất định sẽ khiến bọn họ hối hận! Thu dưỡng anh, nhất định là quyết định sai lầm nhất đời này của bọn họ.

"Tôi nói rồi tôi chỉ biết đi nơi tôi muốn đi, cũng sẽ không thay đổi ý định, tôi nói xong, đi trước." Xoay người, miễn cưỡng nện bước chân rời

đi, anh đã không thuộc về trường này, không cần phải biến thành Lâm Diên ưu nhã ôn hòa nữa.

"Con."

Mẹ Lâm kéo ba Lâm vô cùng tức giận, an ủi ông: "Thôi, tùy nó đi, chúng ta nên nên tin tưởng nó."

Ra khỏi phòng hiệu trưởng, người chờ anh từng đợt xuất hiện.

Đầu tiên là bạn mình Tề Úy và Bùi Dực, huyết sáo nhạo báng dũng khí của anh, thuận tiện một phen phỉ nhổ anh mất khống chế suy nghĩ, anh mặc kệ bọn họ, một cước một đạp đi.

Sau đó là không ít đàn em hội học sinh lo lắng thay anh, thật sự là rất phiền, đây vốn là chuyện của anh, những người này lo cái gì?

Cuối cùng. Là cô xuất hiện.

Đường mòn trong rừng thưa thớt người, cô ngồi ở trên ghế đá, hai chân kinh hoàng đá hòn đá nhỏ, mi tâm nhíu lại giống như có chút đăm chiêu ủ dột.

Đang đợi anh sao?

Cười xấu xa, anh đi tới trước mặt cô, vào lúc cô cảm thấy có người ngẩng đầu, trong nháy mắt khom lưng xuống dừng ở cằm của cô, thâm sâu hôn lên, không cho cô một chút cơ hội phản ứng, lưỡi dài đuổi một cái cạy mở răng chui vào, cưỡng bách lưỡi mềm mại của cô dây dưa cùng anh, phát ra tiếng vang mập mờ.

"Ừm." Giật mình Lâm Tử Huân theo phản xạ muốn đẩy người tới, lúc ngơ ngẩn cũng nghe thấy được hơi thở quen thuộc, bị dụ hoặc thuận theo nhắm mắt, không đúng lần nữa mở mắt ra, đây là đang trường học, tại sao anh có thể?

Chợt thấy anh ra, cô tức giận thở hổn hển nhìn bốn phía một chút, quần áo rách che miệng: "Anh điên rồi, bây giờ là ban ngày, chúng ta đang ở trường học."

"Vậy thì như thế nào? Nơi này đã không quản được chúng ta." Ý bất cần đời hiển thị rõ, hình như trong vòng một ngày anh thay đổi thành một người khác, ngẩng xuống ở bên người cô lười biếng dựa vào thành ghế đá, không đem bất kỳ vật gì để ở trong mắt.

Anh đến tốt cùng đang suy nghĩ gì, vì sao cô vĩnh viễn đều không thể hiểu?

Đúng rồi. Lâm Tử Huân vội kéo cánh tay của anh, vội vàng hỏi: "Những lời đồn kia đều là thật sao? Anh bỏ qua tất cả cơ hội cử đi học trường đại học nổi danh, anh lựa chọn. Ừm, học viện nghệ thuật?" (thực ra nguyên convert là đại học giới văn nghệ sĩ nên mình sửa này cho vâng ^^ k ai đập bàn phản đối chứ. Ok ^^)

Mất liếc về phía cô, nhìn cô sốt ruột hình như là một chuyện rất vui vẻ: "Đúng thì thế nào?"

Thì thế nào? Vấn đề lớn đó là. Đó là trường đại học mà cô đăng kí a.

"Anh thật sự. Thật sự là bởi vì em mới như vậy?" Lâm Tử Huân không dám hỏi ra miệng, bởi vì sợ nhận được đáp án thật ra thì cô không có quan trọng như vậy, nhưng thật sự cô không nghĩ ra tại sao anh muốn đến học viện nghệ thuật không có danh tiếng gì, mà buông tha tất cả đại học nổi danh.

"Đúng vậy."

"A!" Chăm chú nhìn vào mắt anh, cả người cô giống như linh hồn cũng bắt đầu bay đi, anh nói gì? Rồi cuộc đang nói cái gì? Anh tại sao lại vì cô như vậy? Không thể nào.

"Cô quên, tôi đã nói" Áp sát người cô, giữ chặt eo nhỏ của cô, hô hấp nóng rực phun ở hai má của cô, anh mị hoặc phá hủy ý chí của cô: "Tôi sẽ không trả tự do cho cô, cô chỉ có thể ở bên cạnh tôi, bị tôi nhốt."

"Anh."

Người đàn ông này là một thằng điên, Lâm Tử Huân lệ chảy xuống, tại sao anh có thể vì lý do như vậy vứt bỏ tiền đồ rộng mở: "Anh biết rõ ràng cho dù không thể ở chung một chỗ, em cũng không thể nữa yêu người khác, em sẽ không rời đi."

"Thu hồi cảm giác của cô lại." Thiệu Diên đột nhiên buông cô ra, đứng dậy, cười đến không ai bì nổi: "Bất kỳ địa phương nào cũng không ngăn cản được việc tôi muốn làm, bao gồm vĩnh viễn nhốt cô, chỉ cần tôi muốn, tôi đều có thể."

Nhìn bóng lưng anh quay người rời đi, cô vội vã đứng dậy đi theo sau lưng, cười khổ, Lâm Tử Huân người thừa nhận đi, đáy lòng người rõ ràng. Vui mừng muốn chết, rõ ràng biết một khắc kia, thỏa mãn giống như là lấy được vật sở hữu.

Cho nên ích kỷ một lần đi, cho dù vĩnh viễn đi theo phía sau anh như vậy, cô cũng sẽ không hối hận.

"Thật là đau." Kinh ngạc nhìn đầu ngón tay trong nháy mắt chảy máu tươi, Lâm Tử Huân ảo não đưa ngón tay bỏ vào trong miệng ngậm, đầu do cô nghĩ chuyện nghĩ đến quá nhập tâm rồi, ngay cả bồ hoa quả cũng có thể cắn vào tay.

Đi nhanh vào phòng khách, tìm nhanh xem có nhìn có băng dán hay không, không thể đến thư phòng khiến anh nhìn thấy, cô nhớ rõ hình như anh thấy máu là choáng, nhưng vì sao tìm thế nào cũng không tìm được hòm thuốc, Lâm Tử Huân thở dài ngẩng đầu trên sàn, một hồi lạnh lẽo khiến cô co rúm lại một chút.

Ngắm nhìn bốn phía, Đây là một gian phòng nhỏ ấm áp, ba buồng hai sảnh, là quà tặng đại học cha mẹ đưa cho bọn họ, ở gần đại học.

Từng nghe nói qua, thời gian tốt đẹp nhất trong cuộc đời là thời điểm học đại học, tự do học tập, tự do yêu, hành động tùy ý, nhưng tại sao một chút cô cũng không cảm thấy?

Vào cái ngày tách ra với Đoạn Tuyệt Huỳnh và Hạ Vi Lam đó, ba người ôm nhau khóc đến chết đi sống lại, nói về sau tuyệt đối không cắt đứt liên lạc, vào cái ngày rời khỏi nhà đó, mẹ cũng là khóc đến khó khăn chia lìa, mà với anh.

Lâm Tử Huân theo bản năng hướng thư phòng nhìn, rõ ràng cự ly giữa bọn họ đã gần như vậy rồi, so với thời điểm ở Lâm gia còn gần hơn, thậm chí nơi này là thế giới nhỏ chỉ có hai người bọn họ, nhưng trong lúc vô hình có một giọng nói nói cho cô biết, bọn họ càng ngày càng xa.

Ngày khai giảng đã qua gần hai tháng, thời gian anh ở nhà có thể đếm được trên đầu ngón tay, cho dù đêm khuya trở lại thì sáng sớm anh lại rời đi, chỉ có quần áo tắm rửa nhắc nhở anh đã trở lại là sự thật, cô căn bản không biết anh đang làm cái gì, cũng không dám hỏi.

Thậm chí ở trường học, cũng không người nào biết bọn họ là anh em, có lẽ ở trong mắt người khác, bọn họ là hai người không hề liên quan, ngay cả ngành anh học chính là hệ máy tính, cũng là sau này cô mới biết.

Thiệu Diên nhất định trời sinh hấp dẫn ánh mắt của người khác, đi tới chỗ nào đâu là tiêu điểm, sự hiện hữu của anh, lời đồn đại về anh chỗ nào cũng có, Thiệu Diên giống như thần không có gì không làm được, mà cô thì thông qua điểm này để biết tin tức về anh.

Buồn cười quá.

Lâm Tử Huân cười khổ, là rất buồn cười, rõ ràng bọn họ là hai người quen thuộc như vậy. Không, đây chẳng qua là cơ thể thôi.

Chính mình vâng vâng dạ dạ, ngay cả chính cô cũng mê mang, đến tận cùng cô sống vì cái gì.

Khẽ cắn răng, Lâm Tử Huân đi trở về phòng bếp bưng lên trái cây đi tới cửa thư phòng, gõ gõ: "Em vào đây."

Bên trong, Thiệu Diên ngồi ở trước máy vi tính chỉ là nhẹ nâng mắt lên một chút, tiếp tục nhanh chóng thuần thực gõ bàn phím, thanh âm đăm mạc: "Có chuyện gì sao?"

"Ừm, không có việc gì, hoa quả đã bỏ xong rồi."

Mang đĩa đựng trái cây đặt lên bàn, Lâm Tử Huân rũ con mắt, muốn nói lại thôi.

"Có chuyện thì nói."

Ngay cả đầu cũng không có ngẩng lên, anh hình như xem thấu tâm tư của cô.

"Là như vậy, lớp em cuối tuần này có một hoạt động đi Bình Đông hai ngày một đêm, nói là vì gia tăng tình cảm các bạn học trong lớp."

"Cho nên?" Anh xoa xoa mi tâm nhìn chằm chằm màn hình giống như đang suy tư đi đâu gì, không chút để ý trả lời.

"Em có thể đi không?"

Yên lặng hồi lâu, đột nhiên đập một cái, Thiệu Diên thở phào nhẹ nhõm giống như là hoàn thành một công trình cực lớn, ngẩng đầu, hai mắt có vẻ cực kỳ mệt mỏi: "Tại sao muốn hỏi tôi?"

Đúng vậy a, tại sao muốn hỏi anh?

Có lẽ là tiềm thức hi vọng anh nói, đừng đi, lưu lại bên anh ... Lời nói thôi. Lâm Tử Huân, người có ngu hay không, biết rất rõ ràng đó là không thể nào.

"Không có gì, chỉ là muốn nói cho anh biết một tiếng."

Từ trong mắt cô tựa hồ như đè nén xuống tia bất mãn, nhếch môi tà tứ cười khế, cô gái của anh có phải được dạy dỗ quá tốt hay không, khéo léo thuận theo làm anh mất đi niềm vui thú.

"Tới đây."

Lâm Tử Huân kinh ngạc nhìn anh, giống như thật lâu không được nghe anh nói lời như vậy, bất động, không biết nên phản ứng thế nào.

"Tôi không muốn nói lần thứ hai."

Rốt cuộc hiểu rõ ý tứ của anh, cô chậm rãi vòng qua bàn đọc sách đi tới, thời điểm sắp đến gần anh, bị anh dùng lực lớn lôi kéo, cô kêu lên một tiếng rơi vào ngực của anh, ấm áp khiến cô cuộn tròn thụ sủng nhược kinh.

Nhìn cô gái ngẩng ở trên đùi anh tựa vào trong ngực anh bị hoảng sợ, anh hừ cười một tiếng, ngón tay nâng cằm của cô lên, bức bách cô nhìn mình: "Về sau chuyện như vậy tự cô có thể ra quyết định, không cần suy nghĩ tôi sẽ không để ý."

Anh ít nhất còn không phải là một bạo quân (là bạo chúa thì đúng hơn), đối với cô, anh thật sự có quá nhiều "Xin lỗi", kế hoạch của anh. Từ lúc rời khỏi Lâm gia trở đi, lần triển khai lần đầu tiên không hay, lưu cô ở bên người là anh không có dự liệu qua, nhưng là cô tuyệt sẽ không thể làm anh thay đổi bất kỳ quyết định gì, cô gái đáng thương, tương lai sẽ hận anh thôi.

Lời nói nghe vào tai Lâm Tử Huân, lại trở thành một loại ý tứ khác, căn bản anh không để ý cô đi nơi nào, đi làm cái gì, thứ anh muốn chỉ là một khi muốn lên giường thì có thể tùy thời tìm được công cụ làm ấm giường mà thôi thôi.

Nhưng cô lại nhận mệnh.

Gật đầu một cái: "Em biết rồi."

Lâm Tử Huân quật cường trước kia đi nơi nào? Thiệu Diên đối với cô quá mức khéo léo có chút bất mãn, cảm giác là lạ ở chỗ nào, tâm phiêu ý loạn giữ chặt cái ót của cô hung hăng hôn xuống, mùi thơm ngọt ngào của cô làm cho anh thỏa mãn hờn nhẹ, xua tan nhức đầu do trong khoảng thời gian này não suy nghĩ quá độ.

Cô lặng lẽ ôm gáy của anh, mặc cho anh ôm mình tàn sát bờ bãi cánh môi của mình, dán vào lồng ngực ấm áp của anh, cảm thụ tiếng tim đập của anh, cô cười, chỉ cần anh còn muốn cô là được.

Buổi sáng hôm cô tập hợp chuẩn bị đi Bình Đông hai ngày một đêm du ngoạn, rốt cuộc cô biết nguyên nhân tại sao anh vừa nhập học thì đã không thấy bóng dáng đâu.

Cô đứng bên cạnh xe buýt du lịch dừng sát ở cửa trường, đầu óc trống rỗng nhìn anh và một nữ sinh xinh đẹp không gì sánh được từ trong trường đi ra ngoài, nữ sinh kia kéo cánh tay của anh, cùng anh chuyện trò vui vẻ, mà anh, duy trì thái độ thân mật đáp lại, cực kỳ giống một đôi tình nhân ân ái.

Anh. Như thế nào chưa bao giờ có thể cười với cô như vậy?

"Anh." Chỉ một chữ, lời kế tiếp mắc ở trong cổ họng, anh và nữ sinh kia từ bên người cô đi qua, anh đối với cô, làm như không thấy, giống như cô là không khí.

Móng tay cắm vào trong thịt, cũng rất là đau, nhưng so với đau trong lòng cô không bằng một phần ngàn.

"Lâm Tử Huân, cậu đang nhìn cái gì?"

Vừa nhập học bạn học Khương Duy cùng lớp liền liên tiếp đối tốt với Lâm vũ vũ cô, nhìn sắc mặt cô không thích hợp: "Cậu làm sao vậy hả ? Không có sao chứ?"

Cười cười che giấu, Lâm Tử Huân xoay đầu đi không nhìn bóng dáng xứng đôi càng lúc càng xa nữa. "Mình không sao, mặt trời có chút

chói chang, mình có chút choáng váng."

"Như vậy a, chúng ta lên xe thôi."

"Ừ."

Đi lên xe buýt, Lâm Tử Huân và Khương Duy ngồi chung một chỗ, đầu của cô bắt đầu cảm giác đau đớn mờ mờ ảo ảo, đau đến không dừng được, cô muốn an tĩnh, muốn an tĩnh để suy nghĩ, nhưng ở bên cạnh Khương Duy hình như lại cố ý muốn cô nhức đầu hơn, bắt đầu thao thao bất tuyệt.

"A, mình nhớ ra rồi, có phải cậu vừa thấy Thiệu Diên và Doãn Tử Lăng rồi hay không hả ? Bọn họ thật đúng là vô cùng xứng đôi đi, cậu có biết bọn họ quen nhau thế nào không? Nói đến Thiệu Diên đó thật đúng là lợi hại, cậu ta là sinh viên đại học năm nhất khoa máy tính, vậy mà đã phát minh một số phần mềm hữu dụng, hơn nữa cũng đã xin độc quyền, trên thị trường có rất nhiều công ty cũng đã tranh nhau mua, cuối cùng nghe nói là bố của Doãn Tử Lăng lấy năm ngàn vạn tiền Đài Loan mua một phần mềm cậu ta đang làm, sau đó Doãn Tử Lăng mới cùng cậu ta lui tới rồi, thật là một đôi tài tử giai nhân."

Thì ra là anh ngày ngày vội vàng thiết kế phần mềm. Ngày ngày vội vàng xã giao cùng tất cả công ty. Ngày ngày vội vàng cùng Doãn Tử Lăng qua lại.

Lâm Tử Huân cười, nước mắt từ khóe mắt chảy xuống, đầu đau như nứt nhìn ngoài cửa sổ, tầm mắt càng ngày càng mờ hồ, trong lòng giống như là bị xé thành trăm mảnh, thực sự rất khó thở.

Bên tai vội vàng truyền tới tiếng kêu gào, mà cô hình như cả ngón tay cũng không nhúc nhích được, cô muốn nói, cô Lâm Tử Huân sẽ không chịu nổi đả kích nhỏ như vậy, chỉ là tại sao cô lại không có cách làm ra bất kỳ phản ứng nào?

Cuối cùng, cô dần mất đi ý thức bất tỉnh.

Cổ họng khô nứt không phát ra được thanh âm nào, Lâm Tử Huân từ từ tỉnh lại, nhìn một bên Khương Duy nhìn chăm chăm cô lo lắng, nặn ra một cái cười khẽ, đôi môi lại tái nhợt giống quỷ, thanh âm nhỏ giọng: "Mình đang ở đâu?"

Khương Duy nhìn Lâm Tử Huân tỉnh lại, kích động nắm tay của cô: "Cậu bị say nắng! Cậu hôn mê bất tỉnh ở trên xe, thật may là xe còn chưa đi xa, mình liền ôm cậu trở về phòng cứu thương trong trường."

Bị cảm nắng? Cô thật vô dụng, ở dưới ánh mặt trời đứng mấy phút cũng sẽ bị cảm nắng.

Gian nan chống đỡ người dậy, Khương Duy vội vàng đỡ cô: "Cậu nằm một chút nữa đi."

"Không cần." Lâm Tử Huân ngẩng dậy, xuống giường mang giày: "Mình muốn về nhà nghỉ ngơi."

"Mình đưa cậu về"

"Không cần."

Đơn giản mấy câu nói, Lâm Tử Huân đi ra khỏi phòng cứu thương, sau lưng Khương Duy không hiểu, một nhu nhược cô gái như vậy, làm sao lại quật cường như vậy? Giống như đối với tất cả mọi người rất hòa khí, rồi cách xa tất cả mọi người ngàn dặm, tựa hồ không người nào có thể chân chính nhìn thấu cô ấy.

* * *

Mở cửa căn phòng nhỏ nhìn giống như ấm áp, nhưng đối mặt lại là sự lạnh lẽo, nhắc nhở cô đó là sự thật, anh không ở nhà. Luôn luôn không ở nhà .

Lâm Tử Huân vẫn như cũ, đóng cửa lại, từ từ đi về phía ghế sofa, nằm xuống.

Thật tốt, một mình cô, có thể. Khóc một mình nước mắt rùng rùng rồi.

Nước mắt lớn chừng hạt đậu thành chuỗi chảy xuống, hợp lại giống như dòng suối nhỏ, cô cố gắng ầm nhẩn để không lên tiếng, lại cực kỳ khó chịu, thanh âm dần dần phóng đại, nước nở biến thành gào khóc.

Tại sao. Tại sao anh lại muốn đổi xử với cô như vậy?

Cho dù anh nói qua vô số lần anh sẽ không yêu cô, nhưng cô vẫn luôn ôm một chút hy vọng nhỏ nhoi xa vời như vậy, kỳ vọng có một ngày anh có thể thương tiếc cô, dù chỉ là một chút xíu cũng tốt, cũng không đến mức khiến cho cô cảm giác mình thật đáng buồn đến trình độ này.

Cô là em gái, cũng là đồ chơi không thể lộ ra ngoài ánh sáng của anh, cuộc sống như thế, cô đến tột cùng vì cái gì?

Anh cũng rõ ràng đồng ý với cô, chỉ cần cô ngoan ngoãn, bên cạnh cũng sẽ không xuất hiện nữ sinh khác, vậy Doãn Tử Lăng coi là cái gì?

Vùi ở trên sofa lệ rơi không ngừng, Lâm Tử Huân mệt chết đi, mệt cơ hồ cũng không muốn tỉnh lại nữa, cô cái gì cũng không muốn làm.

Cứ duy trì tư thế như vậy hai ngày, cô không phân rõ ngày đêm ngủ rồi tỉnh, tỉnh rồi lại ngủ, cho đến khi tiếng đóng cửa vang lên, cô biết anh trở lại.

Ban đêm, bên trong phòng không có mở đèn nhất thời tối tăm.

Nhưng thị lực của Thiệu Diên cực tốt nên thấy được bóng đen ở trên ghế sofa, anh cau mày chuẩn bị đưa tay mở đèn, vừa lạnh nhạt hỏi: "Tại sao không bật đèn?"

"Không cần bật."

Vừa lên tiếng, Lâm Tử Huân bị thanh âm của chính mình hù dọa, hiển nhiên Thiệu Diên cũng kinh ngạc.

Thanh âm khàn khàn này giống như bà lão, không thuộc về một thiếu nữ đang trưởng thành.

"Cô làm sao vậy?" Khó có được Thiệu Diên vừa nghe giọng của cô xong liền cởi giày đi thẳng hướng ghế sofa lon, ngồi ở bên người cô muốn ôm cô, lần này cô lại né, lùi ra xa xa, khiến Thiệu Diên cực kỳ bất mãn.

"Không nên đụng vào."

Bốn chữ, khiến Thiệu Diên bất mãn đạt tới cực điểm, giọng anh rét buốt: "Cô biết cô đang nói gì sao?"

Bật cười, cô làm sao có thể không biết! Cô bây giờ so với bất cứ lúc nào cũng mệt mỏi, không tỉnh táo, nhưng cô vẫn không có cách nào phát tiết với anh: "Không nên đụng vào tôi, ít nhất hiện tại không cần." Nếu không cô sẽ không biết mình sẽ làm gì.

Con người màu xám nắng trong đêm đen lóe lên tức giận khó có được, anh dường như chỉ là cảm thấy trước đây cô quá mức nghe lời, hiện tại cô muốn quay lại phản kháng sao?

Đưa tay, nhanh chóng bật đèn bàn tao nhã màu vàng bên cạnh sofa, một phòng sáng chói, lại làm cho Thiệu Diên không báo động trước mở ra trái tim cô.

Lâm Tử Huân bị ánh sáng đâm vào mắt làm giật mình, giơ tay lên để che, lại bị Thiệu Diên hung hăng bắt được cổ tay kéo xuống, trong nháy mắt giọng nói của anh nhu hòa như nước, mềm mại mà cô chưa từng nghe qua: "Cô tại sao lại biến mình thành như vậy?"

Cô đến tận cùng có biết hay không nhìn cô như vậy rất đáng sợ, tóc dài xoa lung tung, sắc mặt trắng bệch, môi không phải vốn là mềm mại, mà bây giờ lại khô nứt xuất hiện những tia máu, cặp mắt sưng đỏ giống như quả hạch đào dường như không mở ra được, vừa đụng sẽ té xỉu.

Lâm Tử Huân mắt không chớp nhìn anh, nước mắt tràn ra cũng là từng trận đau nhói, không cần đối với cô dịu dàng, những thứ này đều là giả, anh ghét cô, từ đầu đến cuối cũng chưa để mắt đến cô.

"Không cho phép khóc."

Thiệu Diên mi tâm vận vẹo, nhìn nước mắt của cô, bắt đầu cảm thấy cả người không thoải mái.

"Tôi chính là muốn khóc, anh quản được tôi." Anh còn ra lệnh cho cô, anh dựa vào cái gì?

Dùng sức vùng vẫy, Lâm Tử Huân đứng lên muốn chạy đi, mà Thiệu Diên nhanh chóng tóm được quần áo của cô, giận dữ: "Đáng chết, ai cho phép cô đang ở đây trước mặt của tôi chạy mất như vậy?"

"Anh buông tôi ra!"

Lâm Tử Huân lần đầu tiên ở trước mặt anh điên cuồng la lối om sòm giống như mèo hoang, cô liều mạng tránh thoát, mặc kệ mình sẽ tóm được cái gì: "Tôi không muốn nghe anh nữa, cái người này một tên lừa gạt, anh là tên lừa gạt!"

"Tôi lừa cô cái gì? Đáng chết, cô bình tĩnh lại cho tôi." Đột nhiên dùng sức Thiệu Diên kéo Lâm Tử Huân giam cầm trong ngực mình, anh vì sao chưa bao giờ biết cô gái này sẽ dã man thành ra như vậy.

"Anh một mực gạt tôi!" Lâm Tử Huân tinh thần bất khuất giãy giụa, móng tay dài cào lên cánh tay Thiệu Diên, xuất hiện một tia máu, cô không hề để ý tới chỉ kêu gào: "Anh biến tôi thành món đồ chơi, biến thành súc vật, gọi là tới đuổi là đi, trong mắt anh tôi căn bản cũng không là cái gì."

Một tia máu cũng không thể khiến Thiệu Diên có phản ứng gì, lời của cô lại làm cho con người anh càng thêm tăm tối, giọng nói xa xôi y hệt ma quỷ của anh vang lên, đơn giản lại làm cho Lâm Tử Huân dễ dàng an tĩnh lại: "Tôi cho là những thứ này cô đã sớm hiểu chuyện."

Đúng vậy a, Lâm Tử Huân, người đã sớm hiểu, cho nên người ở đây đang làm cái gì?

Dẫn lại tiếng khóc, cô nâng khuôn mặt nhỏ nhắn chật vật không chịu nổi nhìn anh, đã là van xin: "Anh đến chết cũng sẽ không yêu tôi, tôi lại chưa từng hối hận, ở trước mặt anh, tôi không có tôn nghiêm, không có bản thân, nhưng tại sao anh còn muốn ở chung một chỗ cùng nữ sinh khác? Anh rõ ràng đã nói chỉ cần tôi ngoan ngoãn, bên cạnh anh cũng sẽ không có người phụ nữ khác, vậy Doãn Tử Lăng coi là cái gì? Tôi coi là cái gì?"

Thì ra là. Là Doãn Tử Lăng.

Thiệu Diên rốt cuộc cũng hiểu rõ, nguyên nhân khiến cô gái từ trước đến giờ khéo léo nhu thuận lại bộc phát, là bởi vì một màn buổi sáng hôm đó sao, anh và Doãn Tử Lăng.

Khẽ thở dài, Thiệu Diên không nhịn được vuốt vuốt trán cô, giải thích ngắn gọn: "Đây chẳng qua là xã giao."

Lâm Tử Huân chớp đôi mắt đắm lệ mờ mịt, anh là có ý tứ gì?

TRỜI SÁNG NÓI TẠM BIỆT

Đường Nhã
dtv-ebook.com

Chương 4

Thiệu Diên tự nói với mình, đối với chuyện này anh tuyệt không giải thích lần thứ ba: "Tôi viết phần mềm bán cho ba của cô ấy, cha cô ấy hi vọng tôi đến công ty của ông ấy làm việc, nhưng mà tôi lại không muốn, tôi muốn mở một công ty thuộc về mình, cho nên cho dù không đồng ý bọn họ, cũng không thể đắc tội, đầu là đi cùng một con đường, tôi không có lý do gì còn chưa có bắt đầu thì đã thêm phiền toái cho mình, cho nên Doãn Tử Lăng." Chỉ là một nghi thức xã giao.

Lâm Tử Huân không biết mình là như thế nào bị anh ôm đến phòng tắm, thời điểm phản ứng kịp chính là cô đã là trần truồng ngổ ở trong bồn tắm, bị ánh mắt sáng quắc của anh nhìn chằm chằm.

Nhưng mà cô để ý, chỉ có lời của anh.

Đây cũng là lần đầu tiên anh nói dài với cô như vậy, anh giải thích với cô, thậm chí anh nói suy nghĩ trong lòng mình, anh đang cố gắng, là bởi vì anh muốn dựa vào năng lực của mình mở một công ty.

"Nên hỡi hỡi." Thiệu Diên cởi áo khoác, vén áo sơ mi trắng lên, lộ ra cánh tay tinh trắng, cần lên bông tắm ngổ xồm xuống thay cô lau.

"Em tự mình làm." Lâm Tử Huân thanh âm khàn khàn lại đỏ bừng cả mặt, cô đúng là không có tiền đồ, chỉ cần anh giải thích một chút với cô, cô cư nhiên liền hoàn toàn mất hết giận dữ! Chỉ là, thì ra là đây chẳng qua là một nghi thức xã giao.

Bông tắm bị cướp đoạt, Thiệu Diên tức giận bấu môi, vậy anh dùng thứ khác cũng giống như vậy.

"A."

Lâm Tử Huân bị sợ hết hồn trước ngực đột nhiên xuất hiện bàn tay, cũng không có nơi để trốn: "Anh, anh muốn làm gì?"

Chiếm lấy một bên rất tròn đầy đặn, lửa dục trong mắt Thiệu Diên càng ngày càng rõ ràng, trắng nõn đầy đủ trong tay kèm theo bọt tằm càng thêm mềm mại, khiến cho anh gần như khắc chế không được mình, anh vuốt ve nụ hoa nhỏ, cũng có thể tưởng tượng bộ dạng nó ở trong miệng mình rõ rệt.

"Không nên như vậy." Lâm Tử Huân không biết làm sao, dù sao anh đã thật lâu không có chạm qua cô.

Lửa dục lan tràn cả người anh, anh đứng lên, tà áo cười yếu ớt, từ từ cởi áo sơ mi, kéo dây lưng cùng khóa quần.

Lâm Tử Huân ngốc lảng nhìn lên trước mặt bày biện ra một bộ phái nam thân thể mê người, cô không phải thật bị anh dạy hư rồi chứ, bởi vì cô cư nhiên cũng bắt đầu mong đợi.

Đêm như vậy, là lửa nóng cũng là lo lắng.

Lâm Tử Huân biết, một ngày nào đó, cô sẽ vạn kiếp bất phục.

Công ty của Thiệu Diên, cuối học kỳ sau năm nhất của bọn họ, dưới tình huống cô không hề hay biết đột nhiên khai trương.

Hôm nay, cô đứng ở phía sau anh, nhìn anh ứng phó những nhân vật có tiếng tăm lừng lẫy trong giới thương trường đến chúc mừng, thành thạo, tựa hồ cả người tản ra khí phách cùng hào quang, anh như vậy, thật là xa lạ với cô.

Một thanh niên chỉ học năm nhất vẫn chưa tới hai mươi tuổi, không chỉ có phải có thông minh xuất chúng, kỹ thuật máy tính cao siêu, còn có công ty của riêng mình, mấy điều này đủ khiến mọi người kinh sợ, mà cùng đi anh cắt băng, là bạn tốt của anh Bùi Dục!

Bùi Dực xuất hiện, khiến Thiệu Diên tăng gấp đôi cảm giác thần bí, bởi vì Bùi Dực là người nối nghiệp Đài Loan tương lai của Bùi thị đứng đầu thương giới, anh ta đến, khiến một đồng người có mặt mũi rớt mất kiếng, cũng hiểu được, hậu thuẫn phía sau Thiệu Diên có bao nhiêu cường ngạnh.

Lâm Tử Huân nhìn hai chữ Thiệu thị màu vàng lấp lánh, trong nội tâm một màn lo lắng rục rịch góc đầu dây, giống như hiểu rõ cái gì rồi lại không muốn đi suy nghĩ sâu xa, rốt cuộc, anh đang ở trước mặt mọi người thừa nhận sự thật kia, Thiệu thị, anh là Thiệu Diên, mà không phải Lâm Diên.

Cũng gần như không có ai biết, anh là con trai Lâm gia, anh dường như căn bản khinh thường dùng đến bối cảnh hùng mạnh của Lâm gia, anh. Giống như chính là không muốn cùng Lâm gia có một chút quan hệ.

Lâm Tử Huân lo lắng, nếu như cha mẹ biết, tình huống sẽ như thế nào?

Thiệu thị mở tiệc rượu, Doãn Thành Hùng cùng ái nữ Doãn Tử Lăng tiến đến, dạ phục Doãn Tử Lăng một thân tơ lụa vàng nhạt, đứng ở bên cạnh Thiệu Diên một thân tây trang màu đen thẳng thớm, giống như là tuyệt phối đẹp mắt.

Cô mặc áo đầm bình thường, giống như là con vịt con xấu xí bình thường núp ở góc cười khố.

"Tiểu Huân, cô có khỏe không?"

Giọng nói Bùi Dực dịu dàng vang lên ở bên tai của cô, khiến cô chậm rãi quay đầu, mang theo nụ cười khéo léo: "Bùi ca ca."

Nhìn đau thương ưu sầu ở đáy mắt cô, đáy lòng Bùi Dực than thở, theo ánh mắt của cô nhìn bạn tốt của mình và Doãn Tử Lăng, mím môi uống rượu đỏ, không lên tiếng.

Cho dù anh hiểu rõ tất cả ý định củ bạn tốt, cũng không cách nào không đồng tình cô gái đáng thương này, cô là vô tội, lại yêu một người vĩnh viễn không thể nào yêu mình, có một ngày hay không, chỉ là có thể, bạn tốt của

mình chỉ số thông minh có vẻ khá cao, chỉ số tình cảm cũng có thể cao hơn một chút không?

Từ từ, Thiệu Diên đến gần, anh nhìn chăm chăm Lâm Tử Huân nhưng không muốn giải thích, chuyển sang Bùi Dục: "Dục, thay mình đưa cô ta trở về"

Lâm Tử Huân không có phản kháng ngoan ngoãn đi theo, bữu môi cười một tiếng liền gạt đầu rồi đi sau lưng Bùi Dục.

Chỉ là rời đi một tiệc rượu, cô vì sao sẽ cảm thấy, giống như là muốn vĩnh viễn rời đi

Nhận được điện thoại cha mẹ Lâm gia gọi tới thì Thiệu Diên không kinh ngạc chút nào, cho nên thời điểm đứng ở biệt thự mình sống gần bốn năm trước, anh vẫn khoan thai tự đắc nhếch môi, hơn nữa tự nói với mình, đây là lần cuối cùng tới nơi này.

Đi vào bên trong đại sảnh, cha mẹ Lâm gia nhìn thấy Thiệu Diên mặc tây trang thủ công cao cấp vẻ mặt nghiêm túc thì rõ ràng ngăn ra, Ba Lâm yếu ớt thở dài: "Ng ấ."

Thiệu Diên ng ấ xuống sofa đối diện bọn họ, chân thon dài vắt chéo, đôi tay khoanh ở trước ngực, chỉ là nhàn nhạt nhìn bọn họ không lên tiếng, đi đầu này làm cho mẹ Lâm vô cùng lo lắng: "Con trai, đây tốt cùng là chuyện gì xảy ra? con cùng trong nhà có phải có hiểu lầm gì hay không?"

"Hiểu lầm?" Thiệu Diên ưu nhã cười yếu ớt, giống như vẫn là đứa bé khéo léo nghe lời mà bọn họ từng biết: "Tôi nghĩ, giữa chúng ta không t ần tại hiểu lầm gì."

Bởi vì đó toàn bộ đều là sự thật.

Ba Lâm đối mặt với không khí ngột ngạt như vậy, rốt cuộc không nhịn được chất vấn đi thẳng vào vấn đề "Tại sao thời điểm bắt đầu học đại học lại trả lại chi phí trước kia? Tại sao mở công ty làm việc cũng không mảy may nói cho ba mẹ biết? Con rốt cuộc muốn làm cái gì?"

Đối mặt với một đứa con trai làm cho người ta kiêu ngạo như vậy, là vui mừng cũng là hành hạ, bốn năm nay hấn mang đến vinh quang cho bọn hấn để cho bọn họ cảm thấy tự hào, vẫn chưa từng nghe nó gọi qua một câu ba mẹ, luôn cho rằng nó còn nhỏ, không quá quan trọng, thì ra là. Căn bản không phải như vậy.

"Ba mẹ?" Aanh có chút l ầm b ầm l ầu b ầu lười biếng hừ cười, là bọn họ chưa từng trải qua cảm giác mất mát, anh nhìn thẳng bọn họ: "Ba mẹ tôi đã sớm chết r ồi, tôi lấy ở đâu ra nhiều quan hệ ruột thịt như vậy?"

"Con" Ba Lâm chấn kinh đến cứng họng, vạn vạn không nghĩ tới anh sẽ trực tiếp nói ra như vậy, chẳng lẽ, chẳng lẽ anh thật sự cái gì cũng biết: "Con là có ý gì? Chẳng lẽ những năm này chúng ta đối với con còn chưa đủ phải không? Con tại sao không cảm nhận được dụng tâm quan tâm chăm sóc của chúng ta?"

Dụng tâm lương khô? Chẳng lẽ giống như con cọp ăn người, còn khóc mà nói do mình quá đói không có biện pháp?

Mẹ Lâm là thật đem Thiệu Diên trở thành con đẻ của mình, bà đau lòng nói: "Con trai, con rốt cuộc là làm sao vậy ? Cùng ba mẹ nói đi, có chuyện gì giải bày cùng chúng ta được không?"

"Đủ r ồi!" Thiệu Diên nhếch môi đường cong trào phúng, bỗng dừng đứng dậy, từ trên cao nhìn xuống bọn họ, giọng nói lạnh không thể lạnh hơn nữa: "Nếu như mọi việc cũng có thể giải bày, tại sao ban đầu có người muốn một tay che trời che giấu sự thật? Hấn cho là hấn làm như vậy là có thể vô tư, cả đời không cần bị lương tâm khiển trách sao? Tôi muốn nói cho hấn biết là hấn sai l ầm r ồi, giấy không gói được lửa, che dấu vĩnh viễn cũng không được yên lòng!"

Cũng hít một hơi khí lạnh, ba Lâm tròn to hai mắt ngẩng đầu nhìn Thiệu Diên, bờ môi run rẩy không cách nào phát ra tiếng, nó thật sự cũng biết r ồi hả ? Làm sao có thể biết a. Đúng là cho dù là như vậy, nhưng.

Cười nhạo một tiếng, Thiệu Diên không hề lưu luyến rời đi, mặc cho sau lưng kêu như thế nào cũng không quay đầu.

Đứng lặng ở cửa lớn Lâm gia, thân hình anh cao lớn đứng thẳng bất động nhìn, những hạt mưa lạnh lẽo hỗn loạn đánh vào trên người của anh, phủ kín mắt của anh, rét lạnh tim của anh.

Nếu như không phải là ăn tươi nuốt sống công ty chung, cuộc sống của anh không phải là như vậy, anh có cha mẹ thương anh, gia đình ấm áp hạnh phúc. Mà tất cả này. Cũng là Lâm gia phá hủy tất cả!

Từ ngày đầu tiên theo dượng anh, cô anh đem anh "Bán" đến Lâm gia, anh vẫn nhẫn nại, cho dù hận ý hủy thiên diệt địa khiến anh không thể tự chủ, anh cũng tự nói với mình muốn lợi dụng bọn họ đến khi cánh chim của mình đủ cứng cáp, rồi cuộc, anh thoát khỏi, anh thành công, anh sẽ khiến bọn họ biết, thu dưỡng anh là chuyện đáng sợ nhất bọn họ đời này làm.

Bắt đầu từ bây giờ, anh chân chính thuộc về mình, anh đã hướng tới bọn họ tuyên thệ, tất cả tội ác Lâm gia, anh sẽ trả lại cho bọn họ từng chút một.

"A. Van cầu anh, nhẹ một chút." Lâm Tử Huân cắn chặt môi dưới, cảm thụ anh không tiết chế sức lực chút nào vọt vào trong cơ thể cô, dục vọng sừng huyết dùng sức giống như muốn đánh bay cô.

Mà Thiệu Diên chỉ giống như là phát tiết dùng sức ngăn chặn miệng của cô, thô bạo hôn.

Cho đến khi hai người hôn thắm ra tia máu, anh vẫn không buông tha, đầu lưỡi tàn sát bờ môi ở trong miệng cô quấy lên, mùi máu tươi tràn ra khi môi lưỡi bọn họ giao triền.

"Ừm." Nụ hôn của anh càng lúc càng kịch liệt, đầu lưỡi cuốn chặt hơn, mút càng sâu, giống như là muốn nuốt cô vào bụng.

Anh rốt cuộc làm sao vậy?

Lâm Tử Huân tâm từng trận co quắp, tối nay anh giống như một mãnh thú, cho dù cố gắng che dấu, cũng không che đậy sự giận dữ muốn phát tiết, từ khi tiến vào cửa, anh liền đỏ mắt túm lấy cô muốn một lần lại một lần, làm cho cô không có cơ hội thở dốc, liền lâm vào dâm loạn.

Cho đến khi cô sắp thở không nổi thì anh mới chậm rãi buông môi cô ra, tia máu nhuộm đỏ môi của bọn họ, tạo thành cảnh tượng quỷ dị mà lại yêu mỹ.

Anh vẫn còn ở trong cơ thể cô, lại ngưng luật động, cô chậm rãi mở mắt ra, anh đang nhìn cô kỳ dị, trong mắt là một mảnh khát máu chói mắt, cô run rẩy đưa tay chạm vào gò má anh: "Anh hôm nay gặp phải chuyện gì sao?"

Mà trả lời cô lại là một đợt sóng kích tình dâng cao, anh nhanh chóng đứng dậy lật người cô, để cô đưa lưng về phía mình, từ phía sau hung hăng xỏ xuyên qua cô, ở thời điểm cô phản ứng không kịp, liền khàn khàn khó nhin một tiếng cao ngâm.

Triền miên không ngừng rút ra cắm vào mang mấy giọt chất lỏng ngọt ngào mà dâm mỹ, bên trong không ngừng co rúc lại, cảm giác như gãi ngứa khó nhin làm cho cô như muốn điên cuồng lắc đầu.

"A. Không cần, không cần."

Anh nghiêng người dán vào sau lưng trắng nõn của cô, từ phía sau lưng một tay bắt được một vú trắng đầy đặn, anh dùng lực bóp nặn, ngón tay không chút nào để ý sức lực lôi kéo đầu vú*, tuyết trắng bị anh đùa bỡn nặn ra khe hở, lưu lại dấu tay màu đỏ, thế nhưng anh lại giống như còn chưa hành hạ cô đủ, khiến cô đau đớn.

"Ừ" cảm xúc tăng vọt khiến cho cô cơ hồ quên mất đau đớn, cô kêu rên ngửa đầu, tóc hơi ướt tùy ý xoa tung sau lưng theo luật động cuồng mãnh, kì diệu mà mê người.

Anh cười khế, một cái tay khác chuyển qua tư mật đã sớm ướt đầm của cô, mới vừa chạm vào đến mền mại kia, ngón tay lập tức liền bị lây ướt.

Trong tròng mắt đầu là tà ý, anh tiếp tục đùa bỡn, vuốt ve: "Được tôi dạy dỗ quá tốt, tôi cũng sẽ không yên tâm."

Đi theo luật động của mình, anh lại thêm một ngón tay vào, căng trướng khiến cho cô có chút khóc khẽ, cô mất trí bắt đầu phụ họa động tác sau lưng, vô ý thức có chút không thỏa mãn: "Cầu xin anh nhanh lên một chút, nhanh lên một chút"

"Yên tâm, tôi sẽ thỏa mãn cái người này tiểu yêu tinh."

Môi mỏng ngậm một vành tai, tỉ mỉ mút lấy, phía dưới động tác bắt đầu nguyên thủy nhất, đụng chạm kịch liệt nhất, tiếng va chạm hòa lẫn trong không khí đậm mỹ mùi thơm phát ra từng trận làm cho người ta mặt hồng tim đập, kích thích cô toàn thân tê dại.

"Thật chặt." Kéo ra đưa vào, mỗi một cái cũng thật sâu đưa vào, cả người anh đầy mồ hôi, cô đưa lưng về phía anh để cho cái miệng thật chặt ngẩng lên dục vọng của anh, cái tư thế này khiến cho anh thuận lợi đi vào hơn, như muốn xỏ xuyên đến chỗ sâu nhất trong linh hồn cô vậy.

Cô dùng sức né đầu, tóc dài xõa ở sau lưng, giương cái miệng nhỏ nhắn, cực hạn khoái cảm khiến cho cô không nhịn được giơ tay lên ôm cổ anh, cao ngất no đủ ưỡn ra, run rẩy không thôi.

"Ừ. Em không được."

Cho dù là nói như vậy, không để ý tới thần trí cô cũng không tự chủ trên dưới lên xuống đưa đưa, càng thêm ngọt ngào chảy ra, một giọt lại một giọt rơi vào trên đệm, thấm ướt.

Nóng bỏng khoái cảm, đưa đẩy, đem anh bao bọc sâu hơn, chặt hơn, anh bị dẫn dụ gần nhẹ một tiếng, chuẩn bị cùng mãnh chen vào: "Cái người đáng chết này tiểu yêu tinh."

Cứng rắn nuốt thanh âm, đầu óc một trận hoa mắt chóng mặt, khoái cảm dồn dập đánh tới, rốt cuộc lại làm cho cô phát ra một tiếng kêu the thé, ngọt ngào chảy tràn ra, mùi vị tản ra tràn khắp bên trong phòng.

Cô đếm không được đây là lần thứ mấy cao tri ầu.

Nhưng anh vẫn muốn không đủ, thân thể phát ra tiếng bành bạch không ngừng vang lên, ở trong cơ thể cô to lớn không giảm mà lại càng căng cứng làm cô khó chịu mề nheo khóc khẽ: "Diên. Không cần, không cần."

Khom người, Lâm Tử Huân lắc đầu như mất phương hướng, anh từ trước đến nay không hề không có tiết chế như vậy, anh đang đùa bỡn cô, dường như muốn làm hư cô, cô sợ, rồi lại không khống chế được thân thể và tâm của mình, cô muốn anh, cho dù là bị coi như món đồ chơi vậy.

Lần nữa nằm xuống, tay nhỏ bé của cô nắm chặt chần, vô ý thức bật ra rên rỉ, khoái cảm dục tiên dục tử hành hạ cô, thân thể mềm mại ửng hồng mê người.

Sau lưng bàn tay anh nắm chặt khe hông cô, quỳ gối phía sau cô, hạ thân tăng tốc kéo ra đưa vào, dường như muốn đem cô tàn sát bừa bãi không còn, không chút nào lưu lại một tia đường sống.

"Tha cho em đi."

Trần thấp phản xạ nỉ non, bu ồm bã khóc, cảm giác co rút một lớp tiếp một lớp kích thích cô, thân thể của cô phản ứng tự nhiên như cũ.

Anh rốt cuộc leo tới đỉnh núi, phát ra một tiếng g ầm nhẹ, một phen dùng sức luật động, thân thể căng thẳng mới hoàn toàn buông lỏng, dục vọng chôn ở trong cơ thể cô thật sâu phun tiết ra, hòa lẫn hương vị chất lỏng ngọt ngào, tràn ngập bên trong phòng.

Khi tỉnh lại, bên cạnh đã không có một bóng người, cười khở.

Cảm giác chần lạnh lẽo, Lâm Tử Huân biết anh đã đi đã lâu rồi, nhẹ nhàng nghiêng người kéo chần, muốn tìm được một chút xiu mùi vị quen thuộc của anh, lại tác động đến toàn thân, chua xót đau đớn khiến cô khẽ rên thật thấp.

Anh đến tốt cùng là gặp phải chuyện gì, cho dù trước kia anh cũng luôn là không ngừng đòi hỏi, nhưng là sẽ không mất khống chế, nhưng đêm qua anh đã mất khống chế.

Một hồi chuông điện thoại cắt đứt suy nghĩ của cô, cô gian nan di động thân thể từ đầu giường chống đỡ lấy được điện thoại di động của mình bắt máy: "Alô."

Đầu kia là giọng nói mẹ Lâm: "Tử Huân sao?"

Lâm Tử Huân khoe miệng khe nhếch cười lên, từ sau khi rời nhà cô và mẹ cảm giác tốt hơn, vậy đại khái chính là xa cách sinh ra nhớ nhung đi: "Mẹ."

"Ừ, là mẹ, con đang làm gì?"

"Con." Cứng họng, Lâm Tử Huân ngực nghẹn lại, trong không khí còn vương mùi thơm ngọt ngấy, cô toàn thân cao thấp xanh xanh tím tím, tỏ rõ anh đêm qua tưng dục quá độ, nếu như mẹ biết cô nằm ở trên giường “anh trai” như vậy, đại khái sẽ điên mất thôi.

"Con đang chuẩn bị ra cửa, con buổi chiều có khóa."

"Như vậy a." Mẹ Lâm có vẻ muốn nói lại thôi: "Tử Huân, anh trai con ngày hôm qua có cái gì không ổn sao?"

Ngày hôm qua? Lâm Tử Huân có chút khần trương, mẹ làm sao biết anh không ổn, ho khan che giấu: "Không có a, anh trai không có gì khác thường."

Đầu kia mẹ Lâm rõ ràng thở phào nhẹ nhõm: "Vậy thì tốt."

"Ngày hôm qua xảy ra chuyện gì sao?" Lâm Tử Huân thì ngược lại thử dò xét, thì ra là tối hôm qua anh như vậy quả nhiên là có nguyên nhân.

"Không có gì, mẹ chỉ hỏi vậy thôi." Mẹ Lâm giọng không đổi hàn huyên: "Ở bên ngoài phải chăm sóc mình thật tốt."

"Vâng. Con biết rồi."

Cùng mẹ hàn huyên mấy câu, Lâm Tử Huân cúp điện thoại, cảm giác chuyện không phải đơn giản như vậy.

Thời điểm gần kết thúc năm nhất, Thiệu Diên lại bắt đầu như thường thấy đầu không thấy đuôi, vội vàng cuối kỳ thi, lại vội vàng chuyện công ty vừa đưa ra thị trường.

Công ty Thiệu Diên lấy khai phá trò chơi làm chủ, Thiệu thị mới vừa mới ra trò chơi đầu tiên "Vân khởi phong đăng" liên dấy lên một phong trào trò chơi lớn, theo đi đầu tra, 70% người chơi trò chơi ở Đài Loan, cũng đánh giá cao đối với cái trò chơi này, mặc kệ là từ thiết kế nhân vật, phong cảnh, chuyện xưa, các loại âm thanh, cũng đủ tiêu chuẩn thế giới, vô cùng đặc sắc.

Mà chút tin tức này, không phải Lâm Tử Huân nghe được, mà chính là đọc được từ trên tạp chí.

Tổng giám đốc Thiệu thị vừa tròn hai mươi tuổi, lại vinh dự lọt vào bảng top 10 trẻ tuổi giàu có, cái này giống như là một thần thoại trong giới thương nghiệp.

"Này! Tử Huân."

Ngồi ở dưới tàng cây ăn bữa trưa sandwich, Lâm Tử Huân nghe thấy có người gọi cô, ngẩng đầu, nhìn thấy Khương Duy nở nụ cười ánh mắt trời.

Lâm Tử Huân cười lên, vỗ vỗ chỗ bên cạnh trên đất: "Ngồi đi."

Bởi vì lần trước giúp cô một phen, cô và Khương Duy coi như là làm quen, cô không có nhiều bạn, đối với Khương Duy cũng coi như có cảm tình.

Đặt mông ngồi xuống ở bên cạnh Lâm Tử Huân, Khương Duy cầm hộp sushi trên tay đưa cho Lâm Tử Huân, thoải mái cười cười: "Bạn luôn ăn

sandwich không tốt, ăn sushi đi."

"Ha ha, không cần, mình ăn no rồi."

"Cậu khách khí với mình cái gì?" Nói xong, Khương Duy đem sushi hộp nhét vào trong ngực Lâm Tử Huân: "Nhanh ăn đi."

Thịnh tình khó chối, Lâm Tử Huân dịu dàng cười cười: "Cảm ơn!"

Nhìn Lâm Tử Huân nở nụ cười tuyệt mỹ, gió thổi nâng mái tóc dài của cô, thổi qua một mùi thơm, Khương Duy có chút mất hồn nhìn cô, cô ấy thật đẹp.

Đột nhiên, bên con đường nhỏ có một trận xôn xao, Lâm Tử Huân và Khương Duy đồng thời nhìn sang.

Là bọn họ.

Lâm Tử Huân cảm thấy tứ chi có chút lạnh lẽo, Doãn Tử Lăng thân mật kéo Thiệu Diên đi qua, không phải lần đầu tiên, mà lần này không giống như trước, anh nhìn cô, cảm giác như có như không, nhưng là cô lại biết anh đang nhìn cô, mang theo lửa giận không ngớt cùng ý tứ cảnh cáo cô.

Bên tai truyền tới giọng nói của Khương Duy: "à bọn họ, thật là đi tới chỗ nào cũng có thể dẫn tới xôn xao, cậu biết công ty Thiệu Diên vừa đưa ra trò chơi mới không, nghe nói cũng có bán bản quyền cho công ty của ba Doãn Tử Lăng, Doãn Tử Lăng xem như là người có tài có đức đi."

Đủ rồi đủ rồi, đừng nói nữa, cô không muốn nghe.

Có chút hoa mắt chóng mặt, Khương Duy lần nữa đỡ hai vai của cô: "Cậu làm sao vậy? Có phải nơi này ánh mặt trời quá lớn, cậu lại không thoải mái hay không?"

"Không có." Lâm Tử Huân nhìn cách đó không xa cặp tài tử giai nhân người người ca ngợi, lòng có chút tê liệt rỉ máu, chợt đứng lên lôi kéo Khương Duy: "Đi thôi, chúng ta đi học."

Khương Duy có chút thụ sủng nhược kinh: "Được." (nhưng lại có người phát hỏa)

Quay đầu, đi ngược lại phương hướng Thiệu Diên, cho nên cậu chưa từng nhìn thấy ánh mắt tối sầm của Thiệu Diên.

Ngồi ở trên ghế sa lon mất hồi, tiếng cửa mở làm cô ngơ ngác ngẩng đầu nhìn, là anh.

Trông mắt nhàn nhạt nhìn tạp chí trên tay lần nữa nhẹ nói: "Anh đã về"

Thiệu Diên mặt không đổi đi về phía cô, giống như kìm nén rất lâu: "Cô không hi vọng tôi trở về?"

Hả? Anh có ý gì?

Lâm Tử Huân cau mày lắc đầu: "Không phải."

Thật ra thì người anh hy vọng nhìn thấy nhất, không phải là cô sao? Vậy người không cần, là hắn đi.

Cưỡng bách nâng cằm của cô lên, bóp xương cô một hồi đau nhói, anh thở dốc nặng nề "Người đàn ông buổi trưa là ai?"

Người đàn ông buổi trưa? Khương Duy?

"Bạn học." Lâm Tử Huân trả lời ngắn gọn, đẩy tay của anh ra: "Buông em ra, rất đau."

Bất tri bất giác, Tiểu Miêu khéo léo của anh lại có móng nhọn, như vậy anh có thể không tức giận sao?

Cúi người xuống, khiến Lâm Tử Huân không thể không tựa ghế sa lon, ngược đầu, hô hấp nóng rực của anh phun ở trên khuôn mặt nhỏ nhắn, cô có thể nhìn thấy lông mi đen dài của anh, anh đè nén nói: "Đừng qua loa với tôi, đừng khiêu chiến tính nhẫn nại của tôi, ở thời điểm tôi hỏi cô, cô phải trả lời rõ ràng cho tôi."

Tại sao anh có tư cách hỏi? Còn cô chỉ có thể trơ mắt nhìn người phụ nữ khác lôi kéo anh?

Nghiêng đầu: "Là bạn học của em. Em không giống anh, sẽ không nói láo."

Thiệu Diên ngăn ra, hồi lâu mới nhếch môi: "Cô ghen tị?"

"Em sẽ không ăn dấm!" Lâm Tử Huân không biết là bị cái gì kích thích, đẩy Thiệu Diên ra đứng dậy, gằn nhẹ: "Em đúng chỉ là món đồ chơi của anh, em không có tư cách ghen cũng không muốn ghen, anh thích làm như thế nào là chuyện của anh, chẳng quan hệ tới em, em cũng có bạn bè của em, anh không phải cần đem loại quan hệ nam nữ hỗn loạn theo ý nghĩ xấu xa chụp lên đầu của em! A."

Bỗng nhiên cô bị lực lớn đè xuống ghế sa lon, cô thở hổn hển, dường như không còn sức hết nữa, quật cường nhìn chằm chằm tuấn nhan khiến phụ nữ không có sức đề kháng cách cô rất gần.

Anh thâm sâu liếc cô, lạnh giọng nói: "Ở trong lòng cô, tôi rất xấu xa?"

Cô trong lúc nhất thời khí nóng xông lên đầu, không lựa lời nói, đúng là cô cũng không muốn thay đổi: "Lấy quan hệ nam nữ kết giao của anh mà nói, anh luôn muốn dây dưa, em cũng cảm thấy như vậy."

Tiểu Miêu của anh, thì ra là còn nhanh mồm nhanh miệng đấy.

Hắn cười tà nói: "Nhưng cô cũng yêu chết “xấu xa” của tôi, không phải sao?"

"Anh." Anh tại sao có thể ở thời điểm này, còn có thể nói ra lời hạ lưu như vậy? Anh không phải đối với bất kỳ phụ nữ nào cũng có thể tùy ý nói ra như vậy chứ? Mặt giận đến đỏ lên: "Anh dứt ngay, em không muốn nhìn thấy anh, cũng không cần, anh đến bên người Doãn Tử Lăng đi, tài tử giai nhân, các người mới là một đôi trời đất tạo nên."

"Cô nói thật?"

Anh hung ác nham hiêm nhìn cô, giống như không tin cô dám nói ra lời này, cho dù anh sẽ không yêu cô, thời điểm cô nói ra không muốn gặp lại anh, để anh đến bên cạnh người phụ nữ khác thì anh cứ nhiên lửa giận lại dâng lên.

"Thật, thật, thật!" Giống như phát tiết lắ đầu khước từ anh, nước mắt của cô theo đó rơi xuống, anh chính là thích khi để cô như vậy, cô đầu đã nói buông tay, anh còn muốn như thế nào?

Đột nhiên, sức lực trên người biến mất, cô hơi giật mình nhìn đứng dậy nhìn anh rời đi, hoảng hốt: "Anh đi đâu vậy?"

Nực cười, anh dường như cũng tức giận vô cùng: "Nghe lời cô, đến bên cạnh Doãn Tử Lăng, chúng tôi là một đôi trời đất tạo nên."

"Anh."

"Lâm Tử Huân!" Thiệu Diên đưa lưng về phía cô, lạnh lẽo nói lời cuối cùng: "Tôi nói rồi đến chết tôi cũng sẽ không yêu cô, cô tốt nhất nên biết rõ ràng, chúng ta không có tương lai, ghen tị cố tình gây sự tuyệt sẽ không phải kết quả cô mong muốn."

Không cần, không cần, không cần!

Lâm Tử Huân nổi điên đáy lòng gằn nhẹ, nhìn anh quyết tuyệt đóng cửa rời đi, mất khống chế đem mọi thứ trên bàn trà quét rơi đầy đất, anh từ trước tới giờ đều không nghe lời của cô.... Tại sao thời khắc này lại giống như tuân lệnh? Đúng vậy, anh đã sớm nghĩ tới đi đâu này rồi.

Cô có phải thật sự rất khổ.

Rõ ràng anh đã nói qua cũng là gặp dịp thì chơi, nói là xã giao, tại sao anh còn phải dây dưa không rõ với Doãn Tử Lăng? Đầu là gạt người, gạt người!

Không yêu cô. Không có tương lai. Những thứ này cô đầu biết, không có ai rõ ràng hơn so với cô, tại sao anh luôn luôn đâm một nhát

vào lòng cô? Cố tình gây sự, trong mắt anh tất cả đều là cố tình gây sự sao? Yêu của cô chỉ là cố tình gây sự.

Kết quả cô muốn, không phải bất cứ thứ gì sao.

Một đêm dài dằng dặc, khiến Lâm Tử Huân hoàn toàn tuyệt vọng, lần đầu tiên, cô thật sự không nhìn thấy tương lai, không nhìn thấy hi vọng, chỉ là cô không có dũng khí rời đi, cô yêu anh, khắc cốt ghi tâm, sâu tận xương tủy. (dịch đến đoạn này tức không chịu được, bỏ quách đi cho nhẹ người)

Những năm này ở bên cạnh anh, chính cô đã luyện tập với những đau đớn này, cô đến tột cùng phải làm sao đây? Cô thật sự đã không chịu nổi.

Ngày nghỉ bắt đầu, cô và Thiệu Diên lạnh nhạt cũng tiến vào giai đoạn cần cù.

Anh không trở về nhà, cô không tìm anh.

Giữa bọn họ có một khoảng cách dần dần sinh ra không thể vượt qua, cô tựa hồ bắt đầu ý thức được, anh đối với cô có thể rất độc ác, so với ai khác cũng độc ác, cô chỉ là vật phẩm anh nắm trong tay, anh đang ép cô, ép cô nhận lỗi, ép cô khuất phục, cũng cảm thấy cô nhất định sẽ nghe theo.

Cô bắt đầu ăn không biết ngon, không có anh, tinh thần cô uể oải, dần dần gầy gò, thỉnh thoảng còn ói đến choáng váng.

Xuống lầu muốn đến hiệu thuốc mua ít thuốc, cô lại vô lực té xỉu ở ven đường.

Khi tỉnh lại, cô nằm ở bệnh viện, đầu óc vẫn trống rỗng như cũ, rút hết kim tiêm, cô muốn về nhà, phải về nhà, nói không chừng lúc cô đi ra, anh đã về nhà.

"Cô gái, cô không thể đi, thân thể cô còn rất yếu, coi như cô không cần chính mình, cũng không thể không quan tâm đứa bé trong bụng."

Lâm Tử Huân ng ồi ở bên giường, g ần như cho là mình ù tai, cô run run hỏi ý tá trước mắt đang ngăn cản cô rời đi: "Cô, cô nói cái gì?"

"Cô gái, cô mang thai, đã hơn một tháng."

Mang thai? Lâm Tử Huân cứng lưỡi khiếp sợ há hốc m ồm, cô mang thai? Mang thai đứa con của anh!

Nhưng tại sao cô lại một chút cũng không vui, ngược lại trong lòng đau thương tột đỉnh, cô chột gào thét khóc lớn lên, dọa sợ y tá bên cạnh.

Cô không thể mang thai, không thể, bởi vì anh không thương cô, anh nói bọn họ không có tương lai, anh căn bản sẽ không muốn đứa con của cô, có lẽ có lẽ anh sẽ giết đứa bé này, anh sẽ, anh nhất định sẽ.

Làm thế nào? Cô nên làm như thế nào?

Đây y tá ra, mặc kệ ngăn trở của y tá, cô vọt ra khỏi phòng bệnh, chạy ra khỏi bệnh viện.

Nhận lấy ánh mắt khác thường của người đi đường, cô tái mặt lão đạo muốn ngã, cô nên đi nơi nào? Bỏ đứa bé hay là sinh đứa bé?

Sinh đứa bé chính cô cũng còn nhỏ, cô mới mười chín tuổi, cô làm sao có thể mang bầu để mọi người khinh bỉ? Huống chi anh cũng sẽ không muốn.

Nếu bỏ đi cô sẽ sống không bằng chết a, đó là một sinh mệnh nhỏ, là đứa con của bọn họ.

Chân m ền nhũn, cô tùy tiện dựa vào bên tường khóc rống lên, không biết làm sao.

Không biết qua bao lâu, một bàn tay nhỏ bé m ền mại xoa tay cô, cô cả kinh ngẩng đầu, đối mặt một đôi mắt to trắng đen rõ ràng tinh khiết, một đứa trẻ xinh đẹp đáng yêu, nó đeo túi sách nhỏ màu vàng, đội mũ nhỏ, cặp

mắt tò mò nhìn chăm chăm cô: "Chị à, làm sao chị ng ồi ở chỗ này? Chị đau sao?"

Chỉ là vừa nghe xong, lòng của cô m ềm lại, cô cười lên lau nước mắt: "Chị không đau, chị đang suy nghĩ một chuyện."

"Ồ." Giọng non nớt kéo dài, cười gật đầu, đưa cho Lâm Tử Huân một kẹo que: "Cho chị này, mẹ nói lúc khóc ăn kẹo đường tốt nhất."

Bàn tay nhỏ bé m ềm mại lau đi nước mắt của Lâm Tử Huân, sau đó chỉ chỉ nơi xa: "Mẹ em ở bên kia chờ em, em phải đi, tạm biệt chị."

Kinh ngạc nhìn người bạn nhỏ đột nhiên xuất hiện rồi đi, trên mặt vẫn còn lưu lại cảm giác m ềm mại, cô ngây ngốc nhìn kẹo đường trong tay, trong một nháy mắt dường như có dũng khí cực lớn.

Cô đỡ tường đứng lên, cắn môi tái nhợt, vô luận như thế nào, cô đều không thể nào giết chết con của mình, đứa bé là vô tội, tiêu sinh mệnh đáng yêu như vậy cô làm sao có thể bóp chết? Vuốt bụng vẫn còn bằng phẳng, cô tự nói với mình: Lâm Tử Huân kiên cường một chút cô có thể làm được, nhất định có thể! Cho dù phải rời khỏi anh. Vĩnh viễn rời khỏi anh, cô cũng phải kiên cường, bởi vì bắt đầu từ bây giờ, cô không còn một mình.

TRỜI SÁNG NÓI TẠM BIỆT

Đường Nhã
dtv-ebook.com

Chương 5

Hồi tưởng điên cuồng đêm qua, Lâm Tử Huân cảm giác không thể tin được.

Cô cho tới bây giờ đều không cho rằng mình là một người phụ nữ dũng cảm, cô mềm yếu, cô lệ thuộc vào anh mới có thể sống, chỉ là lần này, cô cuối cùng nên vì mình làm chủ một lần, sắp xếp xong xuôi tất cả, sau đó gọi điện thoại cho anh.

Nói cho anh biết, cô sai lầm rồi, cô khuất phục, vĩnh viễn sẽ không cố ý nữa.

Thật ra thì là muốn cố tình gây sự cũng không có cơ hội thôi.

Lần đầu tiên, cô chủ động quyến rũ anh, đã lâu không gặp, cô nhìn thấy đáy mắt anh đè nén lửa dục, thật ra thì, anh vẫn là muốn cô thôi.

Cô thế mới biết mình là thật sự bị anh dạy dỗ vô cùng tốt, cô cư nhiên cũng biết anh đang có địa phương nhạy cảm, cho nên trêu đùa anh, không phải là một chuyện quá khó khăn.

Cô không có ấn tượng ở trên người của anh càn rỡ dong ruổi, lên tiếng yêu kiều, đây chẳng qua là bởi vì cô biết đây là một lần cuối cùng.

Anh là người ít ngủ, cho nên ngay từ đầu cô đã bỏ thêm thuốc ngủ vào bên trong rượu đỏ của anh, bởi vì anh có thói quen là sau khi uống ly rượu đỏ, rút ra điếu xì gà, tựa hồ chỉ có như vậy, anh mới có thể ngủ.

Mồ mẫm đứng dậy mặc quần áo tử tế, lấy ra hành lý trước đó giấu kỹ, tất cả đã sẵn sàng, cô đi tới bên giường ngủ xuống, nhờ vào ánh trăng nhìn dung nhan quen thuộc, đưa tay đặt lên, đáng đáp anh thật là đẹp mắt,

so với tất cả đàn ông cô gặp qua đầu đẹp mắt, sống mũi cao, môi mỏng, còn có đôi mắt mê người, luôn là khiến cho cô không nhận được mềm lòng đến gần, nhưng.

Cô xuống nước mắt, cúi người dán lên môi mỏng của anh, lạnh lạnh, cô cũng không muốn rời đi, liền muốn như vậy hôn anh đến già

.

Thiệu Diên, em yêu anh, không có ai so với em yêu anh hơn, nhưng tại sao anh không thể yêu em?

Nghẹn ngào cố gắng thì thầm, giống như là nói cho mình nghe: "Diên, có thể hay không, anh có một ngày cũng sẽ yêu em, cho dù là lừa em cũng được."

Trái tim vô cùng đau nhức, cô không muốn xa cách anh a, không muốn.

Mặt trời mới khẽ để lộ ra, nhắc nhở cô sự thật đến lúc phải đi.

Cười đến thảm như vậy.

Thân ái, từ thật lâu trước kia khi bắt đầu, thời điểm mỗi lần trời sáng, em nhất định phải nói với anh tạm biệt, nhưng là khi đó, mỗi đến đêm khuya em còn có thể nhìn thấy anh, cho dù là trái ngược buổi sáng nói tạm biệt, em vẫn còn mong đợi mỗi một ngày ban đêm lại tới.

Nhưng là lần này, thật sự là vĩnh viễn rồi.

Trời đã sáng, chúng ta phải nói tạm biệt rồi.

Tình yêu của em.

Năm năm sau, tại sân bay Đài Bắc.

Một cái lắc mình, cô ôm chặt thân thể nho nhỏ mềm mại trong ngực, trốn vào khúc quanh bên cạnh cửa lớn sân bay, dựa vào tường nhắm mắt lại, khẽ thở hổn hển, nghe trái tim của mình đập không ngừng.

Nước mắt lạnh lẽo dọc theo khóe mắt khép chặt chảy ra, lướt qua gương mặt, chảy vào môi khẽ run, khổ sở đến khiến cô không biết làm sao.

Hồi lâu, một chút ấm áp dần lên khóe mắt cô, làm cho cô một hồi run rẩy mở mắt, thay dịu dàng cứng chỉ cười: "Nghiên Nghiên, làm sao vậy?"

Đứa bé ở trong ngực xinh đẹp như búp bê cắn cái miệng nhỏ nhắn mềm mại: "Mẹ, tại sao lại khóc?"

"Mẹ không khóc." Cô vội vã nắm tay nhỏ bé của con gái, áp vào gò má của mình: "Mẹ là vui mừng."

Đứa bé cười rộ lên, cười đến rục rịch hồn nhiên: "Mẹ là bởi vì trở lại Đài Bắc mà vui mừng sao? Mẹ nói qua, nơi này mới là nhà của mẹ và Nghiên Nghiên, đúng không?"

"Trả lời" nhẹ nhàng nói ra chữ này, cô lại không có cốt khí khiến nước mắt lại rơi lần nữa, dựa vào bả vai con gái khóc thút thít.

Ánh mặt trời kéo dài bóng dáng của hai người đang ôm nhau ở cửa, bóng dáng kéo dài khiến cho trống rỗng cô tịch trong lòng cô tàn sát bừa bãi, đúng vậy, cô rất cuộc trở lại, cái địa phương từng khiến cô đau thấu tim nhưng vẫn lưu luyến.

Đài Bắc là nhà của bọn họ, là cố hương cô lưu luyến nhất, có người nhà của cô, bạn bè và người cô yêu sâu đậm nhất nhưng lại không bao giờ yêu cô.

Năm năm trước, cô mang theo trái tim tan vỡ rời đi, lựa chọn một mình phiêu bạt, một mình sinh hạ con gái của bọn họ.

Cô không hối hận, cho dù là năm năm đã trôi quá, cô vẫn như cũ mang theo trái tim khôn hoàn chỉnh trở lại, vẫn ngu ngốc như cũ, không hiểu cái gì gọi là hối hận.

Chỉ là. Đường như tất cả cũng đã thay đổi, thay đổi khiến cô không có chỗ dung thân, thay đổi khiến cô không biết nên đi nơi nào.

Cô xoay người, thận trọng thò đầu ra, phát hiện chiếc xe vốn cách họ không xa đã lái đi, mà người ở trên xe chính là bạn tốt nhất của cô người khiến cô luôn nhớ nhung Hạ Vi Lam, đột nhiên vô tình gặp gỡ lại như vậy khiến cho cô rụt vào mai.

Cô chỉ có thể tránh né cô ấy, trời mới biết cô hận không được tiến lên ôm thật chặt cô ấy, nói nhưng uất ức cùng đau đớn của mình ở bên ngoài những năm gần đây với cô ấy, nhưng cô không thể, không thể tùy hứng như vậy, cô gần như còn không thể xác định quay trở về là đúng hay sai.

Đế con gái ở trong ngực xuống, vừa dặt tay nhỏ bé của nó, vừa kéo vali hành lý, gượng cười: "Nghiên Nghiên, chúng ta đi thôi."

Nhưng là đi. Nên đi nơi nào?

Trở lại là kế hoạch trong lúc nhất thời kích động không hề tính toán, cô nhớ anh, mất trí điên cuồng nhớ anh, biết rõ là không nên, chỉ là anh có phải đã quên mất, trên cái thế giới này, còn có một người phụ nữ tên Lâm Tử Huân?

Tay nhẹ nhẹ bị mở ra, cũng kéo lại thần trí Lâm Tử Huân, cô mờ mịt cúi đầu, nhìn thân thể nhỏ nhỏ ngược đầu lên: "Mẹ, chúng ta muốn đi đâu? Chân của Nghiên Nghiên rất mỏi."

Mẹ con cô đang ở đâu?

Nhìn quanh bốn phía, Lâm Tử Huân kinh ngạc phát hiện mình đang đứng ở ngã tư đường, xe cộ qua lại không dứt khiến cho cô có chút choáng váng, năm năm không trở về, thành phố đã từng quen thuộc này cứ nhiên làm cho cô xa lạ.

Cô có thể đi nơi nào? Không thể về nhà, cũng không thể tìm Đoàn Tuyệt Huỳnh và Hạ Vi Lam!

Ban đầu bốc đồng rời đi, bỏ xuống người thân cùng bạn tốt, cô có tư cách gì, mặt mũi gì ở thời điểm vất vả lại xuất hiện như vậy, làm bọn họ đau lòng khổ sở?

Số tiền còn lại ở trong túi năm đó mang đi cũng bắt đầu nhắc nhở sự túng quẫn của cô, cô có thể không sao cả, nhưng con gái thì làm sao? Nó phải sinh hoạt, phải đi học.

Từ trong vali móc cái chìa khóa, nắm chặt, cô có muốn đánh cuộc một lần hay không, đánh cuộc anh đã không còn ở nơi đó, Đúng vậy a, anh cũng không thể ở nơi đó, cho dù đang ở Ý, cô vẫn thường nhìn lên tin tức của anh, người đàn ông thành công như vậy, đã sớm ở phòng ốc tốt hơn, bên cạnh có nhiều phụ nữ xinh đẹp hơn đi.

"Nghiên Nghiên, chúng ta về nhà thôi."

Lâm Tử Huân cố gắng khiến cho nụ cười của mình nhìn vui vẻ, cô thích nhất là cô con gái y hệt thiên sứ, chúng ta phải về nhà rồi, nhà của ba và mẹ, cho dù nơi đó, có thể không có ba.

Sau năm năm, lần nữa đi vào nơi này, đau đớn trong lòng Lâm Tử Huân cũng không có giảm bớt một phân một hào.

Nơi này bài biện cùng năm đó gần như giống nhau như đúc, chỉ là tất cả cũng bị phủ một lớp bụi thật dày, chứng tỏ nơi này đã thật lâu không có ai tới, Lâm Tử Huân vừa vui mừng lại thất vọng.

Vui mừng là bởi vì anh sẽ không tới nơi này, cô và Nghiên Nghiên có thể an tâm ở tại nơi này, không bị hấn phát hiện; thất vọng là anh thật sự không có một tia lưu luyến, chính cô đã là người trong ký ức của anh.

* * *

Dắt con gái đi vào thư phòng, nơi này là địa phương cực kỳ có hơi thở của anh, anh luôn là trong thư phòng loay hoay trời đất quay cuồng, cười khẽ lau bàn làm việc, ôm lấy thân thể nhỏ nhỏ của con gái đứng ở trên bàn,

cọ cọ mũi với con gái: "Nghiên Nghiên, về sau cùng mẹ ở nơi này có được hay không?"

"Chỉ cần cùng mẹ ở chung một chỗ, nơi nào cũng được."

Lâm Mộ Nghiên ngửa mũi cười rộ lên, ôm cổ của Lâm Tử Huân làm nũng.

Lòng của Lâm Tử Huân mềm mại mà hạnh phúc, sinh con gái ra, là chuyện tốt nhất đời này cô đã làm đi, con gái đáng yêu xinh đẹp như vậy, con gái của bọn họ, là trụ cột duy nhất của cô sau này, coi như anh vĩnh viễn không thuộc về cô, nhưng ít ra đứa bé này cũng là của anh, nhìn con gái giống anh như khuôn mẫu, cô cảm thấy rất an ủi, cực kỳ vừa lòng.

Không biết kích động từ đâu, Lâm Tử Huân siết chặt gương mặt con gái: "Nghiên Nghiên, con biết không? Cái bàn đọc sách này, là chỗ làm việc của ba con trước kia."

"Ba?" Lâm Mộ Nghiên con người đơn thuần tò mò lóe sáng, giống như đối với lời nói của cô rất có hứng thú.

Thật ra thì Lâm Tử Huân biết, mặc dù con gái mới bốn tuổi, nhưng nó rất thông minh, rất hiểu chuyện, rõ ràng phát hiện bên cạnh bàn học đầu có ba mẹ, nhưng mình không có, nhưng lại chưa bao giờ hỏi cô, tựa hồ sợ cô đau lòng khổ sở, đây đều là nỗi tiếc của con gái, nhưng là con gái đối cô yêu không ít một phen một hào nào.

"Đúng vậy a, ba! Ba con thường làm việc ở chỗ này, phần mềm đầu tiên của anh là hoàn thành ở nơi này, cho nên sau này mới có công ty."

Lâm Mộ Nghiên khéo léo cười ôm Lâm Tử Huân: "Ba thật là lợi hại."

Mẹ con cười ôm nhau thật lâu, cô đơn nhưng cũng là hạnh phúc.

Sau khi an định tất cả, Lâm Tử Huân đưa con gái đi vườn trẻ, mà mình mờ mịt ở trên đường đi dạo, cô muốn tìm công việc, phải nuôi sống mình và con gái, nhưng là cô có thể làm cái gì đây?

Rốt cuộc, Lâm Tử Huân đi tới một tòa nhà, thấy được tuyển dụng trước tòa nhà, công ty vệ sinh Lợi Á.

Cửa chính dán tờ thông báo tuyển nhân viên, trình độ học vấn chỉ yêu cầu tốt nghiệp trung học là được.

Tựa hồ thấy hi vọng, đây coi như là trời không tuyệt đường người, cô không thể đến công ty lớn nộp đơn, có thể sẽ có người nhận ra cô là thiên kim công ty Lâm thị, hướng chỉ tất cả sự thật cũng nhắc nhở cô, cô ngay cả đại học cũng không có tốt nghiệp, làm sao tìm được một phần công việc tốt?

Đây, chính là chỗ này thôi. Cô thận trọng đi vào tòa nhà công ty, đi tới tầng lầu công ty vệ sinh Lợi Á.

Tầng lầu này rất sạch sẽ, lại thưa thớt người, Lâm Tử Huân lấy dũng khí gõ cửa: "Xin hỏi, có ai không?"

Rất nhanh, một người phụ nữ mặc đồ công sở hành chính tươi cười rạng rỡ xuất hiện: "Xin chào tiểu thư, xin hỏi có thể giúp gì cho cô?"

Lâm Tử Huân lễ phép khom người mỉm cười: "Xin chào, tôi là tới nộp đơn."

Cô gái đó rõ ràng kinh ngạc, giống như người phụ nữ khí chất cao quý mảnh khảnh trước mắt đang nói chuyện cười: "Tiểu thư cô xác định?"

"Ừ." Lâm Tử Huân kiên định gật đầu một cái, cô hiểu ý tứ của cô gái này, nhưng là cô không có lựa chọn nào khác, cô đã từng là đại tiểu thư, nhưng hơn nữa là, cô bây giờ là một người mẹ phải tự lực cánh sinh, tha hương phiêu bạt năm năm đã đủ luyện cô thành kiên cường, cô tin tưởng cô có thể.

"Tiểu thư, mời đi theo tôi." Nói xong, tiểu thư hành chính dẫn theo Lâm Tử Huân đi tới phòng làm việc của quản lý, gõ cửa đi vào.

Tiểu thư hành chính làm như có chút khó xử: "Quản lý, tiểu thư này nói là tới nộp đơn."

Người quản lý trên năm mươi tuổi, hơi béo, ngẩng đầu từ trong tài liệu lên, thấy Lâm Tử Huân, không hiểu nói: "Tiểu thư, chúng tôi muốn tuyển chính là nhân viên vệ sinh, cô hiểu chưa?"

"Tôi hiểu." Lâm Tử Huân hơi lộ ra kích động: "Tôi rất nghiêm túc thấy rõ ràng tờ thông báo mới tiến vào."

Nhưng quản lý cùng tiểu thư hành chính trao đổi ánh mắt, lần nữa quan sát Lâm Tử Huân.

Cho dù toàn thân cô chỉ mặc váy liền thân mộc mạc, cũng không cách nào che giấu khí chất ưu nhã cao quý bẩm sinh, đủ để cho người đi đường hoảng hốt ngoái đầu lại nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn, mang theo kiên cường không che giấu được, ngón tay trắng nõn không thô ráp chút nào cũng tiết lộ thân phận cô là không phải đơn giản, người như vậy, vì sao làm một nhân viên vệ sinh?

Lâm Tử Huân giọng mang vội vàng: "Quản lý, xin ông tin tưởng tôi, cái gì tôi cũng có thể làm, bây giờ nhân viên vệ sinh tòa nhà, tôi đâu có thể làm được, tôi rất cần phần công việc này, nếu như mà tôi làm không tốt, bị người ta khiêu nại, nếu như ông khai trừ tôi, tôi cũng sẽ không có ý kiến."

"Tiểu thư." Quản lý khụ hai tiếng, uyển chuyển hỏi: "Có thể hỏi nguyên nhân gì khiến cô phải làm công việc như vậy hay không? Ừ, cô nên hiểu ý của tôi, cô không giống như là người cần phải làm những công việc này."

"Tôi." Lâm Tử Huân cứng họng, cô làm sao có thể không biết? Giọng điệu mềm mại có chút cứng rắn: "Quản lý, tôi, tôi có một con gái bốn tuổi, nó, nó không có ba, tôi nhất định phải dựa vào chính mình nuôi sống nó."

Cô có một con gái bốn tuổi?

Quản lý cùng tiểu thư hành chính không dám tin một người phụ nữ mảnh mai trẻ tuổi như vậy, làm sao có thể một mình sinh dưỡng một cô con gái bốn tuổi? Vậy nên không cần hỏi nữa, bọn họ cũng biết sau lưng của cô nhất định có chuyện xưa.

Tiểu thư hành chính lộ vẻ xúc động: "Quản lý, ông giúp cô ấy một chút đi, tôi tin tưởng cô ấy có thể."

Thở dài, quản lý tựa hồ cũng bị vẻ Lâm Tử Huân quật cường này thuyết phục: "Vậy thì tôi cho cô một cơ hội, thời gian thử việc ba tháng, cô còn có con gái, cô chỉ có thể làm theo giờ, cô cảm thấy thế nào?"

"Cám ơn ông, quản lý, cám ơn ông." Lâm Tử Huân vui mừng không ngừng cúi người chào, mặc kệ là cái gì, chỉ cần có việc là được.

"Cô chừng nào thì có thể bắt đầu?"

"Tùy thời đâu có thể." Lâm Tử Huân kích động, chính cô vẫn thường đưa Nghiên Nghiên đến vườn trẻ, là công việc buổi sáng mọi ngày của cô, buổi tối lại đi làm là được rồi, ông trời tựa hồ đối với cô cũng không tệ.

Quản lý hiểu ý cười cười, từ trong ngăn kéo rút ra mẫu đơn cho cô điền: "Cô trước điền xong lí lịch cá nhân của cô, tôi sẽ tra một chút xem trước mắt có công việc thích hợp với cô."

Cung kính nhận lấy tờ đơn, ở chỗ tên Lâm Tử Huân dừng lại một chút, tạm thời có lẽ không cần để tên thật có thể sẽ tốt hơn, vì vậy theo bản năng viết lên rồi. Hai chữ "Thiệu Huân", đem tất cả tài liệu thật thật giả giả hoàn thành, lần nữa đưa cho quản lý.

Mà quản lý cũng đi đầu tra tài liệu khách hàng yêu cầu trên máy tính, dặn dò: "Buổi sáng ngày mai tám giờ tại khách sạn Bùi thị Thịnh Thái, việc vệ sinh sạch sẽ tầng lầu tiếp khách liền giao cho cô rồi, hi vọng cô có thể làm tốt."

"Vâng". Lâm Tử Huân cắn răng nghiêm túc gật đầu.

Bùi thị dù sao cũng có cảm giác có chút lo lắng, đó là công ty dưới quyền quản lý của Bùi Dực đi.

"Hô." Thoải mái thở dài một hơi, Lâm Tử Huân ngẩng dậy dấm dấm bả vai, nhìn mặt sàn toilet sáng lấp lánh hài lòng cười, ai nói mười ngón tay đại tiểu thư không dính nước không làm được cái gì, vì con gái, cô cái gì cũng có thể.

Lau sạch cái trán đầy mồ hôi hột, Lâm Tử Huân đem một lọn tóc dài mềm mại xoa xuống vén ra sau đầu, để xuống cây lau nhà bắt đầu lau gạch men sứ.

Đột nhiên, cửa toilet bị mở ra, dọa Lâm Tử Huân giật mình, suy nghĩ một chút đã vui vẻ đến mười giờ sáng rồi, có lẽ là người của phòng tiếp khách lục tục muốn đến đây.

Lâm Tử Huân vội vàng cúi đầu, nhấc thùng nước cầm lên cây lau nhà chuẩn bị rời khỏi toilet, vậy mà đi qua bên cạnh người tiến vào thì tay của cô đột nhiên bị giữ chặt, làm cô giật mình ngẩng đầu chống lại đối phương.

Đó là một người đàn ông mặc tây trang nhìn như tinh anh thành công trên thương trường, tóc vuốt keo cứng như thép, bộ mặt cười bỉ ổi tính sò lên cầm nhìn Lâm Tử Huân, làm cô nhất thời buồn nôn.

Cô dùng sức vùng vẫy: "Tiên sinh, mời tôn trọng một chút."

"Tôn trọng?" Người đàn ông nắm chặt cổ tay mảnh khảnh của Lâm Tử Huân, đùa giỡn làm phiền cô: "Một công nhân làm vệ sinh ở đâu ra tôn nghiêm với không tôn nghiêm? Chắc chắn, tôi chính là nhìn cô có mấy phần thù mị mới. Ha ha."

Không nghĩ tới chỉ là tới ký hợp đồng, còn có thể thấy công nhân làm vệ sinh đẹp như vậy, hẳn thật là điểm phúc vô cùng a!

Ghe tởm! Lâm Tử Huân liều mạng giãy giụa: "Ông buông tôi ra, nếu không buông tôi sẽ kêu lên."

"Ha ha, chớ giả bộ, coi như cô làm tình nhân của tôi đi, tôi nhất định để cho cô đeo vàng đội bạc, không lo ăn mặc, cần gì tự giã đạp lên chính mình mà làm công nhân làm vệ sinh tẻ như vậy?"

Tức giận dâng cao, coi như là cô ăn xin cũng sẽ không coi trọng đàn ông như vậy, Lâm Tử Huân chột kéo, nước đục trong thùng nước nhất thời trút xuống, dội lên cả người đàn ông, làm hắn chột buông tay sợ hãi kêu, vặn vẹo mặt: "Cái người này phụ nữ ti tiện, không cần rượu mời không uống chỉ thích uống rượu phạt."

Trở tay một cái tát, đánh Lâm Tử Huân nhào vào trên tường, khoe miệng khế rỉ ra tia máu, còn chưa có phản ứng kịp lúc trên người liền bị nặng nề đè lên.

Cô tức giận mở to đôi mắt đẹp hờ hững, buồn nôn dè chừng nhìn người đàn ông dán trên người cô tà ác bắt được cảm của cô: "Phi, người tính làm gì đó? Còn dám phản kháng?"

"Ha ha." Lâm Tử Huân quật cường nâng lên khuôn mặt nhỏ nhắn, giễu cợt cười lên.

"Người cười cái gì?" Người đàn ông khó chịu chất vấn.

"Đeo vàng đội bạc?" Lâm Tử Huân đáy mắt đều là khinh thường, giận quá thành cười quyến rũ: "Người xác định người nuôi nổi ta? Y phục không phải là ta không muốn, túi xách ta thích là Gucci, nước hoa tốt nhất cho ta Chanel hoặc là Dior, nếu như người không đi Rolls-Royce đón ta, ta sẽ cảm thấy rất mất mặt, có lẽ người trước tiên có thể suy tính mở cho ta mấy tấm thẻ phụ, để cho ta trước mua vài tòa biệt thự."

"Người" Người đàn ông không thể tưởng tượng nổi công nhân làm vệ sinh này há mồm chính là những nhãn hiệu đắt giá nhất thế giới, cô ta nghĩ cô ta là cái gì, đáng giá để hắn làm như vậy?

"Hà tổng, thật hăng hái a, sáng sớm ở nhà vệ sinh làm vận động sao?"

Một giọng nói trầm thấp mê người mị hoặc thán không biết quý không hay đột nhiên vang lên ở cửa ra vào, người đàn ông đang đề Lâm Tử Huân bị dọa sợ nhảy ra ba thước xa, tựa hồ cực sợ người xuất hiện ở cửa.

"Cái này, tôi."

Tựa vào trên tường, Lâm Tử Huân bỗng chốc trợn to mắt đẹp, cơ hồ ngưng nhịp tim, tóc tai bù xù, khuôn mặt nhỏ nhắn đầu là khiếp sợ không thể tưởng tượng nổi. Sẽ không ai so với cô quen thuộc đạo thanh âm này hơn, cho dù nửa luân hồi mấy đời, cô cũng không thể nào quên, là anh. Là anh. . . .

Bóng dáng thon dài ở cửa lười biếng đi tới, hài hước nhìn người đàn ông co rúm lại: "Hà tổng, hàng đêm cầu hoan coi như xong, cần gì như vậy uất ức mình núp ở trong toilet? Không bằng chúng ta trước kí xong hợp đồng rồi. Hay là, ông hi vọng tôi ký với người khác?"

"Không phải, không phải, dĩ nhiên không phải, Thiệu tổng, ngài ngàn vạn đừng nói như vậy, chúng ta phải đi ngay, phải đi ngay." Nói xong, người đàn ông được gọi là Hà tổng chạy như một làn khói ra khỏi phòng vệ sinh.

Thiệu tổng.

Thiệu Diên đối với sự xưng hô này xì mũi coi thường, anh liếc mắt mang theo khế giễu cợt cười, nhìn người công nhân làm vệ sinh tựa vào trên tường bởi vì tóc tai bù xù không thấy rõ dung mạo, tự nhiên đi đến trước gương lớn sửa sang lại đồng phục.

Ở cửa ra vào nghe thấy công nhân làm vệ sinh nói lên một loạt những nhãn hiệu nổi tiếng của thế giới, thật là ly kỳ, đầu năm nay ngay cả công nhân dọn vệ sinh đều giống như con buôn làm gái điếm bị bao nuôi mà cũng đắc ý.

Anh vốn là vô tình quấy rầy "Chuyện tốt" của đối tượng hợp tác, nhưng dù gì thì đây cũng là khách sạn anh quản lí, anh cũng phải ra tay duy trì danh dự của khách sạn thôi.

Lâm Tử Huân tay chân lạnh lẽo mà không dám động, nước mắt như muốn tràn mi ra, cô không thể để anh nhìn thấy trong tình huống như thế này, không thể bị anh phát hiện, không phải vậy. Cô và con gái, thì toàn bộ xong rồi.

Nhịn được tất cả kích động, cô cúi đầu dùng tóc dài che lấp mắt của mình, nhanh chóng tiến lên cầm lên thùng nước cùng cây lau nhà muốn rời đi, rời khỏi anh.

Cho đến khi cổ tay truy đến một lực nắm chặt đau đớn, đầu Lâm Tử Huân mới “ong” một cái, xúc cảm quen thuộc giống như năm năm trước, cảm giác của anh luôn khiến cho cô quyến luyến như thế, lòng của cô đau đớn không thôi, cô rất nhớ anh, nhưng cô lại không thể đối mặt với anh.

Thanh âm khàn khàn: "Tiên sinh, xin buông tay."

Thiệu Diên tà tứ nhếch môi, anh cũng không muốn lôi kéo một công nhân làm vệ sinh, chỉ là anh muốn xem cái gì có thể khiến cho phụ nữ vứt bỏ tự tôn như lời đồn, cho dù là công nhân làm vệ sinh cũng vậy? Anh thật sự có chút tò mò.

"Cho dù tôi đồng ý đi đâu kiện của cô?"

Lời nói vũ nhục từ trong miệng Thiệu Diên nói ra, làm tổn thương Lâm Tử Huân không đất dung thân, tại sao là anh? Tại sao?

Dùng sức tránh thoát, Lâm Tử Huân gần như là bỏ chạy rời đi, một giây kế tiếp bị hung hăng đặt ở trên tường lần nữa, cô kinh ngạc ngẩng đầu, nháy mắt chống lại dung nhan tuấn mỹ vẫn ngày nhớ đêm mong trong năm năm qua, đứng thẳng bất động.

Trong nháy mắt Thiệu Diên nhìn thấy cô, vẻ mặt anh cũng gần như là lập tức biến sắc, vẫn là đôi mắt thâm trầm lạnh lùng trong trí nhớ, nụ cười trào phúng ở bên môi, anh nắm bả vai cô tay càng ngày càng chặt. Càng ngày càng chặt. Khiến cô bị đau, nhả đầu lông mày lại.

Giống như là nhìn nhau một thế kỷ vậy, anh rớt cuộc nhỏ giọng thử hỏi: "Lâm Tử Huân?"

Là ai đang gọi cô, cô là Lâm Tử Huân sao? Quá lâu không có ai gọi cô như vậy, cô gần như sắp quên mất, mình tên là Lâm Tử Huân. Không, hiện tại cô không thể là Lâm Tử Huân, cô không thể thừa nhận.

Bị đè ép Lâm Tử Huân chột đầy người trên người ra, cứng rắn tỏ ra mặt biến sắc: "Tiên sinh, ngài nhận lầm người."

Thiệu Diên bị đẩy ra hơi giật mình, gần như thật sự cho là mình hoa mắt.

Cô gái trước mắt tại sao có thể là cô gái có khí chất tươi mát, ưu nhã động lòng người, đi kèm đậm đáng yêu năm đó? Mặc dù toàn thân cô mặc đồng phục công nhân làm vệ sinh cực kỳ chướng mắt, lại vẫn đẹp như cũ khiến cho người ta muốn ngừng mà không được, thành thực gỡ tóc dài cuộn sóng, toàn thân tản ra bộ dáng mỉa mai hoặc, sóng mắt chân thành lưu động gần như chứng minh lời cô nói.

Thế nhưng gương mặt, gương mặt này rõ ràng chính là Lâm Tử Huân!

Tức giận dâng cao, anh hung hăng bắt được bả vai của cô, cắn răng nghiêng lợi mù quáng rống lên: "Đáng chết, nhận lầm người? Cô con mẹ nó thú lắm! Coi như cô hóa thành tro tôi cũng nhận ra, Lâm Tử Huân! Cô lại dám chạy trốn khỏi tôi! Sao cô dám?"

"Buông tay!" Chịu đựng nước mắt tràn khỏi mi, năm năm qua Lâm Tử Huân cố gắng làm hết khả năng, nghiêm chỉnh huấn luyện ngục trang có tác dụng cực lớn, cô cực kỳ chua ngoa cười giấu cợt với Thiệu Diên nói: "Tiên sinh, xin ngài muốn đến gần cũng nên dùng phương pháp khác hơn một chút, chiêu nhận lầm người này đã cũ rồi có được hay không, tôi biết rõ tôi rất đẹp, người ra giá cũng rất nhiều, cần quấy giống như anh, tôi vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy đây."

"Cô."

Thiệu Diên không dám tin lời như vậy sẽ bật ra từ trong miệng người trước mắt, anh biết Lâm Tử Huân ở trước mặt anh cho dù mạnh miệng cũng nói không ra nổi lời nói như vậy, ánh mắt và động tác của cô gái rõ ràng chính là một người khác!

Chỉ là, không thể nào, không thể nào, trên thế giới này không thể nào có hai người giống nhau như đúc.

Hung hăng giữ chặt cằm của cô, Thiệu Diên dùng sức gần như sắp bóp vỡ cô: "Cô tốt nhất ít làm bộ làm tịch cho tôi, Lâm Tử Huân! Tôi biết là cô, nhất định là cô."

Nhìn chằm chằm đôi mắt mê hoặc của anh, Lâm Tử Huân như sắp hỏng mắt, những năm này cô sớm cho là mình có thể không bị ảnh hưởng của anh, nhưng thì ra là chỉ cần là anh, cô căn bản là không có cách nào che giấu, tiếp tục dây dưa cùng anh nữa, cô nhất định sẽ bại lộ.

Nghĩ tới, dùng sức giơ chân đá bộ vị quan trọng của anh, anh nhanh chóng tranh né nhưng vẫn là bị sức lực không nhỏ đụng vào, bị đau bụng Lâm Tử Huân ra.

Lâm Tử Huân nhanh chóng đẩy anh ra, thở hổn hển cắn môi cố ý giấu cợt: "Anh mới ít làm bộ làm tịch với tôi thì có, nghĩ bao nuôi tôi liền trực tiếp một chút, hừ, loại đàn ông như anh tôi thấy nhiều, cho là tôi dễ khi dễ lắm phải không? Lần này tôi liền bỏ qua anh, lần sau nếu để cho tôi nhìn thấy anh, tôi liền trực tiếp đập cho anh không thể giao hợp (>_

"Cô đứng lại đó cho tôi."

Nhìn người phụ nữ trước mắt tông cửa xông ra, Thiệu Diên chỉ có thể ăn đau khom lưng, thần kinh thành thịch nhảy lên sắp ép anh điên khùng! Người phụ nữ này sao dám đối với anh như vậy, còn uy hiếp anh? Anh sẽ không bỏ qua cho cô ta, nhất định sẽ không!

Nếu như cô ta thật sự là Lâm Tử Huân, như vậy, cô đừng mơ tưởng thoải mái sống qua ngày nữa, trong lòng không khỏi dâng lên một cỗ sự

sôi, nếu quả thật là cô ấy, anh sẽ giải quyết thật tốt vì sao cô lại chạy trốn khi ở bên cạnh anh, hơn nữa cứ nhiên năm năm không hề thấy bóng dáng.

Cho dù cô ta không phải Lâm Tử Huân, như vậy cô ta nhất định chết chắc.

Thiệu Huân. Nhìn chằm chằm tài liệu trong tay, Thiệu Diên cau mày, nói như vậy, cô thật không phải là Lâm Tử Huân? Nhưng. . . .
."Thiệu Huân" cái tên này có chứa quá nhiều ý tứ hàm xúc, có lẽ là cô ta cố ý đổi tên?

Hai mươi sáu tuổi? Cũng không phải là tuổi của Lâm Tử Huân.

Ánh mắt nhanh chóng quét nhìn tài liệu, chợt, anh bị hai chữ đứa bé kia làm đông lạnh? Người phụ nữ kia lại có đứa bé, cô ta đã kết hôn? Trong lòng một góc nào đấy tựa hồ ờn một tiếng sụp đổ.

Cô ta không phải Lâm Tử Huân, nói như vậy, cô ta nhất định không phải, Lâm Tử Huân sẽ không kết hôn cũng không thể có cuộc sống cùng đứa bé khác, thần kinh căng thẳng!

Rốt cuộc là cô ta vẫn không thể nào là Lâm Tử Huân, vẫn là anh không thể tin được.

Nguy hiểm híp con mắt, không khỏi tức giận sắp nhấn chìm anh, đáng chết, anh rốt cuộc đang lo lắng cái gì?

Nhìn sắc mặt của bạn tốt lúc xanh lúc trắng, Bùi Dực ng ồi ở ghế sa lon đối diện dơ chân thon dài miễn cưỡng đập anh: "Cậu chừng nào thì đổi khẩu vị?"

Vô cùng lo lắng vội tới tìm anh, chỉ là vì tra tư liệu của một công nhân làm vệ sinh ở khách sạn Thịnh Thái, đây cũng quá khó tin đi, người công nhân làm vệ sinh đó rốt cuộc là xinh đẹp đến cỡ nào? Để cho bạn tốt của anh tính tình kỳ lạ cứ nhiên như là nổi điên.

"Đi chết đi." Thiệu Diên tức giận đáp trả lại, bên ngoài che giấu trong lòng vô cùng khẩn trương, đem tài liệu cần trong tay đưa cho Bùi Dực.

Bùi Dực hào hứng bừng bừng nhận lấy, muốn nhìn nữ chính một chút, nhưng ánh mắt vừa chạm tới tấm hình, anh gần như là lập tức nhảy lên kinh ngạc: "Lâm Tử Huân?"

Nhìn vẻ mặt bạn tốt không chút thay đổi, Bùi Dực bắt đầu xem toàn bộ tài liệu, từ từ tỉnh táo lại đi: "Có lẽ, cô ta không phải là Lâm Tử Huân?" Những tài liệu này mỗi một đi đầu cũng hiện lên cô ta sự thực có phải Lâm Tử Huân hay không, chỉ là so với anh, Thiệu Diên càng hiểu rõ hơn, nhẹ giọng hỏi: "Cậu gặp qua cô ta? Vậy cậu nhất định sẽ không phân biệt được, cậu cảm thấy là cô ấy?"

Thiệu Diên xoa xoa mi tâm, nhức đầu, bỏ qua thú vị thì Ngay cả anh đều không thể xác định.

Dung nhan xinh đẹp giống đến 90%, lại có tính cách hoàn toàn khác nhau, bất luận là giọng nói hay là cử chỉ đều không phải là Lâm Tử Huân.

Huống chi thời gian tiếp xúc quá ngắn, anh còn chưa kịp xác nhận, nhưng bây giờ ngay cả tài liệu cũng chứng tỏ ảo giác của anh, chẳng lẽ anh thật sự quá nhớ nhung. Không, đó không phải là nhớ nhung, là hận, là khuất nhục, không ai có thể phản bội anh, Lâm Tử Huân cũng không ngoại lệ.

Lần nữa ngược mắt, anh nhàn nhạt hỏi: "Đây là toàn bộ tài liệu? Bối cảnh đơn giản như vậy?"

"Lấy năng lực Bùi thị tra được thì đây là toàn bộ tài liệu."

Lấy năng lực Bùi thị nhất định là toàn bộ rồi, nhưng bảo anh làm sao cam tâm, cho dù tất cả đầu mối đều nói cho anh biết, đây chẳng qua là hai người dáng dấp rất giống nhau, anh cũng không cam lòng.

"Dực."

"Sao vậy?"

"Nhà mình cần một công nhân làm vệ sinh, thay mình an bài."

"Cậu."

Cậu vẫn như cũ là không bao giờ thương lượng với bạn bè, Bùi Dực âm thầm thở dài, rõ ràng năm đó sau khi người đó đi, một đoạn thời gian điên cuồng đầy đủ chứng minh tình cảm của cậu, chỉ là cậu thủy chung không chịu thừa nhận, cậu vẫn tìm, vẫn tìm! Nhưng cho dù tìm được thì như thế nào? Nếu như cậu không có cách nào chứng thật tình cảm của mình, không có cách nào thoát khỏi bóng ma đã qua, như vậy tất cả vẫn là uổng công.

"Đình" một tiếng, thang máy dừng ở lầu 15 tòa nhà cao cấp.

Lâm Tử Huân đi ra khỏi thang máy, sửa sang đồng phục một chút, hít một hơi thật sâu, cô bắt đầu công việc mới, làm công nhân vệ sinh.

Đây coi như là đột nhiên may mắn đi, làm công nhân vệ sinh ở tòa nhà cao cấp này không cần xuất đầu lộ diện, cũng có thể sẽ không quá khổ cực, quan trọng nhất không cần sợ gặp được anh. (ha ha.vào rừng mơ bắt con tưởng bở)

Ngày đó vô tình gặp gỡ làm tim gan cô run sợ mấy ngày, rất sợ anh không vứt bỏ không thôi tìm kiếm cô, thậm chí sẽ liên tưởng đến cô và con gái bây giờ đang ở phòng ốc trước kia.

Chỉ là, dường như anh không có nghĩ đến.

Nhưng đối với nguy trạng của mình cảm giác có chút may mắn, đồng thời cô cũng thấy mất mát, anh thật sự cứ như vậy tin tưởng cô không phải Lâm Tử Huân rồi sao? Dễ dàng như vậy?

Quả nhiên, anh vẫn là quên mất cô, đã sớm quên, giống như cô chưa từng đi vào tim của anh.

Phút chốc khi nhìn thấy tuấn nhan ngày nhớ đêm mong của Thiệu Diên xuất hiện ngay trước mắt mình ngày đó, cô thật sự cho rằng mình sẽ hít thở không thông, cô yêu anh như thế, nhớ anh như thế, cho dù che giấu tất cả cô cũng không lừa được tim của mình, rõ ràng suy nghĩ muốn trở lại bên cạnh anh, không hy vọng xa rời anh yêu cô, cô cũng đồng ý.

Cười khổ, ít nằm mộng thôi, đời này là không thể nào.

Đưa tay lau đi nước mắt tràn ra khóe mắt, Lâm Tử Huân cho mình một nụ cười, ngẩng đầu dựa vào trí nhớ tìm kiếm địa chỉ khách hàng, 1505. . . .
. . Ở chỗ này.

Đưa tay nhấn chuông cửa, Lâm Tử Huân có chút khẩn trương chờ đợi.

Không có ở đây sao? Lâm Tử Huân không thể làm gì khác hơn là tiếp tục nhấn chuông cửa mấy lần, đang lúc cô cho là không ai ở nhà, cửa cách một tiếng mở ra, cô lập tức thay nụ cười chuyên nghiệp: "Xin chào, tôi là."

TRỜI SÁNG NÓI TẠM BIỆT

Đường Nhã
dtv-ebook.com

Chương 6

Chỉ là trong nháy mắt, nụ cười Lâm Tử Huân cứng đờ ở bên môi, phản ứng đầu tiên chính là xoay người chạy trốn, hiển nhiên người trước mắt đã sớm ngờ tới phản ứng của cô, tựa như lão ưng bắt con gà con dễ dàng bắt được cổ áo của cô lôi vào bên trong nhà, khóa cửa.

"Buông tôi ra." Bị áp chế ở trên tường, Lâm Tử Huân mạnh mẽ hướng người phía trước quát lớn, trái tim tựa hồ sắp nhảy ra thân thể, cô quả thật sắp điên rồi, vì sao lại là anh?

Mở cửa lại là Thiệu Diên!

Anh vẫn mặc trước sau như một áo sơ mi trắng đơn giản, cúc áo ở ngực mở ra, lộ ra lồng ngực tinh tráng mê người, cô nhìn cũng biết xúc cảm là cỡ nào lửa nóng, nụ cười nhạt bóng ở khóe môi anh chứng tỏ tất cả, đều là cố ý! Đây là anh an bài!

Thiệu Diên thật chặt giam cầm cô, làm cho cô không cử động được chút nào, cười xấu xa khi thực hiện được: "Lần này cô đừng mơ tưởng chạy mất, tôi cũng thuận tiện muốn cô nhìn một chút thể nào gọi là bất lực, có lẽ tôi nên để cô thử phương pháp “nhân đạo” không tội của tôi một chút."

"Anh." Lâm Tử Huân đỏ mặt giận dữ!

Hạ lưu, anh đối với mỗi người đàn bà đều là như vậy phải không? Lúc trước vì anh, cô chôn bản tính của chính mình, cho là đi theo anh có thể lấy được tình yêu của anh, kết quả tất cả đều là si tâm vọng tưởng, cho nên hiện tại cô cần gì che giấu mình nữa, dù sao đánh chết cô cũng sẽ không thừa nhận mình là Lâm Tử Huân, hướng mặt của anh rộng to: "Ít dọa tôi, tôi mới không sợ anh."

Một giây kế tiếp Thiệu Diên biến sắc mặt, hô hấp nóng rực phun ở cổ của cô, rút đi hơi thở của cô, chỉ là làm thế nào anh cũng không tìm được mùi thơm phảng phất thuộc về Lâm Tử Huân trẻ trung, trên cơ thể người phụ nữ này trừ mùi thuốc vệ sinh vẫn là mùi thuốc vệ sinh. Anh cau mày đứng dậy thật sâu đưa mắt nhìn cô: "Cô thật sự không phải là Lâm Tử Huân."

Tâm nảy lên, Lâm Tử Huân không nhận được nói: "Tôi còn phải nói mấy lần anh mới cam tâm, tôi mới không phải người anh nói cái gì Lâm Tử Huân, tôi chỉ là một công nhân làm vệ sinh."

"Cô tên gì?" Thiệu Diên cẩn thận quan sát từng biểu cảm của cô, muốn từ trên người cô lấy được đầu mối.

"Thiệu Huân."

Ngắn gọn mà nói ra, lòng bàn tay cô lại bắt đầu đổ mồ hôi, Thiệu Huân là cô tùy ý nghĩ, lấy từ tên của anh và mình, ám chỉ ý tứ quá rõ ràng, bởi vì chưa bao giờ nghĩ tới có thể đối mặt với anh như vậy, nhất định anh sẽ hoài nghi.

"Cô thích hương hoa Lavender sao?"

Gần như là phản xạ, Lâm Tử Huân lộ ra biểu cảm chán ghét, nhớ tới năm đó anh khinh thường quà tặng của cô, liền dung nhập vào tình cảm cười nhạo: "Đó là cái thứ quý gì? Nghe qua khó đọc muốn chết rồi, còn không bằng tinh dầu hoa lê."

Chợt buông Lâm Tử Huân ra, trong mắt Thiệu Diên chợt lóe lên thất vọng không để cho cô nhìn thấy, thậm chí ngay cả chính anh cũng không phát hiện ra.

Nếu như không phải là cô ta che giấu quá tốt, vậy cô ta thật sự là không phải là Lâm Tử Huân. Thì ra là thật sự không phải là cô ấy, giọng điệu của cô ta tự nhiên giống như một người khác.

Nhìn bóng lưng cao lớn của Thiệu Diên, cô lại thật sâu cảm thấy anh cô tịch, gương mặt chanh chua của cô nhanh chóng bị phiền muộn thay thế, cô rất muốn cứ như vậy từ phía sau lưng ôm chặt lấy anh, tất cả đau đớn cũng để cho cô một người chịu đựng.

Anh không để ý tới cô nữa, từ từ đi tới ban công, đốt một điếu thuốc, lười biếng hút, khói mù vòng quanh, đắm chìm trong thế giới của mình, anh muốn làm rõ suy nghĩ của mình một chút, nhưng không biết bắt đầu từ đâu.

Thiệu Diên, người này đúng là ngu ngốc, đã từng cho rằng người phụ nữ của mình vĩnh viễn sẽ không rời đi, kết quả giống như là cha mẹ người lựa chọn tự mình kết thúc sinh mạng buông xuôi tất cả, thì ra là không có người nào là sẽ giữ lời hứa cả đời, cho dù là người phụ nữ đó thề vĩnh viễn sẽ ở bên cạnh người cũng giống vậy.

Trời mới biết năm đó sau khi tỉnh lại, phát hiện tất cả những thứ có liên quan đến cô toàn bộ đều biến mất, tâm tình anh là như thế nào!

Anh giận dữ, anh thề phải tìm được cô, sống sờ sờ mà lột da cô, nhưng không có tin tức, thủy chung đầu là không có tin tức, anh bắt đầu say rượu, bắt đầu xuống dốc, không hiểu rõ thứ gì đó trong lòng mình, Bùi Dục cùng Tề Úy mắng anh là phế vật, quên mất mục đích của mình, anh gần như sắp thừa nhận.

Rốt cuộc tuyệt vọng, anh bắt đầu lựa chọn quên cô, niêm phong cất cô vào tim!

Hừ, cô vốn chính là chiến lợi phẩm anh dùng để báo thù, anh mới không quan tâm, anh nhất định là do quên sự tồn tại của cô mới có thể không thích ứng, dần dần tâm không hề trống rỗng nữa, nơi đó tràn đầy đầu là hận.

Thiệu Diên sắc khói thuốc, khiến anh ho sặc sụa, anh ho khan đến tim phổi đều có chút đau đớn, thế nhưng anh lại cười, một chút khói mà người sống cũng có thể bị sắc, thực buồn cười.

Đột nhiên, sau lưng có một đôi tay mềm mại vỗ nhẹ anh, khiến cho anh hung tợn quay đầu lại căm tức nhìn, anh ghét có người đứng ở sau lưng của mình, càng chán ghét hơn có người dùng hành động đồng tình với kẻ yếu đối với anh.

Lâm Tử Huân ngẩn ra, trong lúc nhất thời không biết xử sự như thế nào, nhìn thấy dáng vẻ anh khó chịu, cô lại càng khó chịu, chỉ là. Anh đến tột cùng khó chịu vì cái gì, là bởi vì cô không phải Lâm Tử Huân?

Sẽ không, không thể nào, anh chán ghét cô như vậy.

Không có sợ hãi Thiệu Diên trừng mắt tức giận, bởi vì trước kia anh thật sự rất thích hù dọa cô, trừng cô, uy hiếp cô, cô chưa từng để ý những thứ này, hơn nữa năm năm làm mẹ, cái gì cũng trải qua cô đâu còn sợ những thứ này.

Trả lời lại một cách mỉa mai: "Nhìn cái gì vậy, tôi là thấy anh khó chịu giúp anh một chút mà thôi, không cần đem lòng tốt người khác xem như là lòng lang dạ thú."

Một phen hất tay Lâm Tử Huân ra, Thiệu Diên cười nhạo quay đầu, khó có được loại vẻ mặt này sẽ xuất hiện trên mặt người phụ nữ kia, nếu như là cô ấy, tuyệt đối không dám hô to gọi nhỏ dữ dằn với anh như vậy, người phụ nữ này không phải cô ấy không phải cô gái nhu thuận nghe lời, trẻ trung xinh đẹp đó.

"Cô có con? Mấy tuổi?" Lần nữa hút thuốc, anh tựa hồ có chút nhàm chán hỏi.

"À?" Thiệu Diên đột nhiên hỏi thăm khiến cô ngạc nhiên, thì ra là anh đã đi điều tra cô, ra vẻ thờ ơ, lại nói thời gian sai: "Sáu tuổi rồi."

Anh nhớ cô hai mươi sáu tuổi, như vậy cô hai mươi tuổi liền sinh con rồi sao?

"Tại sao kết hôn sớm như vậy?"

Cô rất muốn hỏi anh tại sao có hứng thú với cô như vậy, Lâm Tử Huân quay lưng lại không để cho anh nhìn thấy biểu cảm của cô, sợ bản thân tiết lộ tâm tình của mình, tự giễu trêu chọc: "Ai nói tôi kết hôn, tôi chỉ là có đứa bé mà thôi, là của người đàn ông nào tôi cũng không biết, nói không chừng, người đàn ông kia cũng đã sớm xảy ra ngoài ý muốn chết rồi."

Người phụ nữ này không khỏi cũng quá không suy nghĩ rồi, ngay cả đứa bé là của ai cũng không biết thì đã sinh ra rồi, có chút khinh bỉ cười mỉa mai! Đúng rồi, anh thế nào lại quên mất, cô ta nói qua có rất nhiều đàn ông chờ bao nuôi cô ta, tư sắc của cô như gió êm dịu, xác thực cũng đoán được là làm tình nhân.

Chỉ là. Đôi mắt thâm sâu của Thiệu Diên nghĩ đến cô dùng gương mặt thành thực này câu dẫn nhiều đàn ông như vậy, tâm tình của anh thật đáng chết lại tức giận, anh bất chợt lạnh lùng hỏi: "Cô bây giờ bị người nào bao nuôi?"

Cúi đầu cười khẽ, cô cười so với khóc còn khó coi hơn, đưa lưng về phía anh tiếp tục trêu ghẹo: "Hiện tại không có ai, không tìm được kim chủ, lại không có năng lực gì, chỉ có thể làm công nhân vệ sinh thôi."

"Đã như vậy" Bất chợt, anh dán lên sống lưng cô, xúc cảm lửa nóng mà quen thuộc khiến cho cô thiếu chút nữa không kịp che giấu chính mình bị ảnh hưởng: "Làm tình nhân của tôi, thấy thế nào?"

Lời như vậy, từ trong miệng anh nói ra, đem tôn nghiêm của cô hoàn toàn đập nát.

Tại sao anh lại nói cô như vậy? Tại sao?

Cứng rắn nuốt đau đớn vào họng, cô không có né tránh, ngược lại ám muội dán lên nóng bỏng sau lưng, ý đồ quyến rũ vô cùng rõ ràng mà nói: "Anh có đáp ứng được điều kiện gì, tôi nhớ tôi đã nói."

Cô chủ động không khiến cho anh vui vẻ, có lẽ là theo bản năng còn đang thử dò xét, nhưng lại một lần nữa đánh vỡ ảo tưởng của anh, vậy anh không cần khách khí nữa, ngón tay thon dài dọc theo đường cong của cô từ

từ lướt xuống, cười nói: "Cho cô thẻ phụ (hình như là thẻ thanh toán thì phải), từ prada (cái này k biết á, mình k tra đc) đến biệt thự, cô cũng có thể tự mình mua."

Thật sự là tình nhân hào phóng, chỉ là tại sao cô cảm thấy lòng chua xót như vậy? Gượng cười, Lâm Tử Huân tiến vào trong ngực của anh, cười duyên: "Đồng ý."

Thì ra là cô không có tiền đờn như vậy, trong tình huống bị vũ nhục triệt để như vậy còn có thể triệt để thấp hèn hơn, chỉ vì đáy lòng có một giọng nói nói cho cô biết: chỉ cần còn có thể ở bên cạnh anh, coi như là phương thức không biết xấu hổ như vậy cũng không sao cả, chỉ cần có thể ở bên cạnh anh là tốt rồi, nhìn anh là tốt rồi.

Chỉ là từ nay về sau, cô không còn là Lâm Tử Huân, chỉ là một tình nhân không thể lộ ra ngoài ánh sáng.

Bỗng chốc buông cô ra, Thiệu Diên lại tàn nhẫn đổi lại không tự chủ chán ghét ban đầu: "Bắt đầu từ ngày mai nghỉ công việc này, tôi không hy vọng hương vị trên người phụ nữ của tôi tất cả đều là mùi thuốc vệ sinh, tôi tin tưởng cô biết làm thế nào thay đổi chính mình."

Cô dĩ nhiên biết.

Tùy tiện hôn gió với anh, Lâm Tử Huân lảng lơ (nguyên cv) đốt kỉ niệm sống mất lưu chuyển, rất phối hợp biến thân trở thành một tình nhân đủ khơi lên tất cả lửa dục của đàn ông.

Thiệu Diên rất có hứng thú nhìn cô, từ trong ví da rút ra thẻ phụ ném cho cô: "Cô có thể đi, ngày mai tôi chờ cô."

"Thành giao." Hôn thẻ phụ một cái, Lâm Tử Huân bày ra khuôn mặt nhỏ nhắn tuyệt mỹ vẫn là thấy tiền liền vui vẻ, cô xoay người dường như tự tin thông thả đi ra khỏi phòng Thiệu Diên.

Cửa cách một tiếng đóng lại.

Anh, rốt cuộc đã tin tưởng cô ta không phải Lâm Tử Huân.

Cô ấy sẽ không coi tiền như mạng như vậy, lẳng lơ làm tình nhân thấp hèn, trên người các cô không có một chỗ tương tự, cái anh muốn chỉ là gương mặt đó, gương mặt giống cô như đúc.

Ngoài cửa Lâm Tử Huân cắn chặt môi dưới, vọt vào thang máy, trong nháy mắt cửa thang máy đóng lại, mắt không chế đỡ tường khóc rống, vừa khóc vừa cười, như kẻ điên.

Cô sẽ thỏa mãn anh. Thỏa mãn tất cả yêu cầu của anh, trước khi anh không có đem cô giày vò tới chết.

Khi làm tình nhân của Thiệu Diên, lên giường là một chuyện đương nhiên.

Rèm cửa sổ bị kéo xuống bên trong phòng tối đen, chỉ có tiếng thở dốc dâm mỹ ám muội và mùi thơm trí mạng, cô mệt mỏi vô cùng nằm lỳ ở trên giường, cố gắng không nhìn tới bên cạnh anh, tất cả của anh với cô quen thuộc đến mức đáng sợ, mang theo lạnh lẽo với năng lực phá hủy kinh tâm động phách, chỉ cần sợ ý một chút, cô sẽ tự chịu diệt vong.

"Cô rất có tố chất làm tình nhân, tuyệt không giống như một bà mẹ có con sáu tuổi."

Giọng khàn khàn thở dốc mang theo trêu chọc vang lên từ trên đỉnh đầu cô, anh đột một điều thuốc chậm rãi rút, nheo lại đôi mắt thâm trầm có chút suy tư.

Xúc cảm của cô. Làm cho anh như muốn điên cuồng, so với những người phụ nữ bên cạnh anh mấy năm nay đều có thể làm cho anh mất khống chế, cực kỳ giống cô ấy năm đó, chỉ trừ đường cong so với kia người đầy đà xinh đẹp hơn.

Quay lưng với anh cười khở, giọng nói lại cố làm quyến rũ mê người: "Cám ơn, anh không phải là người đàn ông đầu tiên nói như vậy."

Lời của cô khiến Thiệu Diên trong nháy mắt tức giận, anh xoay người đè lên cô, nhỏ giọng cảnh cáo: "Bắt đầu từ hôm nay, không cho phép ở trước mặt tôi nhắc tới những người đàn ông khác ở trên giường phóng đảng như thế nào."

Vui vẻ cười rộ lên, thật ra thì cô đang đau lòng, đời này cô chỉ có anh, làm sao có thể ở trên giường phóng đảng cùng những người đàn ông khác đây? Hiện tại chỉ là bất đắc dĩ, cô phải đổi thành một tình nhân có khả năng khiêu khích.

Miễn cưỡng lật người, thân thể cô trơn bóng trắng nõn dính sát anh, cánh tay mảnh khảnh lại đàn hồi mười phần vòng qua gáy của anh, hơi thở thơm như hoa lan: "Tuân lệnh, anh bây giờ là kim chủ của tôi, anh nói cái gì thì chính là cái đó."

Có chút hoảng hốt, anh chăm chú nhìn chăm chăm mặt của cô, gương mặt này rất giống gương mặt của “em gái” anh, trong lòng đau đớn xoắn xuýt khó hiểu, đột nhiên cau mày: "Cô dùng nước hoa gì?"

"Poi-son, thích không?" Cô vẫn cười mỉa hoặc như cũ, theo anh dặn dò, cô tẩy đi mùi thuốc vệ sinh vốn cũng không tồn tại, xịt thêm nước hoa khiến phụ nữ tăng thêm cảm giác thần bí, tuyên dương kích tình cùng phóng túng của mình.

Nhìn chăm chăm cô, anh khó chịu nói: "Đổi đi, tôi không thích."

"Tại sao? Tôi thích."

"Tôi nói đổi đi!" Anh có chút không nhịn được, trong trí nhớ người phụ nữ đó ưu nhã mềm mại như tiên tử, không thích mùi nồng nặc như vậy.

"Hừ. Anh nói xem, anh muốn tôi đổi cái gì?" Lâm Tử Huân nhẹ nhàng nói.

Đổi cái gì. Một mùi hoa thanh nhã mát mẻ ngọt ngào tựa hồ lướt qua chớp mũi.

Suy nghĩ của anh có chút mơ hồ, bật thốt lên: "Tinh dầu hoa Lavender."

Thân thể Lâm Tử Huân không thể kiềm chế toàn thân run lên, cô cắn thật chặt môi dưới không để cho mình tiết lộ tâm tình, tinh dầu hoa Lavender. Mùi thơm cô thích nhất, thì ra là anh cũng biết.

Mang theo mảnh liệt buồn bã giận dữ hợp thành, cô ra vẻ thoải mái: "Lại là hoa Lavender? Anh đối với hoa Lavender có gì đặc biệt yêu thích sao?"

"Tôi không có!" Gần như là phản xạ, anh hung tợn rời khỏi trên người của cô, làm cho cô nhất thời mất đi ấm áp, anh tuyệt không thừa nhận, anh sâu sắc nhớ rõ tất cả mọi thứ có liên quan người kia như vậy.

Lâm Tử Huân yếu ớt từ phía sau lưng nhìn anh, thở dài: "Theo anh, ngày mai tôi sẽ đổi nước hoa anh thích."

Nói xong, Lâm Tử Huân xuống giường.

Thiệu Diên phát hiện mình cứ nhiên mất khống chế khi đối mặt với người phụ nữ này, có chút ảo não bình phục tâm tình, nhàn nhạt hỏi: "Cô đi đâu vậy?"

"Tôi muốn về nhà, trời sắp tối rồi, cô giáo vườn trẻ cũng có thể đưa con gái của tôi về nhà rồi, tôi không thể để cho nó buổi tối ở nhà một mình."

Nhìn Lâm Tử Huân nhanh chóng mặc quần áo vào, Thiệu Diên nhẹ giọng cười nhạo: "Không nhìn ra, cô lại yêu thương đứa con gái không biết cha là ai như vậy."

Trong nháy mắt, ánh mắt của cô mất mát, cô hoảng hốt cười, không biết cha là ai.

"Dù sao cũng là mình sinh ra, tôi không muốn để nó có số mạng giống tôi." Lâm Tử Huân tự giễu, mặc tất cả hàng hiệu đắt giá, như loại tình nhân anh đang tưởng tượng.

Những lời này khiến Thiệu Diên có chút giật mình, tựa hồ trong lúc nhất thời làm cho anh cảm thấy người phụ nữ này là có ẩn nhẫn cùng bất đắc dĩ của chính mình, nhưng cái này mắc mớ gì tới anh?

"Cho nên ý của cô là về sau chỉ có thể ở ban ngày cùng tôi gặp mặt."

"Không sai."

Lâm Tử Huân sửa sang xong dung nhan, mang giày cao gót đi tới cửa, cho anh một cái hôn gió: "Thân ái, ngày mai gặp."

Một cái xoay người, cô khép lại cửa phòng, không chút nào lưu luyến rời đi, anh ng ồi ở trên giường, cảm thấy rét lạnh. Giống như rét lạnh năm đó sau khi người kia rời đi, giấu cợt cười mình: Thiệu Diên, người nào sẽ tin tưởng, người sợ ban đêm ở một mình?

Lâm Tử Huân đóng cửa phòng, giống như khi xây dựng bức tường giữa bọn họ, cô không có rời đi, nước mắt rơi xuống.

Cô cũng đã không thể ở ban đêm bên người anh, bởi vì anh vĩnh viễn sẽ không biết, đó là ác mộng kéo dài của cô, cô cũng không muốn bên anh đến trời sáng rồi nói gặp lại, bởi vì nếu như trời sáng, cô không biết còn có cơ hội gặp lại hay không.

Nghe trong phòng tắm tiếng nước chảy rào rào, Lâm Tử Huân thỏa mãn ng ồi ở trên giường phát ngốc, cái mền che kín thân thể trần truồng trắng nõn.

Bất tri bất giác, làm tình nhân của Thiệu Diên đã hơn một tháng!

Thiệu Diên thật sự là tình nhân hoàn mỹ nhất trên đời này, không chỉ có thỏa mãn yêu cầu sở hữu vật chất của cô, thỉnh thoảng cũng sẽ giống như một tình nhân nói một ít lời ngon tiếng ngọt tán tỉnh, mặc dù cô biết, đó không đại biểu bất cứ ý nghĩa gì, cũng không có bất cứ tia cảm tình nào, người đàn ông này, là không có tâm .

Mặt có chút nóng, Lâm Tử Huân vùi mặt ở trong drap thoải mái, nhu cầu của anh rất lớn, trình độ gần như làm cô sắp không thể chịu được, mặc dù năm năm trước, bọn họ đã đối với thân thể lẫn nhau quen thuộc đến không thể quen thuộc hơn nữa, mà bây giờ cô lại không cách nào chịu đựng anh càn rỡ như cũ.

Cái nhà trọ này, mỗi góc cũng tràn đầy hình ảnh bọn họ phóng dăng, anh không chút nào cấm kỵ lôi kéo nàng làm tình ở mọi nơi, dùng mọi tư thế kỳ quái, như muốn làm cho cô xấu hổ tới chết, trong xương cô vẫn là Lâm Tử Huân hay xấu hổ đó, mà ngoài mặt, cô phải phối hợp, phải hưởng thụ, để cho anh cảm thấy cô thành thạo như vậy.

Trên thế giới có người phụ nữ ngu hơn cô sao?

Cô thật sự không biết.

Tình nguyện ở bên cạnh anh, mỗi ngày đề phòng bị hành hạ cả thể xác lẫn tinh thần, cô cũng vui vẻ chịu đựng, cô yêu anh. Chưa từng có dừng lại, từng tế bào cũng reo hò cô lưu luyến si mê với người đàn ông này không biết làm thế nào, tiềm thức cô lại biết, bọn họ vĩnh viễn sẽ không như vậy, cuộc sống dập khuôn giả bộ ở bên cạnh anh chính là như vậy, một ngày nào đó. Sẽ dừng hẳn .

"Huân."

Ai? Con người đen nhánh của cô mờ mịt nâng lên, không xác định là có người đang gọi cô hay không.

"Huân."

Tiếng kêu mơ hồ lần nữa truyền đến, cô di động thân thể, xác định người đàn ông trong phòng tắm kia đang gọi cô, cô ôm chăn chạy đến cửa phòng tắm, xuyên thấu qua sương mù ẩm ướt không thấy rõ, hỏi: "Chuyện gì?"

"Đi vào giúp tôi chà lưng."

Hiện tại? Lâm Tử Huân cắn môi có chút không biết làm sao, cô cái gì cũng không có mặc cứ như vậy đi vào? Huống chi, trước kia anh thế nào chưa từng gọi cô chà lưng, anh muốn làm gì?

"Nghe thấy không?" Giọng nói lười biếng dường như có chút không kiên nhẫn.

"Được." Cô ngây ngốc ôm cái mền xuyên qua sương mù, thấy anh nằm ở trong bồn tắm, dáng người thon dài nhắm mắt hưởng thụ, thân thể của anh mỗi một tác động đều quen thuộc giống chính bản thân cô, nhưng. Đường cong hoàn mỹ vẫn có thể khiến cho cô tim không ngừng.

Con người màu nâu nhạt bỗng chốc mở ra, nhạy bén vừa đúng lúc khiến Lâm Tử Huân không còn kịp cất giấu tâm tình của mình, anh nhạo báng mà nói: "Đừng nói với tôi, cô đang xấu hổ."

Anh xác định mình không có nhìn lầm, người phụ nữ này theo lý mà nói công phu trên giường rất cao, có vô số kinh nghiệm lại đang ngơ ngác đứng ở bên cạnh bồn tắm nhìn thân thể của anh mà xấu hổ.

"Thật xin lỗi, làm anh thất vọng, xấu hổ không thể nào là tôi." Lần nữa mang vào bộ mặt tình nhân lạnh lẽo, Lâm Tử Huân hít sâu một cái ngẩng ở bên bồn tắm, cúi lên bỗng tắm chà lưng, nhẹ giọng mà nói: "Xoay người."

"Cô cứ như vậy chà lưng cho tôi?" Nheo con người, Thiệu Diên bỗng cười, gắt gao nắm lấy cái mền đã sớm bị ướt, quá kỳ quái đi.

"Chẳng thế thì thế nào?"

Cầu mong người đàn ông này ngàn vạn lần đừng cho là cô cũng phải vào bồn tắm, thể lực của cô không đủ để chống đỡ cuộc chiến trong phòng tắm.

Thế nhưng người đàn ông trời đánh này lại phá tan giấc mộng của cô, một phen kéo cái mền của cô xuống, khiến cho cô choáng váng lộ thân thể ửng hồng ra ngoài lại tỏa nhiệt trong không khí, theo bản năng cô liền kêu lên ôm lấy thân thể.

"Đi vào."

Lâm Tử Huân hung tợn nhìn chằm chằm Thiệu Diên, người đàn ông đáng chết, thật không biết thế nào gọi là thoả mãn: "Anh bảo đảm không làm cái gì tồi tệ đi vào."

Thì ra là cô sợ, miễn cưỡng cười ra tiếng khàn khàn, hấp dẫn vô cùng khiến Lâm Tử Huân nổi lên da gà: "Được."

Lấy được bảo đảm, Lâm Tử Huân mới đưa lòng bàn chân trắng nõn nhảy vào bồn tắm, ngã xuống, nước ấm khiến chua xót đau đớn toàn thân cô cũng buông lỏng, cô thoải mái khẽ rên.

Xoay người đưa lưng về phía Lâm Tử Huân, Thiệu Diên con người lóe lên lừa dối, nguy hiểm cười: "Nếu như cô không còn thể lực, cũng không cần phát ra loại thanh âm này quyến rũ tôi."

Chợt cảm miệng, cô cần bông tắm thay anh chà lưng sức lực không nhẹ, vĩnh viễn đều là tên đàn ông không đứng đắn!

Một phòng an tĩnh, chỉ có tiếng nước chảy chậm rãi vang lên, sức lực của cô từ từ yếu bớt, lấy lực độ nhẹ nhàng phục vụ anh, cũng phát hiện phần lưng cổ của anh rất cứng ngắc, tựa hồ là do mệt nhọc kéo dài cùng khăn trương gây ra.

Nhìn lưng anh cao lớn rộng rãi, cô rất muốn khóc, thật ra thì cô so với bất luận kẻ nào đều biết, nhìn người đàn ông mạnh mẽ, thành công như vậy, sau lưng có không ít cố gắng cùng chua cay, anh muốn thành công, không chỉ dựa vào cái đầu thiên tài, hơn nữa công sức bỏ ra so người khác nhiều hơn gấp mười lần, gấp trăm lần.

Cho nên yêu anh, cũng không phải bởi vì bề ngoài của anh, mà là cô biết anh cô tịch chỉ có một mình, chỉ thuộc về chính mình, không thể tin tưởng người khác, anh hành hạ cô chỉ là vì muốn chứng minh sự tồn tại của mình, cho nên nguyện ý bị anh lợi dụng như vậy, chỉ cần anh không hề khổ sở nữa.

Trải qua mấy ngày nay, cũng không phải mỗi lần cô tới anh đều ở đây, thỉnh thoảng chờ cô ngủ thiếp đi, sau khi tỉnh lại phát hiện anh nằm ở bên cạnh cô an tĩnh ngủ, sắc mặt trắng bệch giống như mấy tháng đánh trận, không có huyết sắc, chân mày cũng là chau quá chặt chẽ, cô rất đau lòng vuốt ve anh. Lại không giúp được anh bất cứ chuyện gì.

Sau mới biết mỗi đến Thiệu thị công ty khai phá trò chơi thì anh cũng sẽ như vậy.

Bông tằm bởi vì bột trơn trượt mà rơi xuống, Lâm Tử Huân không khống chế được, đôi tay dán lên người anh xuyên qua thắt lưng tinh trắng ôm chặt lấy anh, khuôn mặt nhẹ nhàng dính vào trên lưng to lớn của anh, ẩm ướt hòa lẫn cùng nước mắt, mới dám lưu lại nước mắt mềm yếu.

Thần kinh anh đang hưởng thụ bởi vì động tác đột ngột của cô mà ngơ ngẩn, mở hai mắt ra, đáy lòng có một cảm giác quen thuộc, níu lấy hô hấp của anh, một hồi lâu, anh mới thuận lợi tìm lại hơi thở của mình, trêu chọc: "Cô là đang khiêu khích tôi sao? Tôi không ngại."

Lời nói còn chưa dứt, động tác to gan của cô khiến cho anh hít vào một hơi, môi của cô dao động trên lưng anh, mang theo nước mắt, lưỡi mềm mại liếm láp anh, hai tay trắng nõn mềm mại của cô từ hông của anh trượt xuống, chậm rãi cấn phải nam kiều ngạo của anh, bắt đầu giữ chặt nó từng chút từng chút một khuấy động.

Hô hấp của anh không khỏi dồn dập, lại hết sức kiềm chế, người phụ nữ này ở trên giường luôn luôn sẽ không che giấu, bởi vì cô trời sinh là tình nhân, chỉ là trong một tháng này, cô tựa hồ cũng chưa từng có chủ động lần nào, chỉ là không xấu hổ phối hợp anh, hôm nay. Đường như có chỗ nào không đúng.

"Cô đang làm cái gì?"

Nghe giọng anh dần dần rối loạn, Lâm Tử Huân mang theo nước mắt nở cười, cười đến vô cùng yêu nghiệt, vô cùng hả hê, những thứ này đều là trước kia Lâm Tử Huân muốn làm, lại làm không được, sợ anh xem

thường cô, phải nhờ cô, mà bây giờ cô là một người khác rồi, một dân phụ
lãng lơ, vậy cô cần gì lo sợ không đâu? Cô muốn anh, rất muốn.

Cảm thấy dục vọng nam tính trong tay dần dần hồi phục, cô tăng nhanh
tốc độ khuấy động, không buông tha từng chỗ mẫn cảm của anh, còn giọng
mang vô tội yếu ớt: "Không cảm nhận được sao? Tôi đang giúp anh tắm. . .
. . . Từng chỗ một."

"Cô." Tiểu yêu tinh!

Ba chữ còn chưa có đọng tới, người phía sau đã nhanh chóng dời đi trệch
địa đến trước ngực của anh, con người anh nhuộm dục hỏa hừng hực nhìn
chằm chằm cô, cô lại ông lấy cổ của anh vui vẻ cười duyên, liếm môi đỏ
tươi, giọng nói khàn khàn: "Thoải mái sao?"

Ném một ánh mắt quyến rũ, cô cúi người trước ngực anh, lấn vào nước
mắt nhẹ nhàng ngậm điểm khéo léo nổi lên của anh, cảm thấy toàn thân anh
cứng đờ, cô càng hả hê hơn vươn cái lưỡi liếm láp, cố ý làm cho anh điên
cuồng.

Anh cũng không chế không nổi nữa nghĩ đưa tay ôm cô, lại bị cô nhanh
chóng đẩy, thân thể chống đỡ bên cạnh bên tấm, anh bất mãn: "Cô đừng
cho là cô khiêu khích tôi còn có thể chạy mất."

"Tôi không có nghĩ qua muốn chạy."

Mỉ hoặc cười duyên, cô dao động đến trước người của anh, chống đỡ
lên bên tấm lớn phía sau anh, hai chân thon dài trắng nõn hai chân dẹt
sang hai bên hông anh, nhìn anh nheo lại con mắt, cười càng kiêu kỳ hơn:
"Lúc này đến lượt tôi."

Nói xong, cô nhờ nước bôi trơn, nhẹ nhàng ngã xuống, bên trong căng
đầy ấm áp đem dục vọng của anh nuốt vào, nhét vào trong cơ thể không có
một tia khe hở.

"A." Yêu kiều rên một tiếng, toàn thân cô nổi lên những mảng
ửng hồng cực nóng, đầu hướng lên, tóc dài thấm ướt sóng lớn xỏa tung,

môi đỏ tươi hơi phun ra thở dài, cảm giác bị lấp đầy, tê dại khiến cô cả người khó nhin.

Thiệu Diên nhắm mắt lại hưởng thụ ẩm nóng tuyệt vời bao quanh, khăn khăn hô nhỏ một tiếng, lần nữa mở mắt ra nhìn người phụ nữ trước mắt có lực hấp dẫn trí mạng, trong lúc hoảng hốt, anh bắt đầu không phân biệt rõ người trước mắt rốt cuộc là ai, sương mù thật mỏng làm anh mất h ần, anh thở dài: "Huân."

Huân? Lại là Huân, là Lâm Tử Huân sao? Hay là Thiệu Huân.

Cô cười khở, không muốn lại đi suy nghĩ cái vấn đề này, vịn bồn tắm, bắt đầu chủ động luật động trên dưới, tốc độ của cô rất chậm, eo thon như rắn lắc lắc từng phát từng phát bao hàm anh, khiến anh khoái cảm cực hạn.

Rất nhanh, chính cô bắt đầu thấy tốc độ như vậy chưa đủ, mang theo nước nở ghen ngào yêu kiều, thật sâu ở trên người của anh dong ruỗi càn rỡ, vô ý thức khóc khê nhờ giúp đỡ: "Tôi c ần xin anh."

Anh cười khê, biết tiểu nữ nhân trên người đang khát c ần cao tri ều, bàn tay anh vịn eo nhỏ của cô, trợ giúp cô nhanh hơn, mãnh liệt luật động rút ra đút vào hơn nữa.

"A. A."

Rên rỉ phụ họa, nước trong bồn tắm kịch liệt mà hỗn loạn tạo thành bọt nước, phát ra từng đợt từng đợt âm thanh động tình, anh cũng bắt đầu tiến vào thế giới mê loạn, ôm cô cu ồng đã tăng tốc.

Lửa nóng bên trong phòng tắm, kịch liệt giao hợp, không có ngày mai, không có tương lai, đối với bọn họ mà nói, trước mắt chỉ có giờ khắc này.

H ồi lâu, cho đến khi hai người cùng nhau phát ra kêu rên nặng nề, anh cuối cùng mới đem m ần móng nóng rực phun ở trong cơ thể cô, anh không sợ, anh nghĩ, thân là một tình nhân chuyên nghiệp, cô sẽ xử lý tốt, sẽ không lưu lại cho anh bất kỳ phi ền toái nào.

Cô ngồi ở trên người anh, ôm anh nặng nề thở dốc, tùy anh đem dục vọng rút khỏi cơ thể cô, thay cô rửa sạch thân thể, cô hừ mồm không chịu động đậy, anh lẩm bẩm nói: "Tôi thích cô chủ động."

"Ha ha, cảm ơn."

Cô thật sự không biết nói cái gì nữa, lại nghe thấy anh tiếp theo vô ý thức nói: "Cô ấy chưa bao giờ có thể càn rỡ như vậy."

Cô ấy.

Tâm lần nữa nín chặt: "Ai?"

Giống như là ý thức được mình nói cái gì đáng sợ, giọng nói Thiệu Diên có chút lãnh đạm: "Không có gì."

Cô ấy hẳn là người anh không muốn nhắc tới sao? Vì sao lại còn muốn nói lại thôi như vậy, sự tồn tại của cô ấy khiến anh có nhiều khốn nhiều? Thôi đi.

Nhớ ra cái gì đó, Lâm Tử Huân nhàn nhạt nói: "Cuối tuần này tôi không thể tới."

Thiệu Diên chau chặt mi tâm, không có phát hiện giọng điệu mình bất mãn giống như đứa bé mất món đồ chơi: "Tại sao?"

"Bởi vì." Bởi vì cô đồng ý bán con gái đi dạo phố, mua váy công chúa xinh đẹp, mua búp bê, đã có mấy chủ nhật, cô đều đưa con gái đi vườn trẻ tạm thời nhờ họ thay cô chăm sóc, cô không thể lại vì anh bỏ rơi con gái, dĩ nhiên, những thứ này cô không thể nói với Thiệu Diên.

Nhẹ nhàng cười duyên lấy lòng, mang theo giọng nịnh hót hóm làm giàu: "Nghe nói ở Paris, Milan đều đang đưa ra kiểu váy và giày mới, tôi muốn đi mua mẫu số lượng có hạn, anh sẽ đồng ý với tôi đi?"

Trong miệng của cô lần nữa nói ra như vậy thì khiến anh thật sự rất là giễu cợt, anh tại sao có thể trăn mê với giao dịch thân thể như thế này?

Trên thế giới sẽ không còn có một người giống như đũa ngọc như anh rồi, người phụ nữ trước mắt này cũng giống những người kia, tất cả chủ động cùng lấy lòng đối với anh cũng chỉ là vì tiền mà thôi, chỉ là bởi vì anh, có thể đáp ứng họ về mặt vật chất.

Lạnh lùng đẩy cô ra, anh đứng dậy nhảy ra khỏi bồn tắm, đầu cũng không có ngoảnh lại, lạnh lẽo bao trùm: "Tùy cô."

Bóng dáng của anh biến mất ở trong phòng tắm.

Lâm Tử Huân cười khổ liếm láp vết thương của mình, bị anh thương tổn thương tích đày mình, không sao cả chỉ cần anh hoàn toàn cho rằng cô là loại phụ nữ hám tiền không thể tưởng tượng nổi, cô mới có thể ở bên cạnh anh lâu dài hơn một chút, một khi ra ánh sáng, tất cả sẽ kết thúc.

TRỜI SÁNG NÓI TẠM BIỆT

Đường Nhã
dtv-ebook.com

Chương 7

"Nghiên Nghiên, con còn muốn cái gì?"

Chủ nhật, trên đường cái người đến người đi, rất nhiều cô gái thanh xuân kéo bạn trai nhàn nhã đi dạo phố, cũng có một nhà ba người lợi dụng chủ nhật nhàn hạ cùng nhau mua đồ, khắp nơi tràn đầy tiếng nói tiếng cười, mà cô, đã sớm không có ngày phần thanh xuân này, cũng không có hy vọng xa vời một nhà ba người hạnh phúc.

Nhiều giờ, cô cũng chỉ là hai mươi bốn tuổi, lại chỉ có thể dắt con gái đáng thương trải qua cuộc sống không thể ra ánh sáng.

Ở bên ngoài tủ kính một cửa hàng cao cấp, Lâm Tử Huân ngẩng đầu nhìn người xuống ngang bằng với con gái, cười híp mắt đem tóc rơi trên trán vén đến sau tai, sờ sờ gò má của non nớt trong suốt của nó, rốt cuộc có thể lợi dụng một ngày bố con gái của mình, cô muốn thỏa mãn tất cả yêu cầu nó.

Cái miệng nhỏ nhắn mềm mại phẫn hờn của Lâm Mộ Nghiên nhẹ cười toe toét, tay nhỏ ôm cổ Lâm Tử Huân lắc đầu: "Mẹ, người ta có váy công chúa cùng giầy là được rồi."

Nghiên người dùng chóp mũi cọ cọ với con gái, vui vẻ trêu chọc con gái, đùa khiến Lâm Mộ Nghiên cười to, Lâm Tử Huân vui mừng vì mình có một cô con gái hiểu chuyện như thế, lại tự trách không thể cấp cho nó nhiều hơn, cô rõ ràng nhìn thấy đôi mắt to đen như mực của con gái nhìn chằm chằm Baby nhập khẩu trong tủ cao cấp thật lâu, nhưng thủy chung không mở miệng.

Vậy mà, nó cũng không có mở miệng, bởi vì cái đó số lượng có hạn, búp bê đối với cô bây giờ là giá trên trời.

Trong lòng có chút hơi đau, thật ra thì cô có thể lợi dụng thẻ phụ Thiệu Diên cho cô để thỏa mãn tất cả nhu cầu, nhưng cô không muốn, cô ở bên cạnh anh là cam tâm tình nguyện, lại không thể thật sự biến mình thành tình nhân thấp hèn, kỹ nữ, cô mua tất cả hàng hiệu chỉ là để chỉ ở trước mặt anh mặc một lần mà thôi, sau đó cô lại bán cho cửa hàng hàng hiệu, đem tiền gửi vào trong thẻ lần nữa, cô rất yên tâm vì anh sẽ không phát hiện, một người đàn ông như vậy, có bao nhiêu kiêu ngạo, cô biết.

Lâm Tử Huân nhìn con gái, khẽ cắn răng, quyết định buông tha tự ái một lần: "Nghiên Nghiên, thích búp bê màu hồng phấn bên trong không? Mẹ sẽ mua cho con?"

Đôi mắt to long lanh tuyệt mỹ của Lâm Mộ Nghiên lóe sáng một chút, lại lập tức lại che giấu gạt đi: "Không tốt, mẹ kiếm tiền rất vất vả, Nghiên Nghiên không muốn mua em bé đắt tiền như thế này."

"Nghiên Nghiên."

Lâm Tử Huân không muốn khóc, lại không nhịn được mũi chua xót, cô phải làm thế nào với con gái biết đi đâu như vậy? Phải làm thế nào với người đàn ông lạnh lùng tàn nhẫn đó đây?

Đứng ở trước tủ kính, mẹ con hai người không có phát hiện, họ đã đưa tới chú ý của không ít người, một lớn một nhỏ dung mạo tuyệt mỹ, khiến cho người đi đường đều quay đầu nhìn lại, đặc biệt là cảm giác ràng buộc giữa hai người giống như là chỉ có lẫn nhau, làm cho người ta rất là đau lòng.

Dĩ nhiên.

Họ càng không chú ý tới, cách đó không xa có một chiếc Porsche chói mắt.

Bên trong xe, người đàn ông gỡ mắt kính xuống, một đôi mắt màu nâu nhạt mang theo ánh sáng cực kỳ thâm trầm, môi mỏng tinh xảo mím thật chặt, ngón tay trắng bệch nắm tay lái càng ngày càng chặt.

Đó có phải là người phụ nữ hám tiền nói chủ nhật muốn đi Paris, Milan mua hàng hiệu bản số lượng có hạn, tình nhân của anh?

Ai đó có thể nói cho anh biết, cô bây giờ là đang làm gì?

Một thân huu nhân áo sơ mi màu tím nhạt kết hợp với quần jean ngắn, lộ ra chân thon dài trắng nõn, thêm một đôi giày xăng – đan kiểu đáng yêu bất quá là hàng rẻ tiền, sắc mặt cơ hồ không son phấn, đây rõ ràng là ăn mặc nhẹ nhàng khoan khoái, đơn giản đến không thể đơn giản hơn được nữa, mặc kệ từ sắc màu hay là hình thức, đáng chết đầu là Lâm Tử Huân thích ăn mặc!

Về mặt cô trần đây nụ cười ôn hòa mát mẻ ưu nhã, hướng về phía trước người tên tiểu tử kia cũng chỉ cầu không ngừng nếu như anh không có đoán sai, đó chính là con gái sáu tuổi trong truyền thuyết của cô! Nhưng ai có thể nói cho anh biết đứa trẻ sáu tuổi tại sao nhỏ nhắn như vậy? Anh có nên đi kiện cô ngược đãi trẻ con không?

Suy nghĩ hỗn loạn không chịu nổi!

Thiệu Diên tỉnh táo không được, nếu như không phải là vì người phụ nữ này không chịu bỏ anh, anh cũng nhầm chán muốn đi tìm bạn tốt của mình để tiêu khiển, cũng sẽ không đang lái xe trên đường dừng lại thấy một màn đặc sắc như vậy đi!

Đáng chết, người phụ nữ này tốt nhất cho anh một giải thích hợp lý.

Huyệt thái dương giật giật, anh đối với Lâm Tử Huân rất hiểu rõ, đi sâu vào xương tủy, cho dù bị che mờ cũng là tạm thời hồ đồ, anh tuyệt sẽ không nhận lầm loại cảm giác này, là cô ấy, rõ ràng chính là cô ấy! Cái này có phải đại biểu là đã lộ ra một ít chân tướng bị che dấu hay không, cô lừa anh sao? Cho nên cô thật sự là.

Đỡ cái trán, anh chau chặt chân mày, nhưng anh không thể tin được hành động của cô cao siêu như thế.

Trong một tháng này, cô ở trước mặt anh là tình nhân hoàn mỹ nhất, phóng đảng nhất, cô hoàn toàn đi ngược lại mọi thứ yêu thích của Lâm Tử Huân, cô mạnh miệng, không giống Lâm Tử Huân một dạng sợ anh, nhân nhượng anh.

Cô có chủ kiến, có tư tưởng, thỉnh thoảng cô cũng sẽ lời ngon tiếng ngọt, kể một ít lời tâm tình suồng sã, nếu là Lâm Tử Huân cũng không thể nói ra khỏi miệng, vậy cơ hồ là một người khác.

Coi như anh chết đuối không thừa nhận anh đối với người phụ nữ lăng lơ hám làm giàu này có cảm giác tò mò, mà không có cách nào lừa gạt tâm của mình, anh đối với Thiệu Huân. Cũng có ý lại, mặc kệ là cô chỉ yêu tiền, cái anh muốn chỉ là một người bả ở bên người, cho nên chỉ cần cô không có ở bên cạnh anh, anh sẽ hoảng hốt.

Anh đã từng cho rằng tìm được vật thay thế hoàn mỹ, có thể từ từ quên mất ảnh hưởng của người kia mang tới cho anh, mà bây giờ. Lại vẫn là cô!

Nhìn mẹ con hai người đi vào cửa hàng hàng hóa cao cấp, một ý tưởng đáng sợ hơn chiếm lấy anh, làm cho sắc mặt anh chợt trắng bệch.

Nếu như Thiệu Huân không phải Thiệu Huân, tên tiểu tử kia không phải sáu tuổi. Vậy nguyên nhân không phải là rõ ràng rồi hả ? Tình thân giận dữ bắt đầu điên cuồng, đôi mắt trở nên tỉnh mịch rét lạnh, anh hy vọng chuyện tốt nhất không phải như anh đang nghĩ. Như vậy anh quả quyết là đã bị lừa một lần rồi lại một lần.

Anh sẽ để cô biết, toàn bộ trên đời này ai cũng có thể là ngu ngốc, duy chỉ có Thiệu Diên anh là không phải

Đi giày cao gót, hít sâu một hơi bước vào nhà "Kim chủ", Lâm Tử Huân lập tức thay nụ cười ngọt ngào quyến rũ, hướng người trên ghế sa lon mặt không chút thay đổi nũng nịu: "Em tới rồi."

Một cỗ hàn ý bao quanh ở bên trong phòng, đáy lòng Lâm Tử Huân có chút lo lắng nhỏ, anh chưa bao giờ có bộ dạng này, đã xảy ra chuyện gì.

Cô cởi bỏ giày cao gót chậm rãi đi tới, khi ngã xuống bên người anh, chân trắng nõn cố ý cọ chân của anh cười duyên rũ: "Có phải chủ nhật không bố anh nên anh không vui phải không, đừng như vậy, không phải em đã tới sao?"

"Chủ nhật mua cái gì?" Giọng nói nhàn nhạt, anh nhìn thẳng phía trước.

"Mua rất nhiều." Lâm Tử Huân bắt đầu xem sách: "Bộ váy mới nhất của Paris quả thật làm cho em điên rồi, lần sau người ta mặc cho anh xem."

Con người màu nắng của Thiệu Diên chuyển một cái, ngưng mắt nhìn gương mặt trang điểm đậm của cô, lại làm cô cứng ngắc, cô hiểu rõ anh, bình thường anh lộ ra vẻ mặt như vậy, đại biểu giận dữ, đại biểu quyết không tha thứ.

Cô sợ hãi, tránh xa anh, cố ra vẻ ngượng ngùng đứng dậy: "Em." Một giây kế tiếp, cổ tay của cô hung hăng bị giữ chặt, đau đến mức cô muốn rơi lệ, cô cố nén quát: "Anh làm sao vậy?"

"Lâm Tử Huân, cô còn muốn giả bộ đến lúc nào."

Lâm Tử Huân.

Ba chữ nở ra, đại não cô trống rỗng, môi cô tái nhợt vẫn cười như cũ: "Em không hiểu anh đang nói gì."

"Cô không hiểu?" Anh lạnh lẽo nghiêm mặt đứng dậy, trên cao nhìn xuống giống y hệt Tu la kinh khủng tựa hồ muốn nuốt cô: "Có muốn tôi đem tiểu tử kia đi nghiệm DNA hay không, xem rốt cuộc nó là con ai?"

Ổng tay áo khế bị kéo, Lâm Mộ Nghiên nâng lên khuôn mặt nho nhỏ: "Mẹ, mẹ đang nhìn cái gì?"

Ngẩn người, Lâm Tử Huân nặn ra nụ cười ôm lấy con gái, hít sâu một cái chỉ chiếc Porsche kia: "Nghiên Nghiên, thấy cái đó sao?"

Ngón tay mập mạp mềm mại, Lâm Mộ Nghiên đôi mắt ngập nước nghiêm túc vô cùng, gật đầu một cái.

"Ở trong đó. Là ba."

Lâm Mộ Nghiên quay đầu nhìn Lâm Tử Huân, ánh mắt long lanh, cười rộ lên, mềm mại phun ra hai chữ: "Ba ba?"

"Ừ."

Đầu tựa sát con gái lẳng lẳng núp ở bên cửa sổ, tâm tình của Lâm Tử Huân là hạnh phúc và cô đơn cùng tồn tại, bởi vì cự ly gần như vậy, lại giống như xa cách một đại dương.

Thời điểm khi Tề Úy và Bùi Dực vội vã chạy tới "Lưu Huỳnh", trong phòng bao Thiệu Diên đã say sập bất tỉnh nhân sự.

Tề Úy có chút cực kỳ tức giận đem một cốc nước đá dội lên mặt Thiệu Diên, lạnh lùng nghiêm mặt ra lệnh: "Thiệu Diên, cậu đứng lên cho mình."

Một hồi rùng mình, Thiệu Diên bị lạnh lẽo tận xương tủy bị buộc mở mắt ra, sau lại thấy là Tề Úy và Bùi Dực, lại lần nữa lưỡi biếng tựa vào trên ghế sa lon, không kiên nhẫn: "Không có việc gì đừng đến phiền mình."

Bây giờ, anh cần an tĩnh, vô cùng an tĩnh.

"Đáng chết! Bùi Dực cần trong tay tạp chí có tin giật gân ném ở chân của Thiệu Diên, túm cổ áo của anh cưỡng bách anh nhìn: "Con mẹ nó cậu tạm thời đem Lâm Tử Huân quên đi cho mình, xem một chút những thứ này đều là cái gì."

Nhàn nhạt mở mắt ra, nhìn thấy tựa đề tạp chí mà giật mình khiến Thiệu Diên đỏ mắt, cười đến điên cuồng.

"Thú vị: Bí mật thân thế của tổng giám đốc Thiệu thị! Là Thiệu Diên hay là Lâm Diên?", "Tin đồn cha mẹ tổng giám đốc Thiệu thị ngoài ý

muốn gặp nạn bỏ mình, hay là tự sát?", "Thoát khỏi Lâm gia, sáng lập công ty Thiệu thị là tay trắng dựng nghiệp hay là vong ân phụ nghĩa."

Nên tức giận những chân tướng này đột nhiên vô sỉ ra ánh sáng sao? Không. Những thứ này sớm muộn cũng sẽ xảy ra, tại sao phải tức giận?

Tề Úy và Bùi Dực vô cùng lo lắng, nhìn chăm chú vào Thiệu Diên để ngừa anh tùy thời điên cu ờng, vậy mà bọn họ cũng sai lầm rồi, Thiệu Diên so với bất luận kẻ nào đều tỉnh táo, yên tĩnh trống rỗng trắng bạch, cười: "Các cậu đang lo lắng cái gì? Tôi thống khổ không thể thoát ra được? Yên tâm, đó không phải là cách làm của Thiệu Diên mình, nếu quả thật như vậy, thì đó cũng là việc mười năm trước mình nên làm."

Đúng vậy, mười năm trước. Thời điểm lần đầu tiên nhìn thấy Lâm Tử Huân, thời điểm lần đầu tiên bị "bán" đến Lâm gia, thậm chí sớm hơn, thời điểm cha mẹ anh cùng nhau tự sát.

"Diên." Tề Úy và Bùi Dực bất đắc dĩ nhỏ giọng.

"Huống chi. Những thứ này đều là sự thật không phải sao?" Thiệu Diên ngửa mặt lên trời cười giễu, cười đến mức khiến Tề Úy và Bùi Dực hai người đàn ông này đều có chút đau lòng: "Mình vốn cũng không phải là Lâm Diên, chưa bao giờ là như vậy, trời mới biết mình có bao nhiêu ghét cái họ Lâm này, họ cực kỳ độc ác."

Nhưng tại sao phải xuất hiện Lâm Tử Huân? Là cô, là cô phá hủy tất cả, để cho anh cam nguyện trầm luân.

"Tự sát? Bọn họ vốn chính là tự sát. Thiệu Dĩ Phong, cha của mình ở trước mặt của mình từ t ăng 24 của Lâm thị nhảy xuống, tan xương nát thịt, tử vong tại chỗ. Mẹ của mình vì ông ấy tự tử, cắt cổ tay tự sát trong bồn tắm, cả phòng đổ tưới, cho nên các cậu đều biết, mình sợ máu, mình sợ khắp nơi đầy máu."

"Thiệu Diên! Cậu không cần như vậy." Bùi Dực hung hăng cho Thiệu Diên một quy ền, muốn làm anh thanh tỉnh.

Tề Úy kéo Bùi Dực, đỡ Thiệu Diên dậy: "Đau khổ của cậu bọn mình cũng biết, cần gì ở trước mặt bọn mình làm bộ làm tịch? Việc cấp bách là phải giải quyết xong tất cả tin tức, nó đánh vào Thiệu thị sẽ tạo thành ảnh hưởng rất lớn."

Thiệu thị. Thiệu Diên hai mắt ờ mịt liếm máu tanh bên môi, đột nhiên cảm thấy, tất cả đều không có ý nghĩa.

Anh lại thất bại vô dụng như vậy, chân tướng tàn nhẫn năm xưa bị xé mở nhưng không muốn đổi mặt, thật ra thì rất sớm trước kia, anh cũng không muốn đi đổi mặt.

Lúc đầu tiến vào Lâm gia tất cả đều là vì tùy thời báo thù, khi lông cánh đầy đủ, chuẩn bị sẵn sàng thì người kia rời đi đập vỡ tất cả, tất cả làm cho anh tuyệt vọng cũng nói cho anh biết, ý nghĩa của người kia đối với anh không gì sánh được, anh không có cách nào nói cho bất luận kẻ nào, anh không thể yêu cô, lại đã sớm đem cô khắc sâu vào trong số mạng đời đời kiếp kiếp luân hồi, khi cuộc đời anh u ám, là cô cho anh một tia sáng để duy trì nhịp đập trái tim.

Anh cho là hành hạ cô, mới có thể tìm được chính mình, chỉ chưa từng nghĩ tới, anh chỉ là muốn cô ở bên người.

Đáng tiếc đây không phải là một đề tài để chọn lựa, càng không phải là mâu thuẫn lựa chọn tình yêu và tình thân, đây chỉ là anh vừa say tay liền rơi vào vực sâu tuyệt vọng.

Say lao đảo đứng lên, ý thức Thiệu Diên hỗn loạn đi tới cửa, Bùi Dực muốn đuổi theo: "Cậu đi đâu vậy?"

Tề Úy lại ngăn cản Bùi Dực: "Kệ cậu ấy đi."

Thiệu Diên quay đầu lại cười cho bạn tốt an tâm, miễn cưỡng nói: "Yên tâm, mình không có việc gì, chuyện tạp chí giao cho các cậu, anh em."

Nhìn bóng lưng Thiệu Diên rời đi, Tề Úy cho Bùi Dực một biểu tình "Cậu chịu thiệt rồi": "Giao cho cậu đi, nếu đây là chuyện có liên quan đến

vợ con Cầu tử nhà cậu, vậy mình không nhúng tay vào rồi."

Bùi Dực chột rùng mình, thật là không mở bình thì ai mà biết trong bình có gì, cái tên Cầu tử chết tiệt kia, còn muốn làm bạn bè mất tình thân không chịu nổi.

Anh đến rồi!

Trong bóng tối, Lâm Tử Huân chột mở mắt ra, trái tim bình bịch nhảy dựng, có chút đồ mồ hôi ngấm dầy, chờ đợi nhịp tim bình phục, cô thận trọng không kinh động đến con gái ở bên cạnh, đi tới phòng khách uống nước.

Một ly nước lọc từ cổ họng chảy xuống, khiến Lâm Tử Huân suy nghĩ càng thêm vướng mắc, tại sao lại có cảm giác như vậy, cảm giác như anh cần cô.

Quỷ thần xui khiến đi tới bên cạnh cửa lớn, lòng bàn tay Lâm Tử Huân hơi lạnh, nhẹ nhàng mở cửa, đột nhiên nhìn thấy bóng đen quỳ gối ngấm ở cạnh cửa, cúi thấp đầu bộ dạng chính là cô đơn, để cho cô không kiềm chế được khẽ run, cứ nhiên, thật sự là anh.

Lâm Tử Huân đau lòng đứng ở bên cạnh anh, đầu ngón tay đụng vào tóc đen của anh, sau đó từ từ đem đỉnh đầu anh ôm vào trong ngực, giọt nước mắt từng viên một chảy xuống: "Anh rốt cuộc muốn em làm thế nào?"

Trong ngực đỉnh đầu khẽ di động, anh ngẩng đầu, một đôi mắt mờ hồ không tiêu cự, cô si ngốc nhìn anh, biết chỉ có khi anh uống say, anh mới có thể không mang theo tính xâm lược như vậy, tay chân luống cuống như đứa bé.

"Anh làm sao vậy?" Gạt mấy sợi tóc rơi trên trán anh ra, anh ừm nói.

Anh chỉ là nhìn cô, chăm chú nhìn cũng không nói chuyện, sau đó lần nữa cúi đầu tiến vào trong ngực của cô tìm ấm áp, bàn tay giữ chặt eo của cô, không chịu buông ra.

Cô bật cười, anh giống đứa bé ăn vạ vậy, vẫn là lần đầu tiên cô xấu xa nghĩ, nếu như anh cả đời đều như vậy thật tốt.

Đưa tay vịn anh, dùng sức kéo, lấy sức lực của cô thật sự khó đối phó với thân hình cao lớn của Thiệu Diên, cuối cùng, cô chỉ có thể nửa kéo nửa đem anh vào nhà.

Để anh nằm ngang trong phòng của anh, cô vội vã chạy vào nhà tắm vặn khăn lông ướt thay anh lau gương mặt, lộ dưới ánh đèn vàng, anh vẫn là người đàn ông tuấn tú, bóng râm lông mi thật dài, được ánh sáng soi rõ.

Cô nhìn anh hồi lâu, cười lên, cười đến hốc mắt nóng rực.

Anh còn hiểu được tìm đến cô, tựa hồ ở thời khắc tuyệt vọng nhất, như vậy là đủ rồi.

Đột nhiên, người đàn ông trên giường lần nữa mở mắt ra, giống như là muốn xác định người trước mắt là ai, một hồi lâu, mới an tâm đóng lại, trong miệng lầm bầm nói, khàn khàn mà hấp dẫn: "Không cần rời khỏi anh. Không cần lại bỏ đi."

Tâm một trận đau đớn, cô nghiêng người cúi xuống ngực anh, nhắm mắt nghe nhịp tim an ổn của anh, thật lâu không muốn rời đi, cho đến khi trước ngực của anh bị nước mắt thấm ướt, mới có một tiếng mơ hồ nói nhỏ: "Sẽ không, sẽ không bao giờ nữa rồi."

Anh không ở trước mặt cô yếu thế, phóng thích tâm tình, cô đi không vào tim của anh, luôn là một mình liếm láp vết thương khổ sở, một đêm này, cô phá lệ đã hiểu ra một chuyện, người đàn ông này nhìn như cường đại ở trước mặt cô, thì ra là chỉ là một đứa trẻ hư, anh chỉ tổn thương người thân cận anh nhất, người nào cách anh gần nhất, anh tổn thương người đó càng sâu, bởi vì tính anh kiên định như vậy vĩnh viễn sẽ không thay đổi, mà cô lại sai lầm một lần nữa rồi.

Cô tựa hồ không hề sợ anh, cũng không sợ đau khổ nữa, mặc kệ nguyên nhân là gì, cũng không cách nào lại đuổi cô ra xa, bởi vì cô nghe

được tim của anh nói: Lâm Tử Huân, anh yêu em, bắt đầu từ rất sớm rất sớm trước kia.

Say rượu, khiến đầu Thiệu Diên đau đớn như muốn nổ tung, anh miễn cưỡng mở con mắt chưa xốt, lại bị một đạo ánh mặt trời chói mắt khiến cho anh lần nữa híp lại con mắt, hồi lâu, chậm rãi thích ứng mới mở ra.

Anh nhìn thấy một thiên sứ. (đương nhiên, con của thiên thần thì phải là thiên sứ)

Thân thể nho nhỏ quỳ gối bên cạnh anh, ánh mặt trời ở chung quanh nó tạo thành một vòng sáng ấm áp, tay nhỏ bé mềm mại của nó chống cằm, một đôi mắt to long lanh trên cao nhìn xuống chăm chú nhìn anh, nhìn thấy anh mở mắt ra, khuôn mặt nhỏ nhắn như quả táo mướt mà có chút ửng hồng, cái miệng nhỏ nhắn đỏ tươi cười lộ lên toét ra một đường cung.

Tim của anh trong phút chốc quân lính tan rã, anh đương nhiên biết nó, nó là.

Mà nó hiển nhiên so với Thiệu Diên sớm hơn một bước, tay nhỏ bé non nớt của nó thậm trọng đặt lên trên trán của anh, mềm mại nhẹ giọng gọi: "Ba, đau không?"

Thiệu Diên trừng mắt nhìn nó giống như bị điện giật, bởi vì một câu xưng hô, làm cho trái tim anh vui mừng như muốn nổ tung, anh vừa lên tiếng, lại khàn khàn khiến người khác sợ hãi: "Con gọi ta là gì?"

Lâm Mộ Nghiên không sợ hãi giọng nói của anh chút nào, nhóc con vẫn cười ngọt ngào như cũ, cánh tay ngắn ngủn mềm mại nhào tới, ôm lấy gáy của anh, cọ cọ gò má của anh: "Ba, ba là ba của con."

"Con."

Nước mắt nóng hổi, từ bên má chọt tràn ra, làm cho anh có cảm giác không thể tưởng tượng nổi, anh cho là mình là không có nước mắt, giống như anh không có tim không có tình cảm, nhưng chính là trong nháy mắt này, anh thẳng thắn tuyên bố mình thất bại! Bất luận đau đớn gì, bất luận

quá khứ dường như đã cách xa, anh không phải th ần, chỉ là một người đàn ông bình thường, anh khuất phục thực tế ấm áp.

Tay run run, anh nghĩ đẩy đứa bé ra, một khắc chạm được da thịt nó, biến thành một cái ôm quý trọng, anh ng ổi dậy, đem thân thể nhỏ nhỏ của nó ôm vào trong ngực mình, anh xác định, anh không muốn buông tay.

Lâm Mộ Nghiên chỉ là mặc cho anh ôm mình, giống như là biết anh thương tâm không dám đi quá nhiều, vòng gáy của anh, m ền mại gọi l ần nữa: "Ba. Ba."

"Ra ngoài ăn điểm tâm."

Một đạo thanh âm nhàn nhạt đột nhiên vang lên ở cửa ra vào, hù dọa Thiệu Diên lập tức buông tay ra, anh quay đầu thấy bóng dáng mảnh khảnh, vẻ mặt không có gì là lạ, tựa hồ đối với tình huống anh ôm con gái như vậy không kỳ quái chút nào.

Cô xoay người đi về phía phòng khách, để lại anh ảo não khê nguy ền rửa, cô là lúc nào thì đứng ở cửa phòng? Đã nhìn thấy? L ần đầu tiên, anh đối mặt cô bắt đầu cảm thấy quẫn bách, rõ ràng nói cái gì cũng không muốn chính là anh, bảo cô cút cũng là anh, thế nhưng anh lại uống say chạy tới đây.

Lâm Mộ Nghiên lại tự nhiên nhảy xuống giường, lôi kéo bàn tay Thiệu Diên: "Ba, ăn điểm tâm."

Bị con gái lôi kéo, Thiệu Diên không có chống cự, từ từ ra khỏi phòng đi về phía phòng ăn, toàn bộ đều đã quen thuộc như là ngày hôm qua, bọn họ đã từng hành hạ lẫn nhau cũng đã lùi về năm tháng. Đầu xảy ra ở trong gia đình này, thậm chí cũng tràn đầy tất cả h ối ức kích tình của bọn họ.

Nhưng kể từ sau khi cô chạy trốn, anh rời đi nơi này, anh không muốn đối mặt với phòng trống không có cô, nhắc nhở anh lạnh lẽo trống rỗng.

Trên bàn ăn bữa ăn sáng bốc hơi nóng, là bữa sáng kiểu Trung anh thích, cháo thịt gà, bánh bao, bánh tiêu. Nhất định cô biết anh ghét đ ồ ăn

sáng ngoại quốc.

Nhưng Lâm Tử Huân không có liếc anh một cái, tự gọi: "Nghiên Nghiên, cháo này mẹ đã thổi nguội, nhanh ăn rồi đi học."

"Dạ." Nhu thuận trả lời, nhưng Lâm Mộ Nghiên lại vẫn đẩy Thiệu Diên tới trên ghế ng ồi: "Ba, mau ăn."

anh có chút mờ mịt, đây không biết đến tột cùng là chuyện gì xảy ra, một h ồi lâu anh không nhin được tức giận trừng mắt không nhìn người phụ nữ của anh, chỉ là. Ừ, trước mặt con gái thế nhưng anh lại không có cách nào phát tác, không thể làm gì khác hơn là yên lặng ăn.

Lâm Mộ Nghiên ăn xong, Lâm Tử Huân lấy cặp sách đeo trên lưng cho con gái, đưa con gái đi tới cửa dịu dàng dặn dò: "Xe trường học đã đợi ở bên ngoài, tự mình ngoan ngoãn đi xuống, phải chăm chỉ đọc sách, ở cùng các bạn nhỏ thật tốt biết không?"

"Vâng." Cười ngọt ngào, Lâm Mộ Nghiên lại lướt qua mẹ đối với thuộc Thiệu Diên nâng lên tay nhỏ bé: "Ba hẹn gặp lại, ba phải ở nhà chờ Nghiên Nghiên trở lại."

Cỗ hòng tựa h ồi bị mắc kẹt, anh không có nói chuyện, chỉ là nhìn Lâm Tử Huân đóng cửa lại.

Rốt cuộc, một phòng chỉ còn dư hai người bọn họ, anh á khẩu không trả lời được, đối với hành động vụng v ề không hiểu của mình như vậy, anh chột đứng dậy, ý đồ khôi phục lại khí thế trước kia: "Lâm."

"Ăn xong rồi cùng em tới đây."

Lâm Tử Huân nhanh hơn một bước, dịu dàng phân phó thuận tiện đi về phía nhà tắm.

Cô. Đây là đang ra lệnh cho anh sao? Cô sao dám ra lệnh cho anh!

Anh có chút giận dỗi đi về phía nhà tắm, mở miệng liền muốn rống giận, một giây sau đó, anh lại kinh ngạc vì bị Lâm Tử Huân kéo vào nhà tắm, đứng ở trước gương lớn, mờ mịt nhìn cô liếc anh một cái: "Đừng động."

Vì vậy thời điểm khi anh còn chưa có phản ứng kịp, cũng cảm giác cảm chột lạnh, cúi mắt nhìn là kem cạo râu mát lạnh, cô cẩn thận thoa lên, sau đó dùng dao cạo râu chạy bằng điện bắt đầu từ từ thay anh dọn dẹp râu ria, trải qua mấy ngày nay hình tượng của anh mất tinh thần không chịu nổi, tự mình hành hạ mình.

Anh trên cao nhìn cô, lại không nhìn ra bất kỳ tâm tình gì của cô, cô như vậy, làm cho anh khẩn trương, anh không có động, một hồi lâu lại kỳ quái nói: "Cái người này tại sao có thể có đồ vật đàn ông dùng?"

Lâm Tử Huân mắt đẹp khế đảo, biết người đàn ông ngu ngốc này đang nghĩ cái gì, vì vậy cố ý: "Trên cái thế giới này đàn ông không phải chỉ có một mình anh."

"Lâm Tử Huân!" Gần nhẹ, anh rất bất mãn.

"Mới vừa mua." Đàn ông kích động không có não, cô trước kia làm sao vẫn bị hấn thương tổn đây? Có lẽ là cô quá yêu anh, cho nên liền bị lạc, mà bây giờ, ha ha. Biết mình cũng là có lợi thế nhất, cô còn sợ gì đây?

Con mắt híp sâu hơn, anh tràn đầy tức giận, người phụ nữ này đang đùa anh, anh xác định! Giằng co một lúc, cô lại rất thuận lợi hoàn thành công việc trên tay, được rồi, hiện tại cũng có thể nói chuyện: "Lâm."

Trước ngực chột lạnh, anh lại dừng lại: "Cô định làm gì?"

Liếc anh một cái, cô nói: "Thì ra là anh thông minh nhưng vẫn không thể hiểu động tác bây giờ của em."

Lâm Tử Huân tiếp tục động tác trong tay, đem áo sơ mi của anh từng cúc áo một cởi ra, sau đó tự nhiên bỏ áo sơ mi của anh, tiếp đó đưa tay về phía dây lưng của anh.

Hít sâu một hơi, Thiệu Diên cau mày, chính mình có phần bị buộc đến tình huống không có lời nào để nói: "Cô bây giờ là đang ám chỉ cho tôi?"

"Đầu óc của anh trừ ân ái, còn có ý tưởng khác không?"

Lâm Tử Huân nói bình thản, càng làm cho Thiệu Diên phát điên, cô tốt bụng trước khi anh bạo rộng liền nói rõ: "Đi tắm, trên anh đâu là mùi rượu, em không muốn lúc Nghiên Nghiên trở lại, anh chính là cái bộ dáng bây giờ, sau khi tắm xong chúng ta lại nói chuyện."

Lâm Tử Huân nói xong, đi ra khỏi nhà tắm, suy nghĩ một chút, lần nữa xoay người nhú mày: "Trên người anh mỗi một tấc em đều rất quen thuộc, cho nên cũng không cần xấu hổ."

Yên tĩnh mấy giây, nhà tắm đột cuộc phát ra tiếng bạo rộng: "Lâm Tử Huân! Cô tự đâm đầu vào chỗ chết."

Người phụ nữ đã tự nhiên ngồi ở phòng khách uống trà, bên môi vô thức nở nụ cười, Thiệu Diên, hiện tại cũng đến lượt em "hành hạ" anh một chút rồi.

TRỜI SÁNG NÓI TẠM BIỆT

Đường Nhã
dtv-ebook.com

Chương 8

Chỉ chốc lát sau, Thiệu Diên tóc còn nhỏ nước, khoác áo choàng tắm ng ồi ở phòng khách.

Lâm Tử Huân tiến lên đem khăn lông trắng chuẩn bị xong che ở trên đầu của anh, dịu dàng thay anh lau khô mái tóc đen, anh thoải mái khẽ rên, mấy ngày liên tiếp say rượu cùng phi ền não rốt cuộc mới thư giãn.

Lâm Tử Huân đứng ở sau lưng anh, không để cho anh nhìn thấy biểu tình của mình, nói với anh: "Tại sao đột nhiên lại chạy tới?" Anh rõ ràng đã để cho cô biến đi, nói không muốn gặp lại cô, thậm chí, cũng không cần Nghiên Nghiên, hiện tại đây coi là cái gì?

Thiệu Diên rử mắt, lại lặng yên không lên tiếng, anh làm sao có thể nói ra miệng được?

Nói thật ra thì thời điểm anh phát hiện cô chính là Lâm Tử Huân, anh mừng rỡ lớn hơn tức giận? Nói thời điểm đuổi cô đi thật ra thì lòng anh như đao cắt? Hay là nói anh như kẻ điên bình thường trốn quan sát họ thật lâu, cơ hồ biết thời gian họ làm việc và nghỉ ngơi? Hay là nói bên ngoài để lộ thân phận của anh, đào ra bí mật anh không chịu nổi, anh không cách nào chịu đựng, cho nên thoát đi đến đây?

Mỗi một dạng, đều là anh nói không lên lời.

Đáy mắt Lâm Tử Huân hiện lên một tia bất đắc dĩ! Thôi, người đàn ông kì quái này vậy thì để cho anh kì quái cả đời đi, cô đều đã quen, ai bảo lòng của cô thương anh như vậy.

Tùy ý đổi một vấn đề "Vậy anh bây giờ muốn như thế nào?"

Dù mạnh miệng thế nào, cô vẫn nhìn ra được, anh thích đứa bé này, anh muốn đứa con gái này.

Mà bản thân Thiệu Diên muốn như thế nào cũng không rõ lắm, anh chỉ là muốn cái gì cũng không phải suy nghĩ, trốn ở chỗ này, có con, cũng có cô.

Xem ra hai vấn đề, một anh cũng không dự định trả lời, như vậy, cô tại sao phải bày cho anh sắc mặt tốt để xem?

Bỏ lại khăn lông, ng ồi ở đối diện với anh, nghiêm túc nói: "Anh đã cái gì cũng không nói, vậy em nói. Thiệu Diên, em suy nghĩ thông suốt rồi, mặc kệ anh năm đó là bởi vì nguyên nhân gì không yêu em mà hận em, nhưng em yêu anh đã nhiều năm, đau lòng, khổ sở em đâu vui vẻ chịu đựng, như vậy em nợ anh coi như là trả sạch, chúng ta từ đó về sau không thiếu nợ lẫn nhau, mỗi người sống của cuộc sống mình."

"Tôi không cho phép!" Thiệu Diên thốt ra ra không dùng đến não rỗng giận.

Lâm Tử Huân liếc anh một cái, tựa hồ đã sớm sáng tỏ anh có thể như vậy, lại như cũ không chút cử động, phối hợp giống như là lọt vào tr ần tư nào đó tr ần thuật: "Em vẫn cho là em thủy chung sẽ yêu anh, trừ phi anh đem em hành hạ chết, nếu không em vĩnh viễn không cách nào thoát đi, nhưng mà em lại không thể không chấp nhận, bởi vì Nghiên Nghiên không chỉ có là ngoài ý muốn, đây là con đường sống duy nhất ông trời cho em, hi vọng từ bên cạnh anh một đường rời đi, thời điểm ôm Nghiên Nghiên rời khỏi anh, mỗi ngày em đâu rất khổ sở, hận không thể mang theo nó cứ như vậy cùng chết đi, có lẽ sẽ thoải mái rất nhiều."

Một cỗ cảm xúc khó qu ản l ấy tâm tình của Thiệu Diên, anh nhìn cô, suy nghĩ sâu xa.

"Nhưng khi bụng ngày từng ngày lớn, em lại bắt đầu vứt bỏ những ý tưởng vô dụng kia, bởi vì em không phải một mình rồi, em là một người mẹ, làm một người mẹ em không có tư cách mềm yếu, tính mạng của của em và con gái là cùng tồn tại, trốn trong căn hộ nhỏ nhỏ đó ở Zehder, em

không sợ bất luận kẻ nào đối với em xem thường, chỉ chỉ chỗ chỗ, cũng không sợ hãi."

Dừng lại một chút, Lâm Tử Huân trên mặt có chút hung dữ co rút: "Bất kỳ người đàn ông nào ý đồ 『khi dễ』 một người phụ nữ độc thân, ở trong mắt bọn họ, em có thể rất vô dụng, nhưng trên thực tế, em so với tất cả mọi người kiên cường hơn rất nhiều, em có thể đêm khuya khi sắp sinh một mình gọi điện thoại cho bệnh viện, có thể một mình ký tên lên bàn mổ, có thể một mình nằm ở trong bệnh viện rơi lệ chờ đợi thân thể khôi phục em có thể mang con gái rời đi, em biết rõ em có thể."

"Không nên nói nữa!" Rốt cuộc không nhịn được, Thiệu Diên một phen kéo Lâm Tử Huân qua ôm chặt lấy cô, cơ hồ muốn vò nát cô.

Cô lại không chịu buông tha anh, nhất định phải để anh nghe hết: "Cuối cùng em vẫn là trở lại, em cuối cùng vẫn muốn xem có thể hay không thật ra thì anh vẫn còn muốn thấy em, em nhớ anh nghĩ đến cơ hồ sắp điên đi, em căn bản không có biện pháp quên anh, nhưng vì Nghiên Nghiên, em lại không thể gặp anh, anh không thích em, tự nhiên cũng không thích con gái, cho nên khi anh hiểu lầm em là loại phụ nữ như vậy, em cũng nhịn, Chỉ cần ở bên cạnh anh, như vậy cái gì cũng tốt."

Thiệu Diên toàn thân đều run rẩy, anh không biết nên làm sao đây, muốn anh thế nào nói cho cô biết, anh sợ mất đi cô, vô cùng sợ.

Lâm Tử Huân lau đi nước mắt tràn ra, dừng cảm từ trong ngực anh ngẩng lên, nhìn thẳng anh, con người trong trẻo khiến Thiệu Diên cảm giác mình hèn hạ: "Em vẫn luôn ở tại chỗ, chỉ là anh không chịu đến gần, anh là con rùa, em gõ anh cũng rần không ra khỏi mai, cho nên em bỏ qua anh, nhưng anh lại không chịu buông tha em, anh rốt cuộc muốn em làm thế nào? Trừ nói không thiếu nợ lẫn nhau, mỗi người sống cuộc sống của mình em còn có thể làm sao đây? Bởi vì vẫn không thấy rõ tâm của mình, không phải là của em, mà là anh, Diên."

Thiệu Diên con mắt sâu không lường được, tựa hồ đang dùng một loại ánh mắt khác dò xét Lâm Tử Huân, môi mấp máy, vẫn là không lên lời.

Lâm Tử Huân đáy lòng thở dài, cái người đàn ông này giống như cục gỗ vậy.

"Em có thể cho anh, chỉ là một đoạn thời gian khác mà thôi, em chờ anh, chờ anh nghĩ thông suốt, chờ anh thấy rõ, nếu như trước khi em thất vọng một lần nữa, anh vẫn là không thể nhìn rõ mình. Vậy lần này, chúng ta đều nên rõ ràng một điểm cũng không cần dài dòng dây dưa, muốn sao để cùng nhau xuống địa ngục, muốn sao để không bao giờ gặp nhau."

Nói xong, Lâm Tử Huân đứng dậy trở về phòng, không để cho anh nhìn thấy mình mềm yếu, nói như vậy chỉ là vì ép buộc anh, nếu như quả thật đi tới một bước kia, cô cũng đã không còn sức lực rồi.

Thiệu Diên ngược mắt, nhìn chằm chằm Lâm Tử Huân biến mất, hồi lâu, rồi cuộc cười khẽ.

Nhìn trong phòng khách ngổn ngang đầy món đồ chơi, chung quanh bàn trà rải đầy đồ ăn vặt, đệm trên ghế sa lon xiêu vẹo hết sức, Lâm Tử Huân hít thở sâu một hơi tức, tự nói với mình, phải nhịn, phải nhịn, nhất định phải nhịn, nhưng ai nói đã nói, không thể nhịn được nữa, không cần nhịn nữa.

"Thiệu Diên! Lâm Mộ Nghiên!"

Một câu bạo rống bén nhọn, khiến hai người ngẩng trên đất trên nệm đồng thời nhàn nhạt quay đầu nhìn cô, nhưng cô tức sùi bọt mép cũng không có ảnh hưởng đến quan hệ cha con của hai người, Thiệu Diên ôm con gái tiếp tục loay hoay xếp gỗ, bất mãn mở miệng: "Em lại sai lần rồi, là Thiệu Mộ Nghiên."

"Đây không phải là trọng điểm!"

Lâm Tử Huân xông lên trước, từ trên cao nhìn xuống, bây giờ là như thế nào, người đàn ông này bất kỳ lời thề gì cũng không nói với cô, lần công khai tiến vào nhà cô, được rồi, căn phòng này cũng có tên của anh, nhưng là cô rõ ràng đã nói qua để cho anh nghĩ thông suốt rồi trở lại tìm

cô, nhưng tại sao anh như không có chuyện gì xảy ra xách hành lý tới đây ở? Còn giống như vô lại chiếm đoạt con gái của cô, giường của cô, thỉnh thoảng còn nhân tiện đùa giỡn cô, đây là coi là cái gì?

Nếu như nói đến những thứ này cũng thôi đi, tại sao anh còn phải mang theo theo con biên ngôi nhà thành "Ổ chó" ? Coi như anh muốn cùng con gái gia tăng tình cảm, cũng không cần khiến cô vất vả như vậy.

"Mẹ." Lâm. Không, phải là Thiệu Mộ Nghiên rồi, toét ra cái miệng nhỏ nhắn cười lộ lên vùi ở trong ngực Thiệu Diên: "Không cần hung dữ, chờ một lát con sẽ cùng ba cùng nhau dọn dẹp."

"Những lời này mẹ đã nghe qua 108 lần!" Không sai, đến cuối cùng người dọn dẹp luôn là cô.

"Không cần ở trước mặt con gái tiếng to tiếng nhỏ." Thiệu Diên miễn cưỡng nghiêng mắt nhìn cô, sau đó ôm lấy con gái từ trên mặt đất, đi vào thư phòng làm bài tập của nó, đóng cửa lại rồi trở lại phòng khách một lần nữa.

Lâm Tử Huân thở phào nhìn chăm chăm anh, anh có tư cách gì nói cô không cần lớn tiếng, đây coi như là giáo dục sao? Nhưng.

"Anh rõ ràng không cần nó, không phải sao? Hiện tại trở lại lấy lòng có phải có chút kỳ quái hay không?"

"Anh nghĩ muốn đền bù."

"Đền bù cái gì?"

Thiệu Diên cau mày, không được tán thưởng có chút tức giận, cô không phải muốn cho anh nhìn rõ tim của mình sao? Anh không nói ra miệng, vì vậy làm, người phụ nữ này lại không hiểu.

Nhìn Thiệu Diên muốn nói lại thôi, cô tựa hồ có chút hiểu rõ, đáy lòng lộ vẻ xúc động, buồn cười lại nhin được, nghiêm túc nói: "Dạy đứa bé

không phải dạy như vậy, tối thiểu phải quản lý bản thân, anh cứng chiề như vậy, nuông chiề nó tùy ý ném đồ, là không đúng."

Không được tự nhiên đưa mắt nhìn phòng khách, rốt cuộc anh khuất phục: "Anh hiểu rồi."

Lâm Tử Huân xoay người, thở dài muốn đi dọn dẹp, mà người phía sau lại nhanh chóng từ phía sau lưng ôm chặt cô, hô hấp nóng rực phun tại trên má cô, làm cho cô một hồi khẽ run, cô bất khả tư nghị cảm nhận được dục vọng của anh, chống đỡ lửa nóng của cô, khẽ ngần rủa: "Đem thói quen tùy thời tùy chỗ động dục này của anh sửa lại."

Tùy thời tùy chỗ động dục? Anh cũng không phải là mèo hoang chó hoang!

Không chịu buông tay, anh khàn khàn kêu gọi thanh âm hấp dẫn: "Đề cho anh như vậy ôm em một cái, anh rất lâu không có ôm em."

Lâm Tử Huân trừng mắt tức giận, không để cho anh nhìn thấy nụ cười của cô, rõ ràng như vậy, nhưng thủy chung không dám nói ra khỏi miệng, kiêu của anh đến tột cùng còn phải duy trì tới khi nào?

Nhưng cô cũng không tính bỏ qua cho cái người ngu ngốc không thấy rõ thực tế này, tránh thoát ngực của anh, tự lo đi thu dọn: "Em nói được sẽ làm được, sẽ không mền lòng, trước khi anh nghĩ thông không nên đụng em."

"Lâm Tử Huân!" Gầm nhẹ.

"Cái gì?" Rống trả lại.

"Anh." Âm lượng bất đắc dĩ nhỏ dần.

"Nói a." Đúng lý hợp tình.

"Ngày mai chủ nhật mang con gái đi khu vui chơi đi, anh đồng ý với nó." Khuất phục.

Chủ nhật, khu vui chơi cực kỳ náo nhiệt, khắp nơi đều là tiếng nói cười của người một nhà hạnh phúc.

Lâm Tử Huân rất là xúc động, mang theo lơ đãng mỉm cười nhìn bóng lưng cao lớn của người đàn ông trước mắt, anh cẩn thận ôm con gái trong ngực, dùng lời nhỏ nhẹ nói với nó gì đó, chọc cho Thiệu Mộ Nghiên khanh khách cười không ngừng, kéo đường trong bàn tay nhỏ từng phát từng phát cố ý cọ môi của anh, còn cố ý không để cho anh liếm, anh cũng vui vẻ đùa giỡn giống như nó.

Cô thế nào chưa bao giờ biết đây là một người đàn ông chỉ yêu con gái, mặc cho con gái muốn chơi cái gì cũng chơi cùng, muốn ăn cái gì, nghĩ muốn cái gì cũng mua, thậm chí ngay cả cô cũng phải ghen tỵ.

Bật cười lắc đầu một cái, cô phát hiện đám người đi qua luôn thỉnh thoảng quay đầu lại nhìn bọn họ, một tia hư vinh nho nhỏ quanh quẩn ở tim của cô, cô tiến lên vỗ vỗ Thiệu Diên: "Anh ôm nó đã lâu rồi, sẽ mệt, để nó xuống đi một chút đi."

Thiệu Diên tựa hồ không thèm để ý nhún vai, sau đó cúi người ở đầu vai của cô đùa giỡn: "Em biết, 『sức lực』 của anh cũng không tệ lắm."

"Anh!" Lâm Tử Huân tức giận trợn trừng mắt nhìn, sắc mặt thoáng qua một chút ửng hồng, anh nói cái gì cũng không nhìn trường hợp, đẩy anh một phen, nhỏ giọng nói: "Đừng ở trước mặt con gái nói những thứ này có được hay không."

"Mẹ, người ta muốn chơi cưỡi ngựa." Thiệu Mộ Nghiên đột nhiên mở miệng, tay nhỏ bé mềm mại ra sức lay động.

"Cái gì?" Thiệu Diên không hiểu nhìn Lâm Tử Huân hỏi.

Lâm Tử Huân tự nhiên từ trong tay Thiệu Diên nhận lấy con gái: "Nó nói là ngựa gỗ xoay tròn ở đó bên, nó rất thích."

"Vậy thì hãy đi đi."

Thiệu Diên sờ sờ con gái, cứng chiu nói, nghiêng mắt nhìn thấy Lâm Tử Huân trên trán mồ hôi mỏng thì dừng một chút: "Em mang Nghiên Nghiên đi trước, anh đi mua chút nước uống."

"Em không." Chữ thứ ba còn chưa có xuất khẩu, cô liền kinh ngạc nhìn Thiệu Diên đi về phía cửa hàng đồ uống nhỏ đáng yêu, bên môi nâng lên một chút ý cười, cô ôm con gái đi về nơi ngựa gỗ xoay tròn.

Nhưng không khéo chính là, ngựa gỗ xoay tròn dừng hoạt động, nói là hai ngày trước xảy ra chuyện cần sửa chữa, đã dựng lên giá đỡ cao, không ít công nhân đang thi công ở trên giá đỡ cao.

Thiệu Mộ Nghiên chân mày nho nhỏ nhú lên, khuôn mặt nhỏ nhắn có chút phàn nàn: "Mẹ, tại sao không thể chơi ngựa?"

Lâm Tử Huân an ủi sờ sờ gương mặt mềm mại của nó: "Nghiên Nghiên ngoan, lần sau trở lại có được hay không, ngựa bị thương, cần nghỉ ngơi."

Thiệu Mộ Nghiên lưu luyến nhìn ngựa gỗ ở bên trong: "Ngựa bị thương? Đau không?"

"Ừ, chỉ là rất nhanh sẽ tốt thôi."

Nhìn thất vọng trong mắt con gái, Lâm Tử Huân cảm thấy không đành lòng, đứa bé luôn là biểu đạt trực tiếp nhất, nguyện vọng đơn giản nhất, cô muốn thỏa mãn tất cả yêu cầu của nó, chỉ là không có biện pháp.

"A. Tiểu thư cẩn thận!" Một tiếng bạo rống, khiến Lâm Tử Huân có chút mất hồn kinh ngạc ngẩng đầu, chỗ khung sắt cao đang thi công, một cây sắt dưới chân công nhân đột nhiên rơi xuống, hướng chỗ Lâm Tử Huân cùng Thiệu Mộ Nghiên đang đứng rơi xuống.

Lâm Tử Huân vừa nghe đại não liền trống rỗng, theo bản năng chỉ có thể ôm chặt con gái bảo vệ ở trong ngực, ngã xồm xuống, cô toàn thân run rẩy chỉ có một suy nghĩ, không thể để cho con gái bị thương, không thể!

"Âm" một tiếng, Lâm Tử Huân nín chặt chân mày, một hồi lâu, nhưng không có đau đớn như mình nghĩ, thần kinh buông lỏng, cô mới phát hiện ra mình ở trong một vòm ngực ấm áp, có người dùng thân thể của mình thay họ nhận chịu phần sức nặng này, một ý tưởng đáng sợ hơn đánh úp tới cô.

Cô chợt ngẩng đầu, quả nhiên nhìn thấy tuần nhan quen thuộc, mặt của anh không có huyết sắc, trên trán bắt đầu nhỏ xuống từng giọt mồ hôi hột, nhưng là biểu tình của anh không có một tia biến hóa.

Lúc này, không ít người xông tới, các công nhân thi công cũng liên tiếp nói xin lỗi rồi hỏi thăm, Lâm Tử Huân tay chân lạnh lẽo chết lặng, trong thế giới của cô không nghe được bất kỳ thanh âm gì, chỉ có thể gắt gao dùng mắt khóa người đàn ông trước mặt, cô ôm con gái lão đạo một cái, nín chặt ống tay áo của anh, chỉ muốn biết anh có tốt hay không.

Thiệu Diên nở một nụ cười tái nhợt, hướng về phía cô lắc đầu một cái, cho dù tất cả mọi người không nhìn ra, cô lại biết anh đang ẩn nhẫn: "Chúng ta đi thôi."

Khuỷu tay trắng kiện đỡ Lâm Tử Huân cùng con gái, bỏ rơi tất cả đám người vây xem, Thiệu Diên mang theo họ rời đi.

Đi hồi lâu, Lâm Tử Huân giống như là ý thức được cái gì, đem Thiệu Mộ Nghiên để xuống, bắt đầu run rẩy từ trong túi xách tìm điện thoại di động, nhưng điện thoại di động tựa hồ muốn cùng cô đối nghịch chính là không tìm được, cô càng nhanh, nước mắt cũng bắt đầu rơi liên tục: "Đáng chết! Điện thoại di động đâu?"

"Em tìm điện thoại di động làm cái gì?" Một tay sờ sờ khuôn mặt con gái ngây thơ như cũ, một bàn tay ấm áp bắt được cánh tay của cô, nghĩ trấn an cảm xúc gần như điên cuồng của cô, Lâm Tử Huân lại tìm như cũ, khóc thút thít, ánh mắt Thiệu Diên bình tĩnh, thở dài ôm cô vào trong ngực: "Trấn định một chút, anh thật sự không có việc gì."

Oa một tiếng, Lâm Tử Huân như một đứa con nít khóc lớn lên, sụp đổ quần lấy anh: "Chúng ta đi bệnh viện, nhanh đi bệnh viện."

"Đứa ngốc." Thiệu Diên chịu đựng trên lưng mãnh liệt đau nhức, được rồi, anh thừa nhận, uy lực của cây sắt này còn khá lớn, đập trên lưng anh đại khái không có trầy da sứt thịt cũng có thể đau thấu xương, nhưng cũng may, anh còn có thể chịu được, anh không có cách nào tưởng tượng được nếu cây sắt thật sự nện vào trên lưng người phụ nữ này, trong nháy mắt đó, anh đã sắp đành chỉ hít thở.

"Anh lừa em, anh lừa em, anh luôn là gạt em." Lâm Tử Huân quật cường tránh anh ra, khóc đến bản thân bất lực: "Em không muốn anh cứu em, không muốn anh thay em chịu đựng những thứ này! Anh có biết hay không."

Nện ở trên người anh, so với nện ở trên người em càng làm cho em đau hơn.

Cô không muốn anh có một chút nguy hiểm, nếu như mất đi anh, tính mạng của cô còn có ý nghĩa gì? Đời này cô đầu vì anh mà sống.

"Anh biết." Thiệu Diên giọng nói mềm mỏng, môi có chút run, từ nét mặt của cô cùng ánh mắt, anh đã biết cô muốn nói cái gì, nhưng anh không nói ra miệng chính là: "Nhưng. Anh cũng đành dạng như vậy."

Chỉ sáu chữ khiến tâm tình Lâm Tử Huân không thể khống chế đạt tới đỉnh núi, nhưng sáu chữ này cũng là thứ mà Lâm Tử Huân đã chờ đợi mấy thế kỷ, anh đã nói, rốt cuộc cũng đã nói.

Cô cũng biết, anh vẫn một mực lừa mình dối người, nói gì vĩnh viễn không thể nào yêu cô, nhưng anh vẫn đem cô so với cái gì cũng quan trọng hơn.

Sợ Lâm Tử Huân sẽ khóc đến lâu như trời đất, Thiệu Diên không thể làm gì khác hơn là dùng chính sách thương hại cố ý nói: "Anh nói thật, đau sắp đứng không yên, về nhà thôi."

Hiệu quả thật thần kỳ, Lâm Tử Huân dừng khóc thút thít, một phen vịn Thiệu Diên, lại dắt tay con gái, lo lắng khẩn trương hề ề "Được, về nhà."

Đứng ở trước biệt thự đã từng sinh sống gần bốn năm, suy nghĩ của Thiệu Diên rất rối rắm, ban đầu rõ ràng thì giữa ban ngày sẽ không bao giờ nữa bước vào nơi này nữa, đảo mắt một cái, anh lại dừng chân ở đây.

Giống như là suy nghĩ dài một thế kỷ vậy, anh rút cuộc đi xuống chuồng cửa.

Mở cửa, là mẹ Lâm, trong nháy mắt nhìn thấy Thiệu Diên, nụ cười nhu hòa của bà cứng ở bên môi, có chút khẽ run, hồi lâu mới gọi ra một tiếng: "Con trai."

Cau mày, Thiệu Diên hoài nghi cổ cảm xúc mãnh liệt gọi là cảm động trong lồng ngực, anh cứng ngắc gật đầu, mặc cho mẹ Lâm kéo mình vào nhà, nghe bà hướng về phía phòng khách hô to: "Ông xã."

Ngồi ở trên ghế sofa xem báo, ba Lâm nghe được gào thét, đang chuẩn bị hô to gọi nhỏ với mẹ Lâm, nhưng cũng ở một khắc nhìn thấy Thiệu Diên vẻ mặt hết sức khiếp sợ, ông vội vã khụ khụ hai tiếng rồi cúi đầu lần nữa, có chút không biết phải làm sao, nhưng từ bàn tay run rẩy cố gắng cầm tờ báo của ông có thể thấy được ông đang kích động: "Con. Đến đây."

"Ừ." Thiệu Diên không biến sắc bị mẹ Lâm lôi kéo ngồi xuống, buồn cười lại cười không nổi, vật đổi sao dời, thì ra là tâm tình oán giận ban đầu cứ như vậy từ từ không thấy, còn dư lại chỉ có phiên muộn, anh mệt mỏi.

Mẹ Lâm lôi kéo tay Thiệu Diên vẫn cười rơi lệ: "Những năm này ở bên ngoài sống có tốt hay không? Thế nào cũng không quên nhìn ba mẹ một chút? Con cũng như vậy, Tử Huân cũng như vậy, vừa đi liền không có tin tức. Mẹ."

Cổ họng cứng rắn nói không ra lời, mẹ Lâm càng thêm kích động.

Tay Thiệu Diên nâng lên, muốn vỗ vỗ lưng mẹ Lâm, rồi lại suy tư một lát đi xuống, nhàn nhạt nói: "Tôi rất khỏe."

Ba Lâm đề từ báo xuống, nghe anh nói như vậy tựa hồ có chút không bỏ được mặt mũi, giọng nói rất không tốt: "Người đương nhiên tốt, tổng giám đốc tập đoàn Thiệu thị, tuổi trẻ tài cao, đã sớm cùng Lâm gia không có quan hệ gì rồi."

Mẹ Lâm khẩn trương ngăn cản ba Lâm: "Ông đang làm cái gì vậy? Đứa bé thật vất vả mới trở lại một chuyến."

"Đích xác là thật vất vả, bà nên hỏi nó trở lại làm cái gì." Ba Lâm chính là mạnh miệng, cũng không tin tưởng Thiệu Diên vô duyên vô cớ trở lại, ban đầu lúc đi, Thiệu Diên liền quảng xuống lời nói ngoan độc, ông biết chuyện sẽ không đơn giản như vậy.

"Tôi trở về thật sự là có lời muốn nói." Cắt đứt mẹ Lâm khuyên giải, Thiệu Diên nhìn thẳng ba Lâm, nếu quyết định bước vào phòng này lần nữa, anh liền không có gì phải sợ nữa rồi, anh đã sớm nghĩ thông suốt, lần này trở về, chỉ là muốn từ trong miệng ông biết tất cả sự thật.

Ba Lâm cũng mặt không đổi sắc nhìn thẳng Thiệu Diên: "Có cái gì thì nói mau, lời nói ẩn dấu trong lòng đã nhiều năm như vậy không dễ chịu đi."

Hít sâu một hơi, Thiệu Diên nhẹ nhàng vuốt tay mẹ Lâm đang cầm lấy tay anh, đứng dậy từ trên cao nhìn xuống ba Lâm, không khỏi mang theo một chút hung dữ hỏi tội: "Nói cho tôi biết, tại sao lại muốn ép ba tôi không đường để đi? Ép ông ấy dùng tự sát để giải quyết tất cả vấn đề? Tại sao một tay che trời che giấu sự thực? Mua được cảnh sát dàn xếp ổn thỏa, đây chính là phương pháp ông xử sự sao? Ông có biết ông đã phá hủy một gia đình vốn là hạnh phúc, ông ép mẹ tôi tự sát, ép tôi bị dượng và cô bán cho các người, ông là hung thủ 『giết chết』 cha mẹ tôi! Ông biết cuộc sống ở nơi này tôi có nhiều khổ sở, ông biết không?"

Một phen gây sự chất vấn, mẹ Lâm đơn thuần bị dọa sợ liên tiếp kêu lên: "Không, không phải vậy."

Mà ba Lâm vẫn kiên cường đứng như cũ, chống đỡ để không bị hận ý của anh bức bách.

Thiệu Diên gân xanh nổi lên, rớt cuộc anh hỏi ra lời r ồi. Sự thật anh chôn giấu bao nhiêu năm.

Lâm gia a! Cái họ Lâm cực kỳ độc ác này, hung thủ hại chết cha mẹ anh! Làm cho anh từ nhỏ cô tịch!

Năm đó, ba anh Thiệu Dĩ Phong là một nhân viên bình thường dưới cò công ty Lâm thị, cũng không có phạm sai lầm gì, thành thật chăm chỉ làm việc, lại vô tội bị Lâm thị đuổi việc, ông cần phần công tác này để nuôi sống người nhà, vì vậy đi theo một đồng người vô tội bị đuổi việc kháng nghị.

Đây chỉ là một lần hoạt động kháng nghị bình thường, đổi lại là bất kỳ ai vô tội bị đuổi việc cũng sẽ không cam lòng, mà tổng giám đốc Lâm thị lại báo cảnh sát, còn nhờ bộ đội đến phòng bị, phòng ngừa bạo lực bức bách những nhân viên công ty không hề có năng lực chống cự, ép bọn họ lên tầng cao nhất của công ty, để cho bọn họ đầu hàng.

Hành động như vậy khơi dậy mọi người phản kháng nhiều hơn, trong này bao gồm người ba không ăn cứng rắn của anh, ông mãnh liệt phản kháng trở thành đi ngược lại đám đông, nhân viên dùng súng cưỡng chế uy hiếp ba của anh, đánh ông ấy, cuối cùng, khiến cho ba anh lấy cái chết để chống lại, hi vọng gây được sự chú ý cho quản lý cấp cao, tung người từ lầu trên cùng nhảy xuống.

Thời điểm đó anh cũng chỉ là một học sinh trung học mười mấy tuổi, anh và mẹ chạy tới lầu dưới Lâm thị, cứ như vậy nhìn ba của anh ở trước mặt anh tan xương nát thịt, hình ảnh đáng sợ như vậy, cho đến mấy năm qua đi anh vẫn như cũ đêm gặp ác mộng không thể say giấc.

Mẹ của anh cơ hồ tại chỗ li hôn sụp đổ, tinh thần điên loạn kêu gào, cho dù ai cũng không thể trấn an, bao gồm cả anh.

Nguyên tưởng rằng mẹ của anh hoảng sợ rồi dần dần sẽ tỉnh táo lại, nhưng anh sai lầm rồi, anh tan học về nhà, nhìn thấy hình ảnh kinh hãi không chịu được mẹ anh nằm ở trong bồn tắm, lưỡi dao xẹt qua động mạch ở tay thật sâu.

Theo nước chảy, màu máu như yêu quái nhuộm d ần tim của anh, mẹ của anh toàn thân mất máu tái nhợt, giống như đóa Bạch Liên khô héo. . . . Anh bây giờ vẫn còn nhớ rõ cổ lạnh lẽo, hận ý ngút trời này.

Đó là hận cha mẹ bỏ lại anh, cũng là hận Lâm thị hại chết cha mẹ anh!

Lúc đó anh ngu ngốc kích động đi báo cảnh sát, muốn kiện Lâm thị, sau đó anh hiểu cái gì gọi là quan lại bao che cho nhau, cảnh sát coi lời anh là chuyện cười, không đáng thụ lý, Lâm thị một tay che trời che giấu sự kiện ép Thiệu Dĩ Phong nhảy l ầu, thậm chí không có bất kỳ truy ền thông nào dám đưa tin, rất nhanh, anh li ền tuyệt vọng.

Một đoạn thời gian rất dài, anh đ ầu nhớ, không bằng cứ như vậy đi theo cha mẹ đi.

Thế nhưng thời điểm từ chỗ của cô và dưỡng anh biết được, Lâm gia muốn nhận nuôi anh, anh cơ h ồ là cười điên loạn, anh muốn báo thù, muốn đến Lâm gia, muốn lợi dụng Lâm gia để báo thù những hung thủ này!

Mẹ Lâm nhìn sắc mặt của Thiệu Diên xanh trắng, khóc l ôi kéo ba Lâm: "Ông xã, ông mau nói cho nó biết, không phải như thế."

Ba Lâm mặc cho mẹ Lâm níu lấy mình, sắc mặt cực kỳ khó coi, trong lúc nhất thời già nua vài tuổi, trong mắt không có h ối ý: "Ta thừa nhận, ban đ ầu thu dưỡng con, tuyệt đại bộ phận nguyên nhân là bởi vì chuyện đó, ta thật xin lỗi Thiệu gia, trong lòng ta rất ray r ứt, thu dưỡng con, cũng là muốn chăm sóc co thật tốt, đ ền bù con, cho con ấm áp."

"Ha ha." Thiệu Diên một h ồi bi thương cười: "Ông hại chết cha mẹ của tôi, sau đó muốn đ ền bù cho tôi, ông không cảm thấy quá bu ồn cười sao?"

"Không!" Ba Lâm nghiêm nghị: "Ta có lỗi với Thiệu gia, ta ray r ứt nhưng cũng không chứng tỏ là ta hại chết cha mẹ của con, thứ nhất, mặc kệ con có tin hay không, cảnh sát cũng không phải ta thông báo, lúc ấy ta cũng không ở công ty, là lãnh đạo cao cấp báo cảnh sát, nhưng là thân là người đứng đ ầu, ta vẫn như cũ không thể đẩy trách nhiệm, nếu như sớm biết có

thể con sẽ nghĩ như vậy, có thể hận chúng ta như vậy, ta nhất định sẽ sớm thắng hẳn với con, không để cho hận thù làm hư hỏng trái tim của con như vậy! Thứ hai, sa thải nhân viên là nhất định, bởi vì Lâm thị từ trên xuống dưới mấy vạn nhân viên, nếu như không sa thải bớt, khi đó tất cả nhân viên Lâm thị đều có nguy cơ, con là tổng giám đốc, con nói cho ta biết, thân là tổng giám đốc có thể không suy tính đại cục sao? Ba con chỉ là một ví dụ trong đám người đó, chỉ là thái độ của ông ấy quá cường ngạnh là đi đầu ta không ngờ tới, ta ray rứt là bởi vì ta suy tính không chu toàn, nhưng là vì nhiều gia đình khác, ta cũng không thể không làm như vậy.

Chương 8.4

Ba Lâm thái độ thản nhiên nói, khiến ánh mắt Thiệu Diên trở nên thâm trầm, anh không phản bác được lời của ông ấy, bởi vì anh biết rõ ba Lâm nói đều là sự thật, làm tổng giám đốc của Thiệu thị lâu như vậy, nói không được hiểu là gặt người.

Chỉ là chuyện đã xảy ra trên người mình, làm sao có thể dùng lý trí để giải quyết?

Không khí trong phòng đông lạnh, cuối cùng, ba Lâm thở dài một tiếng, hai đầu gối hướng Thiệu Diên quỳ xuống: "Chung quy, ta vẫn là có lỗi với Thiệu gia các người."

Đáy lòng thật sâu xúc động, nhìn ba Lâm tóc mai đã trắng, đầu óc hồi tưởng lại, tất cả đều là lúc ông ấy vì tiền đồ của anh khổ não nghiêm nghị, anh xoay lưng lại với ba Lâm, giọng nói phai nhạt: "Tôi không chịu nổi lời xin lỗi của ông, tôi nói rồi tôi trở lại chỉ là có lời muốn nói, cũng không phải nhắc lại chuyện xưa để có được cái gì."

Nếu như muốn trả thù Lâm gia, ngay từ lúc năm năm trước khi anh có năng lực trả thù, tại sao không có trả thù? Chỉ có trong lòng anh rõ ràng nhất, cô rời đi, phá hủy tất cả ý chí chiến đấu của anh.

Mẹ Lâm vội vàng đỡ Ba Lâm, ông lộ vẻ xúc động mà nói: "Ý của con là. Là tha thứ cho ta?"

"Không có gì là tha thứ hay không tha thứ?" Cười khẽ, Thiệu Diên không để cho bọn họ nhìn thấy đáy mắt mẫn mại của mình, trong đôi mắt hiện lên gương mặt ưu nhã nở nụ cười cùng một khuôn mặt nhỏ nhắn non nớt khác, bọn họ đã trả lại cho anh nhiều hơn, giống như là lần đầu tiên lần đầu tiên: "Tôi khuất phục thực tế ấm áp."

"Cái gì?"

Lần nữa trở lại thực tế, khi Thiệu Diên xoay người đối mặt ba Lâm và mẹ Lâm, đã không có quá nhiều tâm tình: "Những chuyện này, xin không cần nói cho Tử Huân."

"Nhưng."

"Ta hiểu rồi." Cướp lời mẹ Lâm, ba Lâm nhẹ nhàng nói: "Chăm sóc nó thật tốt, nó rất thích con."

"Ừ." Đáp lại, anh không muốn đi hỏi hai người này cái vấn đề là lúc nào thì phát hiện chuyện của anh và Tử Huân, trong lòng mọi người biết rất rõ.

Xoay người rời đi, dừng lại, Thiệu Diên nói: "Lần sau ta sẽ dẫn Tử Huân và con gái cùng nhau trở về. Ba, mẹ."

Cha mẹ Lâm gia khiếp sợ, sau khi Thiệu Diên rời đi hồi lâu, mới liếc mắt nhìn nhau, nó cứ nhiên lại gọi như vậy!

Mẹ Lâm vừa khóc hỏi: "Tại sao không nói cho nó, Tử Huân đã trở lại rồi, thật ra thì cái gì Tử Huân cũng biết."

Ba Lâm an ủi ôm mẹ Lâm: "Nếu Tử Huân không nói cho nó trong lòng tự nhiên có suy nghĩ của mình, mà nó không muốn nói cho Tử Huân, cũng là sợ lúc Tử Huân đối mặt nó sẽ có quá nhiều tâm tình, chuyện đời trước cứ như thế trôi qua đi, chúng ta chỉ hi vọng, bọn họ không cần hành hạ lẫn nhau nữa."

Rời khỏi Lâm gia, không còn là đau đớn kịch liệt năm đó, trong lòng anh giống như là có một tảng đá to rồi cuộc đã rơi xuống đất, hít vào, tất cả đều là mùi thơm ngọt ngào.

Chuông điện thoại di động đúng lúc vang lên, thấy số điện thoại hiển thị, không tự chủ nâng lên khoe môi.

"Alo."

"Thiệu Diên! Người chết ở nơi nào, không phải đã nói là phải thay thuốc sao? Tại sao muốn chạy loạn?"

Đối mặt với một tiếng bạo rống không lịch sự, anh chỉ là cười khẽ, không nói gì.

"Anh đừng cho là anh không nói lời nào là được, chiều này không dùng được, em hạn cho anh mười phút về đến nhà, nếu không em li ền."

Nghe bên kia không ngừng líu ríu, anh lắc đầu một cái, thế nào chưa bao giờ biết, người phụ nữ này còn có thể om sòm thành ra như vậy, chẳng lẽ chính cô đã tiến hóa rồi hả ?

Hồngбет! Anh cũng không thích loại hình phụ nữ này.

"Anh nhớ em lắm."

Giọng nói êm ái bay ra, bên kia tiếng hô nhất thời biến thành thì thầm tự nói, mồm miệng không rõ.

Vậy mà anh lại nghe được mấy chữ. "Em cũng thế."

Sáng sớm ánh mắt rơi vào bên cạnh, anh cúi người, ở phần lưng tròn bóng của cô in lên nụ hôn tinh tế, như bị quấy nhiễu trong giấc mộng nhẹ nhàng lật người, nói thầm: "Đừng làm rộn."

Làm rộn? anh bất mãn, hôn từ từ trượt xuống, đi hướng giải đất nguy hiểm.

Cô khẽ run thanh tỉnh, đẩy đầu của anh: "Không được, Nghiên Nghiên ở sát vách."

"Em quên, ngày hôm qua đến vườn trẻ có hoạt động ngoài trời, hai ngày một đêm."

Cô gõ gõ đầu mệt mỏi trướng đau, thật sự là cô quên, chỉ là đi đầu này có thể trách cô sao? Không phải người đàn ông này náo loạn cô cả đêm, cô mới sẽ không túng dục quá độ thành người vô dụng!

Lần nữa nằm xuống, Lâm Tử Huân lại bị một mùi cỏ Lavender ập vào mũi hù sợ, thần kinh đột ngột nhảy lên, cô trừng lớn mắt, ngơ ngác nhìn đầu giường, phát hiện nguồn gốc mùi thơm.

Một lọ tinh dầu Lavender tinh xảo khéo léo được đặt ở đó, cô vô cùng quen thuộc, những loại tinh dầu Lavender này chỉ có ở cửa hàng chuyên môn đặc chế của nước Pháp mới có thể mua được, cô đã từng cơ hồ phục vụ quên mình để đổi lấy qua một chai đưa cho anh làm quà tặng sinh nhật, thế nhưng anh lại chê cười bỏ qua quà tặng, làm bể chai thủy tinh, nói gần anh kết quả chính là như vậy .

Cô đau lòng len lén trốn khóc cả đêm, anh rõ ràng biết, nhưng một chút cũng không quan tâm.

Lâm Tử Huân vươn người lên, tay run run cầm từng chai tinh dầu một lên nhìn, mỗi thân bình màu tím đều có hàng tiếng Pháp không giống nhau.

Một chai viết: trái tim của anh cần tình yêu của em.

Một chai là: anh yêu em, không chỉ có bởi vì em chính là em, cũng bởi vì thời điểm mỗi khi chúng ta đi chung với nhau thì anh tìm được chính mình.

Còn có một bình ghi là: yêu là kết nối hai trái tim phù hợp với nhau.

Cuối cùng một chai lại là. Có thể yêu anh hay không.

Nắm chặt bình tinh dầu cuối cùng, Lâm Tử Huân cắn môi liều mạng, đây là bình thảo dược mà năm đó cô đưa cho anh trên đó có khắc chữ Vũ, loại tinh dầu Lavender này mỗi một loại chỉ có một bình duy nhất, tuyệt không tái diễn, tại sao còn có cái này?

Trên lưng đột nhiên bị một cổ nhiệt độ ấm áp bao trùm, người đàn ông kia từ phía sau ôm chặt lấy cô, hấp thu mùi thơm của cô, giọng bu ồm bu ồm, lại mang theo chút xấu hổ?

"Thích không?"

Cô rủ mắt: "Đây là ý gì?"

“Mỗi một câu đều là anh muốn nói với, sau khi em rời đi, anh bắt đầu thu thập mỗi một loại tinh dầu Lavender như vậy, cho dù không muốn thừa nhận, anh cũng không thể lừa gạt mình, anh mong có một ngày em sẽ trở về, bởi vì anh quan tâm em, giống như em đã từng dùng tính mạng đi bảo vệ một lọ tinh dầu Lavender bình thường.”

Thì ra là anh đều biết tất cả, vòng tay ấm áp của cô, trái tim của cô, anh hôn lên nước mắt của cô.

"Không cần khóc nữa, anh đã làm em khóc quá nhiều, về sau sẽ không phải khóc nữa."

Cô lật người ôm anh, dùng toàn bộ lực lượng nói cho anh biết, những giọt nước mắt này của cô, không phải là khổ sở, mà là hạnh phúc.

Anh cười, thì ra mình ngu lâu như vậy, hạnh phúc một mực ở bên cạnh không biết nắm chặt, rồi rắc mất đi rồi cuộc cũng trở lại bên mình, anh mua dây buộc mình làm khổ cô, đả thương anh một đời.

Lại cũng không muốn.

"Diên."

"Hả?"

"Trời đã sáng."

"Cho nên?"

Bắt đầu từ bây giờ, cho dù trời đã sáng, cũng không cần phải nói gặp lại, bởi vì anh một mực ở bên cạnh em.